

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 66 / Haziran 1987 / 3.-DM

Çığ Gibi Büyüyen Halk Kurtuluş Ordumuz Sömürgecilerin Yüreğine Korku Salıyor

Bir Parça Özgür Vatan Toprağı İçin Yaz Atılımı Topyekün Bir Savaşa Dönüşüyor

Devrimci savaş Kürdistan'ın her yanını sarıyor. Kesintisiz ve yoğun çarpışmalarla süren bu amansız savaşın yankıları, Kürdistan'ın etrafına örülmüş bulunan sessizlik duvarını parçalayarak gün geçtikçe dünyaya daha çok yayılıyor. Ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde halkımız siyasal ve silahlı ordulaşmasını sağlayarak topyekün savaşan bir halk gerçekliğine ulaşıyor. Yüzlerce yurtsever vatan evladının akınıyla her gün çığ gibi büyüyen Halk Kurtuluş Ordumuz ARGK, artık yalnızca ülkemiz dağlarının yüce doruklarında değil, ovalarda ve şehir merkezlerinde de sömürgeci düşmana ağır darbeler vurarak etkinliğini pekiştiriyor. Kurtuluşa inancı ve öncüye güveni savaş içinde daha da artan halk kitlelerinin kabarmaları yükseliyor ve yüzyılların kini ve öfkesi sömürgeciliğe karşı her an patlamaya hazır isyan ve ayaklanmalara dönüşmenin eşiğine geliyor.

Her yönüyle tam bir acizliği yaşayan faşist Türk sömürgeciliği, hiç bir alanda gerilla birliklerimiz karşısında tutunamamakta, burjuva muhalefet partilerinin sözcüleri bile devletin acizliğini açıkça beyan etmekte ve Kürdistan'daki savaşı önleyemediği için hükümeti istifaya çağırmaktadırlar. Faşist rejimin artık kendi başına ayakta kalabilmesinin olanaksız olduğu bizzat faşist şef Evren'in ağzından itiraf edilmekte; ve Evren, emperyalistlerin, NATO'nun kendilerini koruyamadığından yakınmaktadır.

Kuşkusuz bu gelişmeler, Kürdistan'daki savaşın direkt ve net sonuçlarıdır. Halk Kurtuluş Ordumuz ARGK'ye bağlı gerilla birlikleri ülkemizin her alanına nihai olarak yerleşmiş ve bir daha sökülmeyecek şekilde halk kitleleriyle bütünleşerek kök salmıştır. Dayandığı bu sağlam üs ve zeminlerden; ve halkımızdan da aldığı her türlü maddi-manevi güçle ülkemizin her alanına kollarını uzatan kurtuluş kuvvetlerimiz, faşist Türk sömürgeciliğine gün geçtikçe daha büyük ve daha öldürücü darbeler vurmakta, düşman ve işbirlikçi uşaklarına Kürdistan'da yaşam hakkı tanımamaktadır. "Bir Parça Özgür Vatan Toprağını Kurtarmak" şiarıyla ve coşkusuyla, üstün bir moral gücüyle savaşan birliklerimiz, düşmanı adım adım, gün gün geriletmeye devam etmektedir. Bugün gelinen aşamada devrimci savaşımızın etkisi artık Kürdistan,

Devamı 2. sayfada

TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİNE PINARCIK'TA VURULAN DARBE VE ORTAYA ÇIKARDIĞI GERÇEKLER

Haziran ayı içinde, Türk sömürgeciliğine karşı ARGK birliklerinin üst üste gelişen eylemleri yükseldi. Önce Ceylanpınar Üretme Çiftliği'nde talanın önlenmesine yönelik sabotaj, daha sonra ise üç araçlık bir ordu konvoyunun imha edilmesi, Kerboran'da bir ajan öğretmenin cezalandırılması, bir düşman devriyesinin Nusaybin'de mayınla imha edilmesi, çetelere karşı geliştirilen yoğun eylemler, köy toplantıları ve devrimci birliklere onlarca savaşçı katılımını doğuran siyasal köy toplantıları, en son olarak 21 Haziran'da Ömerli'nin Pınarcık köyünde köy korucularına karşı gerçekleştirilen soylu eylem, bir dizi eylemin doruğu oldu. Pınarcık ardından, Türk sömürgeciliğinde, onların deyimiyle "milli kriz" başlamış, eylemde somutlaşan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin vardığı aşama ve gerçekliği, olanca ağırlığı ile dünya kamuoyuna yansıyarak, gerekli ilgi ve yorumu doğurmuştur. Ulusal kurtuluş eylemlerinin güncel ve maddi olan gerçekliği karşısında Türk devletinde büyük bir panik yaşanmıştı. Hem panik, hem çıkmaz; sadece Türk hükümetinde değil, tüm Türk burjuva egemenliğinde, Türk ordusunda, köy korucularında, Türk basınında, Türk uydu solu'nda gelişmiştir. Bu nedenle, basın gelişmeleri çarpıtma telaşına düşmüş, 'ulusal birlik' demagojisi tekrar güncel slogan haline getirilmiş, katliam tehditlerinde bulunulmuş, NATO'ya karşı sahte 'jestlerde' bulunulmuş, em-

Devamı 3. sayfada

PKK'li bir devrimci işkencede katledildi

DİYARBAKIR CEZAEVİNDE AÇLIK GREVİ

Diyarbakır zindanları yeni görkemli bir direnişe sahne oluyor. Faşist sömürgecilerin yedikleri darbelerin verdiği kudurganlıkla saldırdığı savaş esirleri, insan onurunu yükseklerde tutmak için, geçtiğimiz günlerde açlık grevine başladılar. Halen süren direniş eylemine cezaevi kitlesinin büyük bir çoğunluğu katılıyor. PKK'li savaş esirlerinin önderliğinde başlatılan açlık grevi direnişi, ulusal kurtuluş mücadelemizi her alanda temsilini güçlü bir şekilde bulduğunun kanıtı olmaktadır.

Onurun Kalesi Diyarbakır Zindanları

PKK adı, sömürgeci-faşist rejime ve bunun her türlü dayatmasına karşı, her alanda direnmedir. Öyle ki, PKK'yi direnişten,

Devamı 4. sayfada

III. KONGRE BELGELERİNDE Parti Örgütlenmesinin Geliştirilmesi

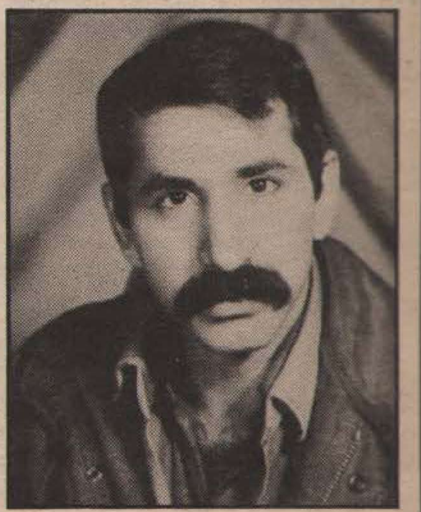
"... Parti, büyük insanın savaş karargahıdır. Partimiz, çağımız koşullarında özgür konuşmak isteyenler için, bazı politik kayıtlara fazla bağlanmadan, sonsuz düzeyde özgür düşünce ve eylemi mümkün kılacak en ciddi örgütlerden birisidir. Elbette bu, büyük bir alçakgönüllülüğü peşinen gerektirir; çünkü, büyük iddialar ancak büyük bir alçakgönüllülükle hayata geçirilebilir. Demek ki Partimiz, özgürlükler dünyasına geçiş çağı olan çağımızda, doğruları en çok savunan ve insan toplumunu her bakımdan ilerleten bir öğretinin Kürdistan'daki en anlamlı bir uygulaması olduğu gibi, Kürdistan'daki bozuk gerçeğin değiştirilmesinin de biricik aracıdır."

YAZISI 8. SAYFADA

ARGK Komutanlarından Mehmet SEVGAT (Bedran) Yoldaş Muharebede Şehit Düştü

28 Nisan 1987 günü akşamı Şemdinli yakınlarında Bedran yoldaş komutasındaki bir ARGK birliği, çok sayıdaki araç ve kişiden oluşan kontr-gerilla birlikleri ile çatışmaya girdi. Altı saatten fazla süren ve geniş bir alanda verilen muharebede üç düşman aracı ve çatışma yerine gelen bir düşman helikopteri imha edildi. Biri binbaşı, biri üsteğmen olmak üzere onlarca düşman askeri öldürüldü, onlarcası yaralandı. Düşman hezimete uğratıldı. Ulusal kurtuluş güçlerimiz zafer elde ederek düşman kuşatmasını yardılar.

Birliğin komutanlarından Bedran yoldaş, NATO beslemesi, apoletli Türk kurmay subaylarının komutanlığını sıfıra indirerek, büyük bir cesaret, ustalık, manevra ve komutanlık gücüyle birliğini yönetti. Mevziden mevziye koştu...

Ölümü zaferde yakaladı...

Hilvan doğumlu olan Mehmet Sevgat yoldaş, 1975-76'larda ulusal kurtuluş hareketi daha ilk adımlarını atarken, devrimci mücadeleye katılmıştı. Dersim eğitim enstitüsünde Kürdistan aydın gençliğinin sosyal-sovenizm, ulusalinkarcılık ve reformizme cephe alarak kaynağa dönüş hareketi içinde Salih KANDAL, Cuma TAK,

Devamı 4. sayfada

Sömürgeci Türk Burjuvazisinin Önündeki Bütün Yollar Kapalı

FAŞİST REJİM ÇIKIŞ BULAMIYOR

Ağır ve yapısal bir bunalım girdabında kıvranan faşist Türk sömürgeciliği günümüzde çok yönlü ve yoğun bir arayış içerisinde bulunmaktadır. Fakat çözüm bulmak bir yana, gerek içerde gerekse dışarda yaşanan kriz gün geçtikçe derinleşmekte ve kemalist-faşist rejimin kaçınılmaz sonu günden güne daha açık biçimde hissedilmektedir. Ekonomik, siyasal ve sosyal alanlarda tam anlamıyla tıkanan, soluk alamaz bir duruma gelen, içte ve dışta iflas eden yalnızca ANAP iktidarı değil, bir bütün olarak 12 Eylül yönetimi Evren-Özal kliği ve dolayısıyla kemalist-faşist rejimin kendisidir.

Rejimin hummalı bir tarzda çareler peşinde koşuşturduğu, yoğun arayışlar içerisinde bulunduğu günümüzde, önündeki bütün yolları kapatan, çare diye sarıldığı her olgunun, her alternatifin daha başlangıçta iflasını sağlayan gerçeklikler vardır. Kuşkusuz bu gerçekliklerin başında, faşist Türk sömürgeciliğinin varını-yoğunu ortaya koyarak gelişmesini önlemeye çalıştığı fakat başaramadığı ve bugün başta Türkiye olmak üzere bölge halklarının dayanacağı güçlü bir devrimci kale durumundaki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi gelmektedir. Ayrıca içerde toplumsal muhalefetin giderek gelişmesi ve boyutlanması; vurguncu-talancı holdinglerin çıkarları doğrultusunda sömürü çarkının acımasızca işletilmesi karşısında emekçi sınıf ve tabakaların yaşamlarının dayanılmaz bir hal alması, çeşitli siyasal ve sosyal çalkantılar rejimin bunalımını giderek derinleştirmektedir. Öte yandan dış politika alanında da yaşanan rejim açısından tam bir iflastır. Ve bu nedenle de hangi yöne dönerse dönsün kendisini adeta ateş çemberinde hissetmektedir. Ortadoğu'dan Ege'ye, Sovyetler'den Avrupa'ya kadar durum böyledir.

Devamı 16. sayfada

PKK ÖNDERLİK GERÇEĞİ, DOĞUŞU VE GELİŞİM SORUNLARI

"... PKK'nin sosyalist bir hareket olma özelliği kesindir. Ve benzerlerinden önemli bir farkı da budur. PKK, bugün herkese soylu emeğini sonuna kadar harcatma imkanını vermektedir. Yine, bunu en uç noktaya kadar vardırma, böylesi bir fedakarlığı sürdürme, bütün bunlardan da kendisi için, insanlık adına, yurtseverlik adına, kısaca olumlu ne varsa onu geliştirme hakkını vermektedir. PKK önderliğinin gelişiminden bahsediyor ve bu önderliğin gelişim özelliklerini tanıtmaya çalışıyoruz... PKK, bir yüceltme, eylem ve örgütleme hareketidir. Aynı zamanda militanlarını böyle bir konuma yükseltmekle de mükellefttir. Yani, arkadaşları böyle bir konuma yükseltmek zorundayız. Bunu öyle bir dayatma olarak değil, vazgeçilmez bir görev olarak da belirtiyoruz. Yıllardır yürüttüğümüz bir çabanın sonucu olarak, geldiğimiz bugünkü düzeyi geri çekmeye çalışanlar, bizden müsamahalı olmamızı beklememelidirler."

YAZISI 12. SAYFADA

PARTİ MÜCADELESİ-PARTİ YAŞAMI ÖLÜMDE YAŞAMI YARATANLARIN ANILARINDAN

YAZISI 6. SAYFADA

ZAFERİ KAZANACAK ADIMLAR SAĞLAM, YÜRÜYÜŞ KAHRAMANCA OLMALIDIR

YAZISI 11. SAYFADA

MUSEVİ'NİN ZİYARETİ TÜRK-İRAN İLİŞKİLERİ VE KÜRDİSTAN

YAZISI 18. SAYFADA

Bir Parça Özgür Vatan Toprağı İçin Yaz Atılımı Topyekün Bir Savaşa Dönüşüyor

Baştarafı 1. sayfada

Türkiye ve Ortadoğu ile sınırlı kalmamakta bütünüyle emperyalist sistemi sarsmaktadır. Son olarak Ömerli'de, sömürgecilerin işbirlikçisi hain-çeteelere vurulan ölümcül darbe karşısında emperyalistlerin ne denli tedirgin oldukları bir kez daha ve açık biçimde görüldü. Faşist Evren'in "NATO ile ilişkilerimizi gözden geçirebiliriz" yolundaki açıklamaları bir blöf de olsa, aslında Türk burjuva egemenliğinin çıkmazının ve Kürdistan'daki savaşın ABD, AET ve NATO'suyla emperyalist kampı nasıl sarsmakta olduğunun en açık kanıtıdır.

Faşit rejim halkımızın kutsal direnişine karşı herşeyini ortaya koyarak savaşıyor, fakat her geçen gün daha açıklıkla görüldüğü gibi, istediği sonuçu alamıyor ve hızla çöküşe gidiyor. Bu durumda yapacağı şey, çevik kuvvet vb. emperyalist güçlere çağrı yapmaktır. Nitekim Haziran ayı boyunca Kürdistan'ın kuzeyini boydan boya kapsayan —Erzincan, Erzurum, Kars, Ağrı— NATO askeri tatbikatları bunun bir ön hazırlığı niteliğindedir. Fakat böylesi bir yol da, faşist Türk sömürgeciliği ve emperyalizm açısından daha büyük bir çıkmazdan başka bir anlam ifade etmeyecektir. Çünkü emperyalizmin böylesi bir çılgınlığı, ulusal kurtuluş mücadelemizin sosyalist sistem ve dünya ilerici insanlığıyla daha erken bütünleşmesini sağlayacaktır ki, bu da mücadelemize büyük bir destek anlamına gelecektir.

Kemalist-faşist rejmin çıkmaz ve çaresizlik içerisinde kıvranmasına karşılık, halkımızın siyasal ve silahlı ordulaşması giderek gelişmekte, yetkinleşmektedir. III. Kongre çizgisinin, pratiğe yaratıcı bir şekilde uygulanması büyük sonuçlar ve değerler yaratmaktadır. Bütün bu gelişmeler ise, Kongre çizgisinin ***Zafer Çizgisi*** olduğunu ve ne pahasına olursa olsun bu çizgiden asla şaşmamak gerektiğini, yeni dönem atılımının pratiğinde somut olarak kanıtlanmaktadır. Kuşkusuz, sömürgeci Türk egemenliğini yıkıma götüren ve ulusal kurtuluş mücadelemize 1987 kış ve bahar atılımlarının ardından görkemli yaz atılımını yaptıran, bu çizginin zaferidir. Halkımızın büyük bir güven ve coşkuyla öncünün etrafında kenetlenmesi ve kendi öz ordusunu yaratması ardından yaşanan yaygın gerilla eylemliliği devrimci savaşı çok daha ileri boyutlara sıçratmıştır. Dağlarda, ovalarda ve kentlerde savaş tüm şiddetiyle sürmekte. Gerilla birliklerimiz karşısında hiçbir sonuç alamamasına rağmen, savaşın siddetlendiği alanlara durmaksızın yeni sömürgeci ordu birliklerinin sevkedilmesi düşmanın olası ayaklanmalara karşı yürüttüğü bir hazırlıktır. Fakat vahşi Türk sömürgeciliği, bugün ülkemizin kutsal topraklarını çiğneyen ve sayısı yüzbinlere varan faşist ordu sürülerine yeni yüzbinler katsa da Kürdistan'da onu bekleyen bir tek son vardır: Korkunç bir yenilgi...

Halkımız ARGK'nin Çağrılarına Coşkuyla Cevap Veriyor

Devrimci direniş savaşının giderek gelişip boyutlanması, özellikle savaşın yoğunlaştığı Mardin, Botan, Hakkari alanlarında kurtuluş kuvvetlerimizle sömürgeci güçler arasında günlük çarpışmalar biçiminde şiddetlenmesiyle birlikte; gene yaşlı-kadın-erkek toplumun her kesiminden yurtseverlerin silahlanarak ARGK saflarında yer almaları da hızlanmıştır. Parti III. Kongresi'nde alınan tarihi ordulaşma kararı ve bu kararın ARGK'de somut ifadesini bulması, ulusal kurtuluşçu otoriteyi muazzam ölçüde güçlendirirken, aynı zamanda zorunlu askerlik yasasının pratikte uygulanabilmesinin de temel etmeni olmuştur.

Daha mücadeleye ilk kalkış yıllarında bile halkın devrimcilerden istediği, bir ordunun oluşturulması idi. Bunun anlamı gayet açıktır. Ordulaşmayan bir halkın savaşımı başarıya ulaşamayacağı gibi, ordu yaratılmadan zafer kazanılamayacağı da bir gerçektir. Zaten faşist Türk sömürgecilerinin, halk kurtuluş ordumuz ARGK gerçekliği karşısında içerisine düştüğü dehşetli paniğin nedeni de burada yatmaktadır. Çünkü ARGK zaferin en belirgin ve somut ögesidir.

Zorunlu askerlik sisteminde başlangıçta bazı aksaklıklar çıksa da, halkımızın, yılların özlemi ve düşmana duyduğu öfkesiyle ARGK safların akın edeceği muhakkaktı. Nitekim son dönemlerde Şemdinli, Çukurca, Şırnak, Mardin vb. yörelerde bu akın en somut biçimde yaşanmaktadır. Şiddetlenen savaş içerisinde yaşanan yoğun çarpışmalar, düşmana peşpeşe vurulan darbeler, III. Kongre kararları temelinde yaratılan gelişmelerle düşmanın tedirginlik ve panik içerisine girmesi ve dize gelmesi, ülkenin dörtbir yanında savaş birliklerimizin saflarına hızlı bir katılım ortaya çıkarmaktadır.

Yakın mücadele tarihimizde 15 Ağustos tarihi atılımının ortaya çıkardığı pratik gerçekler hala belleklerde taptazedir. Orada halkın taleplerine, onların gizli özlemlerine, ruhsal durumlarına hitap eden eylemliliğin, ayaklanma durumu yarattığı bilinmektedir. III. Kongre öncesi içinde bulunulan örgütsel yetmezlikler, taktiğin sağ uygulanışı, kadroların çözümsüzlüğü ortamında halkın dayattığı istem; daha büyük birlikler ve daha büyük eylemlere yönelmek olarak ifadesini buluyordu. İşte bugün halkın bu taleplerine gecikmeli de olsa cevap verildiği içindir ki, atılan ilk adımlarda bile kitleler devrim saflarına akın ediyor.

Silaha bağlılık özellikleri ve savaşçı yeteneklerini yüzyıllar boyunca çeşitli egemen güçler yararına kullanan Kürt halkı, bugün artık bu yeteneklerini kendi öz ordusu ARGK saflarında ve kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaktadır. Elbette ki burada yaratacağı destanlar ve kahramanlıklar tarihteki̇lerden kat kat üstün olacaktır.

Evet, halkımız şimdi eskisiyle kıyaslanmayacak kadar geniş olanaklara, deney-tecrübeye, kendisini yenilemiş bir öncülüğe sahip olarak, ARGK birliklerinin kahramanlıklarıyla coşuyor, umutları tazeleniyor ve hızla mücadele saflarında yerlerini alıyor. Şehirlerden dağlara, ülkenin dörtbir tarafında ARGK birliklerinin saflarına, yurtseverler adeta sel gibi akıyor ve **"Bir parça özgür vatan toprağı kurtarmak"** şiarıyla savaşıyor.

Gerillalarımız Düşmana Aman Vermiyor
PUSU, SALDIRI, SABOTAJ VE BASKINLAR...

Halk Kuruluş Ordumuz ARGK'ye bağlı gerilla birlikleri, sömürgeci düşmana aralıksız ve etkin darbeler indirerek savaşın gidişatını günden güne halkımızın lehine çevirmektedir. Savaşa sürdüğü güçlerinin gerilla birliklerimiz karşısında sonuç alamaması ve hızla tükenişe gitmesi çözümsüz kalan faşist rejimin şaşkınlık ve telaşını arttırmaktadır. Devrimci ulusal kurtuluş çizgimiz ve zengin gerilla taktikleri karşısında her türlü özel savaş taktiği iflaz eden, yoğun gerilla saldırılarından ağır darbeler alarak işlemez hale gelen savaş güçleri yerine yenilerini koyabilmek için sömürgecilerin bitmez-tükenmez arayışları devam etmektedir. Bir yandan "çevik kuvvetlere" davetiye çıkarmaya hazırlanırken, bir yandan, milyonluk ordusuyla sağlayamadığı "sınır denetimi"ni, "pilotsuz uçak"la sağlayacağı biçiminde, tükenen umudunu ve moralini düzeltmeye çalışmakta, bir yandan da "atlı süvariler" kurduğunun ilan etmektedir. Fakat hiçbir güç ve çaba, her türlü kurum ve kuruluşlarıyla faşit Türk sömürgeciliğini, kurtuluş kuvvetlerimizin hedefi olmaktan kurtaramamaktadır. Çeşitli savaş bölgelerinden alabildiğimiz son çatışma haberleri şöyle:

9 Haziran 1987 tarihinde, Mardin'in Ömerli ilçesi yakınlarında, bir düşman komando birliği ARGK gerillaları tarafından pusuya düşürülerek savaş dışı bırakıldı. Edinilen bilgilere göre, üç araçlık bir konvaydan oluşan düşman birliğinin her üç aracı da gerillalarımızın ani ve etkin ateşi sonucunda tahrip edildi. Hiçbir düşman askeri gerilla ateşinden kurtulma olanağı bulamadı. 1 üsteğmen ve 3 er olay yerinde öldü, diğerleri de ağır yaralandı. Ağır yaralılardan da çoğunun daha sonra öldüğü bildirilmektedir.

ARGK birlikleri, faşist ordu sürülerine ağır kayıplar verdirmenin yanısıra, düzenlediği sabotajlarla da düşmanın ekonomik yapısını tahrip etmekte; meydana gelen milyonlarca liralık zarar, zaten bunalımda olan sömürgeci ekonomik yapıyı iyice çökertmektedir. Bu amaçla, Haziran ayı başlarında Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliği'ne yönelik tüm ekinler yakılmak süretiyle imha edildi. Hemen her yıl aynı akibete uğrayan değerlerimizi sömüren bu talan yuvasını sömürgeci TC, gerilla saldırılarından bir türlü kurtaramamaktadır. Alınan haberlere göre TC, şimdi de çiftliği korumak amacıyla "atlı süvariler" oluşturduğunu ilan etmektedir. Faşist ordunun ve "kahraman mehmetçik" palavralarının iflası anlamına gelen bu uygulamanın da sömürgeci kurumları kurtuluş ordumuzun saldırılarından koruyamayacağı açıktır.

ARGK gerillalarının yaratıcı ve başarılı taktikleri karşısında şaşkına dönen düşman ordusu bir darbe de Nusaybin'de yedi. Kurtuluş kuvvetlerimizin sabotaj birlikleri tarafından döşenen mayınlı tuzak devriye gezen 3 düşman askerinin parçalanarak ölmesine yol açtı. Bu eylem, sömürgeci talancı orduya vatan topraklarımız üzerinde atacağı her adımın feci bir ölümle sonuçlanabileceği gerçeğini bir kez daha gösterecek korkularını bir kat daha arttırmıştır.

10 Haziran 1987 tarihinde, Bingöl'ün Kiğı ilçesine bağlı Haktanır köyüne baskın düzenleyen bir gerilla birliğimiz, yaptığı ihbarlarla birçok arkadaşımızın şehit düşmesine ve yöre halkının ağır işkencelerden geçirilmesine sebep olan hain muhtar Resul Dinçer'i ölümle cezalandırdı.

Halk Kurtuluş Ordumuzun kahraman savaşçılarının, Kürdistan'ın dörtbir yanında sömürgeci ordu sürülerine vurduğu canalıcı darbelerden bir tanesi de 3 Haziran 1987 günü Dersim'de gerçekleşmiştir. Hozat'ın Sarısaltık köyü yakınlarında, gerilla birliğimizin kurduğu pusuya düşen düşman "özel vurucu tim"i araçlarıyla birlikte tamamen imha edildi. Gündüz saatlerinde gerçekleştirilen pusuda gerillalarımızın çapraz ateşiyle iki de panzer havaya uçurulurken, düşman "tim"inden kurtulan olmadı.

26 Mayıs 1987 günü, Mardin'in Midyat ilçesine bağlı Kerboran nahiyesinde, öğretmenlik maskesi altında sömürgeci istihbarat örgütleri adına çalışan ve ihbarcılık yapan Aydın Acun'u ölümle cezalandıran kurtuluş kuvvetlerimiz, hainin cenazesinin yanına, **"Hainler cezasız kalmayacak-PKK"** yazılı bir duyuru bırakarak, ihanetten vazgeçmeyenleri hangi sonun beklediğini bir kez daha göstermiştir.

16 Haziran 1987 tarihinde, Diyarbakır ilçesine bağlı Kırkpınar-Kayas mezrası yakınlarında, ARGK'ye bağlı gerilla birliklerimizle, "özel tim" ve "köy korucuları"ndan oluşan düşman birlikleri arasında meydana gelen silahlı çarpışmalarda, düşman kuvvetlerine önemli kayıplar verdirilmiştir. Burjuva basını "çatışmada 1 er yaralandı..., saldırganlar kaçtı" şeklinde açıklamalarla kayıplarını gizlemeye çalıştılarsa da, gerçekte düşmanın —ö-lü ve yaralı— çok kayıp verdiği bildirilmektedir.

Kürdistan'da halka ve vatana ihanete yaşam hakkı tanınmayacağının bir kanıtı da ihanetçi Batiyan aşiret reisinin cezalandırılması oldu. 17 Haziran 1987 tarihinde Siirt'in Şırnak ilçesi yakınlarındaki Çehikkare yaylasında, Batiyan aşiret reisinin çadırı gerillalarımız tarafından basılarak, içlerinde sömürgecilerin işbirlikçisi aşiret reisi hain Sait Demir ve oğlu Celal Demir'in de bulunduğu 5 kişi öldürüldü. Düşmanla işbirliği yaparak yöredeki yurtsever halk üzerinde baskı uygulayan ve halkı sömürgecilere sürekli ihbar eden bu hainin cezalandırılması yurtsever yöre halkı tarafından sevinçle karşılandı.

Ulusal bağımsızlık mücadelemizin bir direniş destanı da Adıyaman'da yaratıldı. 26 Mayıs 1987 günü, Adıyaman merkezine bağlı Şerefli köyü yakınlarda, kendisinden sayıca çok fazla olan sömürgeci ordu sürüleriyle bir gün sabahtan akşam karanlığına kadar çarpışan, düşmanın kuşatma çemberlerini defalarca yararak aşan bir gerilla birliğimizden, isimlerini öğrenemediğimiz 5 yiğit savaşçımız şehit düşmüştür. Düzlük bir alanda ve çok olumsuz koşullarda savaşmasına rağmen, helikopter ve zırhlı araç desteğindeki düşman ordu güçlerine ağır kayıplar verdiren ve bir kısmı, kat kat çemberlerden kurtulmayı başaran ARGK savaşçılarının bu şanlı direnişleri, faşist ordunun kofluğunu bir kez daha gözler önüne sererek, halkımızın kurtuluş umudunu ve öncüye olan güvenini katbekat arttırmıştır.

Diyarbakır Merkezinde Patlayan ARGK'nin Gür Sesi Kurtuluşu Müjdeliyor

Gerilla birliklerimiz, dağların doruklarından ovalara, oradan da şehir merkezlerine akarak sömürgecilerin yüreğine korku salmaktadır. Bu, aynı zamanda Partimizin III. Kongresi'nde alınan tarihi kararların pratikte yaşam bulması, ete-kemiğe büründürülmesidir. Sömürgeci Türk egemenleri, her yerde bir ARGK birliğinin saldırısına uğrayabileceği düşüncesi onu çılgına çevirmekte ve kendisini adeta diken üzerinde hissetmektedir. İşte bu burjuva basınında Diyarbakır merkezindeki çatışmanın ardından manşete çıkarılan "Eşkıya şehre indi" vb. yaygaralar düşmanın bu korkusunun bir ifadesidir.

12 Haziran 1987 tarihinde, Diyarbakır şehir merkezinde ARGK şehir gerillaları ile sömürgeci kolluk kuvvetleri arasında çıkan çatışmada adlarını henüz öğrenemediğimiz iki savaşçı yoldaşımız şehit düşerken, aynı zamanda düşman güçlerine de önemli kayıplar verdirmişlerdir. Edinilen bilgilere göre, bir ihbar üzerine Balıkçılarbaşı semti Azizoğlu mahallesinde, savaşçılarımızın bir grubun kaldığı ev, gece saat 3-4 sıralarında çok sayıda sömürgeci kolluk kuvveti tarafından kuşatılır. Çok zor koşullarda olmasına rağmen ARGK savaşçıları düşmanın ateşine tereddütsüz ateşle karşılık verirler. Çevredeki ev ve apartmanların tüm uygun noktalarında mevzilenen çok sayıdaki düşman gücü ile çatışma uzun süre devam eder. Açtıkları isabetli ateşle birçok düşman gücünü ölü veya yaralı olarak safdışı bırakan ARGK savaşçılarından iki kahraman yoldaşımız orada şehit düşer.

Bu olay sömürgecilere büyük bir şok yaşattı. Onlar olayın etkisini kırmak, gerçek anlamını ve boyutlarını gözardı edebilmek amacıyla, "PKK, Semra Özal'a suikast düzenleyecekti" türünden uydurma ifadelar ortaya attılarsa da buna kimseyi inandıramadılar. Oysa onlar, bununla, burjuva basınının satır aralarına sıkıştırarak gizlemeye çalıştıkları "Diyarbakır'da Kolorduya saldırı olabilir mi?" şeklindeki asıl korkularını gidermeye çalışmaktaydılar. Ne var ki, korkunun ecele faydası olmayacaktır; zira tarihi, sömürü ve zulme karşı direnişlerle dolu olan Bağımsız Kürdistan'ın simgesi Diyarbakır merkezinde patlayan ARGK'nin gür sesi, sömürgeci Türk egemenliğinin nihai yıkılışının fazla uzak olmadığının kanıtlamaktadır.

Aynı gün Dicle merkezinde de bir kontr-gerilla elemanının evine düzenlenen silahlı-bombalı saldırı sonucu 1 kişi ölmüş, birkaçı da yaralanmıştır. "Özel Harp Dairesi" tarafından Kürdistan'ın çeşitli yörelerine bazı mesleki görevlerle kamufle edilerek atanmış çok sayıda kontr-gerilla elemanı bulunduğu bilinmektedir. İşte bunlardan bir tanesi olan ve Dicle'de "gazeteci" maskesiyle çalışan Mehmet Çağdaş da bu nedenle kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından hedef seçildi. Bu eylem bir kez daha kanıtladı ki; kırda ya da kentte olsun, yine "köy korucusu", "kontr-gerilla" vb. hangi isim ve maskeyle olursa olsun, halk ve devrim düşmanları artık Kürdistan'da yaşama olanağı bulamayacaktır.

Türk Sömürgeciliğine Pınarcık'ta Vurulan Darbe ve Ortaya Çıkardığı Gerçekler

Baştarafı 1. sayfada

peryalist sistem yardıma çağrılmış; Türk barbarlığı kuzu gösterilerek, bu barbarlığa yardım edilmediği için insanlık hayasızca suçlanmıştır. Türk devletinin bu feryatlarının nedeni nedir?

Pınarcık Eylemi; "Milis Ordusunun" Açık İflasını Sergilemiştir

15 Ağustos '84 silahlı mücadelesi karşısında Türk burjuvazisi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı başedemeyeceğini anlayınca milis örgütlemesine gitti. Faşist Türk sömürgecileri ilk planda 25.000 kişilik bir milis gücü oluşturmayı hedeflediler. Kenan Evren, milis oluşumuyla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kısa sürede durdurulacağını söylüyordu. Bütün devlet yetkilileri de aynı hayali tekrarladılar. Fakat yanılıyorlardı. Bir avuç feodal-komprador ve aşiret reisi, eşkiya, lümpen, reformist güç dışında; bütün emekçi, sınıf ve tabakalar ulusal kurtuluştan yanaydılar. Güney Kürdistan'da Saddam'ın oluşturduğu 10.000 kişilik çete ordusunun pratiğine yakından şahit olan halkımız, milisliğe karşı durdu. Üstelik bu defa Türk sömürgeciliğinin karşısında geri ve örgütsüz bir halk değil, ulusal bağımsızlıkçı program, örgüt ve eylemi temel alan PKK öncülüğü ile savaşan bir halk vardı. Bu nedenle objektif olarak zemini daralmış olan milislik, 1980'lerde Kürdistan halk ve mücadele gerçekliğine karşı dayanamazdı.

1986 yılı başından itibaren daha yaygın bir şekilde milisliğe şiddet temelinde yönelinmeye başlandı. Savaşın kuralı vardı. Bağımsızlık ve özgürlük davası için karşı-devrime karşı geliştirilen her eylem devrimciydi. Neticede Hakkari; Şemdinli, Uludere, Çukurca, Şırnak, Van, Eruh, Mardin, Bingöl, Siirt, Diyarbakır'da milis çetelere vurulan darbeler, Türk faşist sömürgeciliğinin oyununu bozdu. Sömürgecilerin verdiği son rakam 7400'dür. Fakat bunun aktif mikarı 500 bile değildir. Köylüler milisliğe karşı direnmektedirler. Silah almamak için göç etmektedirler. Bu sonuç bölgeseldir. Van'da ağaların çoğu şehirlere kaçmıştır. Gazete manşetleri, "milis çıkmazını" belgeyen haberlerle doludur. Dünya basını, Türk devletinin bu insanlık dışı kurumunun çıkmazını belgelemektedir. Haziran ayında başta Alman televizyonları olmak üzere Avrupa televizyonları, belgesel filmlerle, Türk ordusunun milis çıkmazını belgelediler.

Son Pınarcık eylemi; milisliğin iflas belgesi olmuştur. İflas eden sadece milislik olmamıştır. Kürt hakim sınıflarının güçsüzlüğünü ve Türk sömürgeciliğinin artık halkımızın ulusal kurtuluş ve birlik mücadelesinin önüne geçemeyeceğini de göstermiştir. Türk burjuvazisinin bu denli feryadı boşuna değildir. Tarihi, katliam tarihi olan Türk egemenlik sistemi, "Pınarcık" olayına katliam diyor. Dünya halklarını aldatmak istiyor. Ama nafile. Dünya halkları artık şu soruya cevap arıyorlar: Türk ordusunun Kürdistan'da işi ne? Neden zorla Kürt insanını birbirine karşı silahlandırıyor? Bir milyonluk ordusuna güvenemiyor mu? Soruların cevabı her gün veriliyor. Ancak, Türk faşist devleti, olsa olsa kendini aldatabilir. Kürt halkına karşı emperyalistler dışında kimseden yardım alamamaktadır. Türk devletinin karşısında konuşabilen, savaşabilen, dünya halklarına hitap edebilen bir halk gerçekliği vardır.

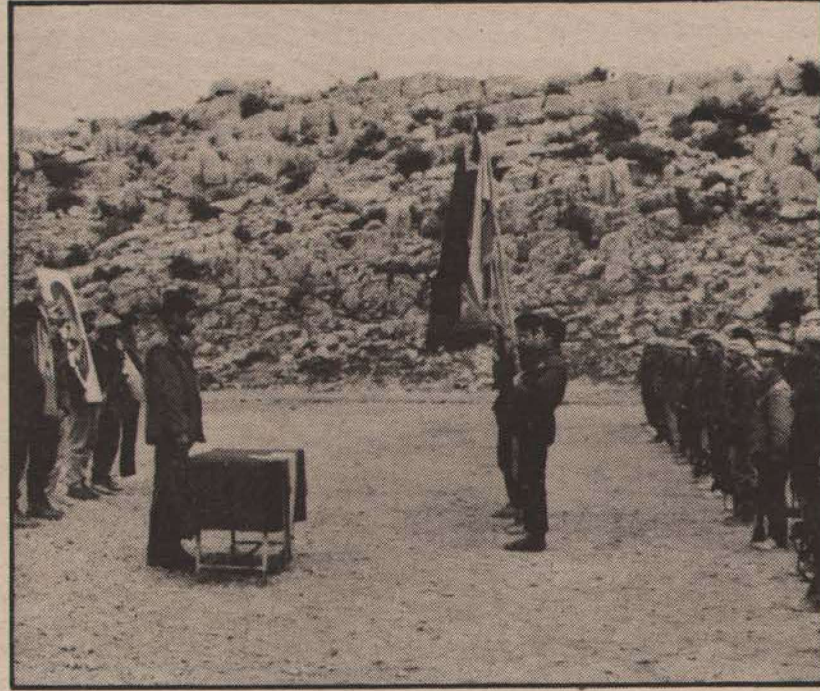
Her defasında olduğu gibi, çaresiz kalan Türk devleti, milislerin sayısını arttırmaktan, köyleri birleştirmekten bahsetmektedir. Türkiye gazetesi 24 Haziran '87 sayısında (Ahmet Sağırlı); yeni bir icatmış gibi, tekrar Hamidiye Alayları'nı çare olarak önermektedir. Ama çarenin kendisi 1984'ten itibaren uygulanmaya konulmuş ve bugün ise tümden iflas etmiştir.

Sadece Çetecilik Değil, Türk Faşist Sömürgeciliğinin Özel Savaşı da İflas Etmiştir

Kenan Evren, Turgut Özal dahil; en üst faşist yetkililer, her defasında Kürdistan savaşçıları için "bir avuçturlar", "bitiyorlar", "çaresizdirler", "dışarıdan geliyorlar" vb. demeçlerle kendilerini aldatmaya çalıştılar. Şimdi ise aynı Kenan Evren, Sıvas'ta yaptığı konuşmada *"Irak-İran savaşı devam ettiği müddetçe var olacaklar"* diyor. Türk faşizminin başı, çaresizlikten ne yapacağını bilemiyor. M. Kemal gibi "Sıvas çıkarması" yapıyor. Defalarca tükürdüğünü yalama Türk burjuva büyüklerine hastır. Kenan Evren'i, yine Türk burjuva ve ordu yetkilileri çürütmektedir. 24 ve 25 Haziran '87 tarihli Hürriyet, Milliyet ve Tercüman gazeteleri, Kenan Evren'e karşı çıkıyorlar. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini kabul etmek zorunda kalıyorlar... Akıllarınca halk savaşını inceliyorlar. Tabii çözümleri, sınıf konumları ve kendilerine verilen faşist piyonluğa uygun oluyor. Çözüm adına çözümsüzlük öneriliyor. Sonuçta "Türk ordusunun kazanacağı" varsayımına varıyorlar... Ancak ne bilim, ne de yaşanan gerçekler çarptılabilir. Hangi sömürgeci güç, ulusal kurtuluşu için ayaklanan bir halka karşı başarı kazandı ki, Türk ordusu kazansın. Vietnam halkının ABD, Fransız ve Japon emperyalizmini; Mozambik, Angola halklarının Portekiz sömürgeciliğini yendiği gibi, ulusal kurtuluşu için ayaklanan Kürt halkı da Türk sömürgeciliğini yenecektir. Bugün bu yengi yaşanmaktadır. Uzun süreli halk savaşının anlamı da budur.

Türk burjuvazisinin ve Türk basınının sergilediği tam bir çıkmazdır. "Özel Harp Dairesi"nin ve özel savaşın diğer bir temel ögesi olan lümpenlerden oluşturulan faşist kontra birlikleridir. Türk ordusu "ramboları" ile çok övünüyordu. Şimdi de kontraların iflası sergileniyor. Türk basını, sayıları 1580'i bulan özel kontra elemanlarının, daha çok bakanların korunmasında kullanıldığını, istihbaratsız çalışamadığını, ancak kuşatılmış hedeflere karşı başarılı olduğunu yazıyor. Sözün açıkçası kontraların hiçbir işe yaramadıkları, Şemdinli ve Ömerli'deki çatışmalarda bozguna uğratıldıkları, savunmasız insanlara karşı katliam birlikleri olduğu itiraf ediliyor. Her nedense basın önceki gibi "kontraların" maharetlerini sıralayamıyor. Ömerli'ye sevkedilen 1500'ün üstünde kontranın diğer önlemler gibi çaresizliği belli değil midir?..

Pınarcık eylemini bütün ordu birlikleri duymasına rağmen, "kahraman" Türk subaylarından hiçbiri korkudan başını kaldıramıyor. ARGK savaşçıları ve eylem güçlerine karşı, Türk ordusunun geceleri savunmada olduğunu, Türk ordu yetkilileri kabul ediyor. 24 Haziran '87 tarihli Hürriyet'te adı verilmeyen bir askeri yetkili; *"Pınarcık köyünde çatışma başlayınca 3 km. mesafede bulunan seyyar bir jandarma karakolu silah seslerini duymuş, ancak güvenlik güçleri gece savunmada oldukları için, bölgeye intikal etmemiş. Bölücü eşkıya zaman zaman uyguladıkları taktiklerde, silah atışları yaparak güvenlik güçlerini üzerlerine çekip pusuya düşürmeyi amaçlıyorlar"* şeklinde gerçeği itiraf etmiştir.

Yüzbinlerce kişilik ordu, tank top, kontra, çetenin yetmemesi karşısında Türk burjuva politikacıları şimdi de hükümetten "özel barış gücü" istemektedirler. Kuşkusuz istenen "emperyalist babalarının ordusudur." Türkiye-Suriye sınırı; döşenen mayına, yapılan aydınlatmaya, yine kanallara, tel örgüye ve pusulara ek olarak çelik tellerle örülmesi düşünülüyor. "Alman Geraum firmasına" verilen ihalede bu alan için çelik tel duvarı yapılması istendi. Eğer gücü yetse, Türk devleti, hudutlara Çin seddinden de daha büyük engeller yapacaktır. Bütün bunlar neyi ifade ediyor? Artık ekonomik önlem yalanı da sökmemektedir. Milislik iflas etmiştir. Kontraların Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşı bir anlam ifade etmediği açığa çıkmıştır. TC'nin binlerce kişilik ordu birlikleri savunmadadır. Köyleri birleştirme planı şimdiden fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Buna kalkışmanın siyasal, askeri olanaksızlığı bir yana, ekonomik külfeti, basına yansıdığı kadarıyla Türk devletinin altından kalkamayacağı boyutlardadır.

Pınarcık Eylemi, Türk Burjuvazisinin Sahtekarlığını ve Tükenişini Bir Daha Belgelemiştir

Eylem üzerine Türk burjuva klikleri birbirine girmiştir. 23 Haziran '87 tarihli Tercüman'da DSP Genel Sekreteri Nuri Korkmaz, *"Cumhurbaşkanı ve başbakanın teşhisinde çarpık mantık vardır..."* diyerek, K. Evren ve T. Özal'ı yalancılıkla suçladı. T. Özal, yapılan değerlendirmelerle çelişen görüşler ileri sürerek, sınıf karakterine uygun deyimler kullandı. DSP'li Şükrü Babacan, "hükümeti barış gücü istemeye" davet etti... DYP Genel Başkanı H. Cindoruk, "K. Evren ve hükümeti" eleştirerek hükümetin çaresiz olduğunu ileri sürdü. SHP Genel Başkanı E. İnönü, "hükümetin istifasını" istedi... Cadı kazanına dönen burjuva klikleşmesi, faşist devletin egemenlik varyasyonları olduklarını göstermekten başka bir şey yapmadılar... Ardından meclis görüşmeleri ve İçişleri Bakanının istifası istendi. "Türklüğün birliği", "ulusal çıkarlar" teraneleriyle şovenizm histerisi yayılmaya başlandı. Hızını alamayan Rahşan Ecevit gibi "sahte burjuva demokratları" soluğu Mardin'de aldılar...

Tedbir adına çıkmaz Türk burjuvazisinin çehresi oldu. Burjuva partileri arasında "milli birlik" sahtekarlığı Şubat '87 ulusal kurtuluş eylemleri ile tekrar gündeme gelmiş ve mecliste kapalı oturumlar yapılmıştı... Şimdi tekrar aynı sloganlar ortaya atılmaktadır. Bütün burjuva partileri, "daha fazla önlem ve Türk ordusunun gücü gösterilmeli" diyorlar. Açıkça katliam istiyorlar... Coşkun Kırca, sanki İsrail'le ortaklıkları yokmuş gibi, 24 Haziran '87 tarihli Hürriyet'te, *"İsrail'den yararlanalım"* diyor. 25 Haziran tarihli Tercüman'da Taha Akyol, *"Uzun süreli halk savaşının önlemleri alınmalı"* diyor. Kamran İnan, Avrupa'daki Türk kitlesini şoven dalgaya ve gösterilere çağırıyor. 23 Haziran '87 tarihli Milliyet'te M. Ali Birand da yüzündeki sahte liberal maskesini atıyor, has MİT-CIA elemanı olduğunu gösteriyor, *"suçluların cezalandırılması"* adına katliam ve vahşet öneriyor... Ankara'da MÇP gibi faşist partiler başta olmak üzere, tüm burjuva partileri ve Türk şoven sol grupları, "PKK terörüne karşı" ulusal birlik adına savaşmak için sıraya girdiler... Kenan Evren, şoven histeriyi yükselterek, kalabalığa "Kahrolsun Avrupa", "Yaşasın Türklük", "Kahrolsun bölücülük" sloganları ile çınlattı. Kenan Evren; ordusunun güçsüzlüğünü bölgedeki Türklük ruhunu canlanmaya çağırdı, bütün eksikliklerinin insanlığa karşı vahşet olan "Osmanlı milliyetçiliğini" temsil edememek olduğunu söyleyerek, halkı ırkçılığa ve saldırganlığa itti. Bunalıma çare, kitleyi faşist dalgaya katmak olduğunu zannetmek, sonlarını yaklaştıracağını bilmelidirler. K. Evren; bir yandan Türk şoven solu'na çağrı yaparak Avrupa vb. yerlerde gösteriler yapmalarını isterken, diğer yandan Türkiye halkının, faşist emellerine karşı direnişine hayıflanıyor, "yürüyüş, gösteri" gibi demokratik hakları kullanmaya "şarlatanlık" diyor.

Türk burjuva sözcüleri ve burjuva basını durmadan şovenizmi körüklüyor. Tercüman ve Milliyet; Yunanistan'ın Lavriyon kampında Kenan Evren'in çağrısının ardından, ajanların, şoven sol'un; Kürt yurtseverlerine saldırmasını "Kürtlerin Türklere saldırısı" olarak aktarıyor... Evet, verilen savaş Kürtlügün savaşıdır. Ama Türk halkına karşı değil, Türk egemenlerine, Türk ordusuna karşı verilen ulusal kurtuluş savaşıdır. Bu savaşta Türk emekçilerinin yeri, Kürt halkının yanıdır. Açlığa, sürgüne, ölüme, zindana, işkenceye, ahlaksızlığa mahkum edilen Türkiye emekçilerinin kurtuluşu da faşist-sömürgeci Türk burjuva egemenliğinin yıkılmasından geçer. Türk emekçileri gittikçe bu yalın gerçeği daha fazla anlıyorlar. Türk faşizmi, artık katliamcı politikasına Türk halkını rahat alet edememenin sancısını çekmektedir.

Faşizmin uşak kalemşörü Uğur Mumcu, boşuna PKK-ASALA ilişkisi arıyor. Uğur Mumcu, bir yandan vargücüyle sömürgeci vahşeti kutsarken, diğer yandan PKK'yi önlemenin yolunu demokrasiye geçmekte buluyor. Hangi demokrasi? Biraz burjuva zekası olan, demokrasinin burjuva anlamda olsa bile güçlü bir ekonomik, siyasal, demokratik geleneğe ve tarihi mücadeleye denk düştüğünü bilir. U. Mumcu'nun kastettiği 12 Eylül faşizminin örtülü halidir. Türk burjuvazisi toplumsal-tarihsel gerçek olarak demokratik olamaz, faşist olmak zorundadır. Bir halkı ezen, emperyalizme bağımlı bir ülkede en kısa tanımıyla burjuva demokrasisi olamaz.

Türk Burjuvazisi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Uluslararası Alana Yansıyan Gücü Karşısında da Yenilgisini İtiraf Etmektedir

Türk devlet yetkilileri ve burjuva basını vargüçleri ile Avrupa Parlamentosunun bir kararına atıf yaparak, PKK'nin eylemine zemin oluştuğunu yazmaktadırlar. Basın "Rum, Ermeni, Kürt" ittifakından, dem vurmaya, Avrupa'ya verip veriştirmeye başladı. Hemen hemen tümü Avrupa'nın "Türkiye'yi paylaşım planından", Sevr'in hortlatılmasından" bahsetmeye başladılar. Tutarsızlık ve panik iflasın göstergesidir. Avrupa Parlamentosu'nun Ermeni katliamı, Rum halkları ve Kürtlerle ilgili kararı haklı, doğru ve tarihsel gerçekleri yansıtmaktadır. Türk devletinin tepkisi Ermeni katliamını gündemleştiren karar değildir. Onları kudurtan "Kürdistan sorununun gündeme" gelmesidir. Çünkü, sonlarını getirecek Kürdistan ulusal Kurtuluş Mücadelesidir. 24 Haziran '87 tarihli Milliyet'te M. Ali Birand, bu gerçeği itiraf etmek zorunda kalmaktadır. K. Evren, tepkisini kudurmuşluğa vardırdı. Türkiye'yi Avrupa ülkesi olarak gören ve AT'a girmeye çalışan K. Evren birden Avrupa'ya küfretmeye, Hıristiyan-Müslüman ayrımını işlemeye, kin ve şovenizm kusmaya başladı. "Türkiye'nin NATO'daki konumunun gözden geçirilmesi gerektiğini" söyledi... Ancak bu sözler, çaresizlikten başka anlam ifade etmediğinde herkes birleşti ve kimse K. Evren'i ciddiye almadı. 1830'dan beri Türk egemenleri Batı kapitalizmine bağlıdır. 1850 Kırım savaşıyla Türk ordusu uydu ordu haline geldi... Osmanlı ordusu, emperyalist çıkarların bekçi köpeği oldu. Emperyalistlere tek mermi sıkmayan kemalist ordunun ulusallığı savunmasız Kürt, Rum, Ermeni halkına karşı gerçekleştirdiği katliamlardır. Daha 1920'lerde Türk burjuvazisi, emperyalizmle uzlaşmış; Türk burjuvazisi, sosyalizme karşı emperyalizmin bekçi-

köpekliğini önermiştir. Lozan bunun belgesidir. 1940'larda emperyalist-kapitalist sistemin bloklaşması ile bütünleşmek için her şeyi yapmış,. Kore'ye ordu yollamış, sahte bir tarzda komünizm heyulası yaratmış, Truman doktrinine dahil olarak, marshall yardımını almış, NATO'ya girmiştir. Türk burjuvazisi, emperyalist burjuvazinin artıkları ile geçinen asalaklar olmanın ötesinde bir anlam ifade etmemiştir. Türk ordusu, emperyalist çıkarların bölge bekçisi olmuştur... Türk burjuvazisi bu ilişki ile Misak-ı Milli sınırlarını korumayı ve Ortadoğu halklarına saldırıyı güvenceye almak istemiştir. Türk generallerinin NATO ve Pentagon karargahlarından günlük emirlerle yürüyen kuklalar olduğunu herkes bilir. 12 Eylül'ün generalleri bu kuklalardandır. Pentagon uşağı, tehditiyle kendini acınacak duruma sokmuştur.

Nitekim, burjuva basının yalanlarının tersine hiçbir NATO yetkilisi K. Evren'i ciddiye almamıştır. Tam aksine tepki, Türk holding sözcülerinden gelmiştir. 25 Haziran '87 tarihli Tercüman'da Nazlı Ilıcak, K. Evren'in sözlerini "infiale gelme ve ağzına geleni söyleme" olarak değerlendirerek, "Evren'in tutumunu tehlikeli gelişmelere yolaçacak mahiyettedir" diyerek asıl hedefin Suriye ve SSCB" olduğunu söylemektedir. 24 Haziran '87 tarihli Hürriyet'te Oktay Ekşi benzer şekilde Kenan Evren'i eleştirerek, bir yandan hem kendine Avrupa'lı demekle "Kahrolsun Avrupa" sloganının çelişkisini çözmeye çalışmaktadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve gerçekliği K. Evren'i ne söyleyeceğini bilmeyecek duruma getirmiştir.

K. Evren, açıkça NATO'dan, "Türk devletinin gücü yetmiyor, yardım edin" diyor. Yenilgi nettir. Nitekim 24 Haziran '87 günü Ankara Türk Dışişleri Bakanlığından

AET ülkelerinin elçileri ile yapılan toplantı da aynı yalvarışlar tekrarlanmıştır. Türk faşizmi, açıkça, bütün dünyaya "neden vahşetimi desteklemiyorsunuz" demekte, "NATO"dan yardım talep etmektedir. Olaylar bir daha göstermiştir ki ne Türk faşizminin ne de NATO'nun gücü Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin dünya halklarının gündemine yansıyacağını ve gittikçe daha fazla destek göreceğini önleyemeyecektir. Şimdiden çoğu uluslararası platformlara Kürdistan sorunu gelmiş ve gerçekliği ile tartışılmaktadır.

Emperyalist ülkeler, Kürdistan potansiyelini denetim altına almak isteyeceklerdir. Türk faşizmi ve basını gibi Kürt reformist-otonom uşaklardan daha fazla yararlanacaklardır. Ama bunlar gelişmenin yönünü şaptıramayacaklardır.

Pınarcık Eylemi, Halkımızın Ordulaşmak Kararlılığının Sergilenmesidir

Daha düne kadar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bitirmeden söz eden Türk sömürgeci yetkilileri, şimdi de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ordulaşmasını önlemenin açıklamaları ve tedbirleri içindeler. 25 Haziran tarihli Tercüman'da Taha Akyol, *"Bu iş mühimdir"* başlığı altında PKK'nin siyasal stratejisini inceliyor, *"PKK'nin Misak-ı Milli'yi hedeflediğini..., ARGK adıyla Kürdistan Kurtuluş Ordusunu örgütlediğini, Mardin-Siirt-Hakkari üçgenini kurtarılmış bölge yapmayı hedeflediğini, PKK'nin ordulaşma aşamasında olduğunu..., durumun Balkanların Osmanlılardan ayrılmasına yol açan Bulgar, Sırp komitacılarının durumunu andırdığını..., buna karşı Misak-ı Milli görevi PKK'yi yok etmektir"* olduğunu yazıyor. 23 Haziran tarihli Tercüman'da Mardin eski valisi, *"Orlaşmak PKK'nin sonudur"* diyor. 23 Haziran tarihli Milliyet ARGK'nin milis-ajan çetebaşlarına yaptığı teslim ol çağrısını başlık yapmış... Diğer burjuva gazeteleri, ARGK'yi güçlendirme kampanyası ve ARGK'ye katılımdan duydukları ürküntüyü çarpıtarak büyük puntalarla aktarmaktadırlar... 24 Haziran tarihli Tercüman bir yığın yalan ve çarpıtma içinde "ilk hedef Türkiye" başlığı altında "PKK'nin ilk hedef olarak Türkiye'yi aldığını, Kuzey Kürdistan'da özerklik, ardından bağımsızlığı sağladıktan sonra, Doğu ve Güney Kürdistan'ı da kurtararak üç ülkeden oluşan büyük Kürdistan kurmayı amaçladığını" yazıyor. Bunları hayal olarak getiriyor. Hemen hemen bütün burjuva basını yoğun bir çarpıtma ve karalama içinde gerçekleri ifade etmek zorunda kalmaktadırlar.

Pınarcık eylemi; kimsenin çarpıtamayacağı gerçekleri ortaya sermiştir. Seksen kişiden oluşan, donanımlı bir ARGK birliği, Ömerli'nin birkaç km yakınında çetelerin bulunduğu köyü sarmış ve çeteleri imha etmişlerdir. ARGK savaşçıları büyük bir taktik manevra ve saldırı ruhunu sergileyerek, direnen düşmana karşı insiyatifi ele geçirmiş, onları etkisizleştirmiş, hedefi imha etmiş, çetelerin sömürgecilerden aldığı bütün donanıma el koymuştur. Eylem alanının hemen yakınındaki donanımlı düşman birlikleri atıl kalmıştır,can telaşından olaya müdahale edememiştir. Hemen eylemin ardından İçişleri Bakanı Y. Akbulut, Malatya'daki 2. Ordu komutanı Orgeneral Burhanettin Bigali, Diyarbakır 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanı Aşir Özözer'in yönetiminde uçak, helikopter, kontra birliklerinin katıldığı büyük operasyonlar yapıldı. Burjuva basının belgelediği gibi, operasyonlar tam bir fiyaskoyla devam ediyor. Şimdiye değin, Türk ordusu arazinin sertliğinden ve yolların olmayışından şikayet ediyordu. Şimdi ise Ömerli gibi düz sayılabilecek bir arazide, faşist ordu birliklerinin sergilediği güçsüzlük; ARGK birliklerine karşı açık yenilgidir. Şemdinli'de, Çukurca'da Uludere'de, Şırnak, Eruh'ta da aynı durum vardır. Gerillanın üstün manevra ve eylem gücü, Türk ordusunu bozguna uğratıyor. ARGK birliklerinin başarısının temel bir faktörü, artan halk desteğidir. Faşist ordu, bir anda istihbaratsız kalmıştır. Üst üste aldığı darbelerle, büyük bir enkazı andırmaktadır. ARGK birliğinin Pınarcık eylemi, sömürgeci otoriteyi yerle bir etmiş, yerine ulusal kurtuluş otoritesini tesis etmektedir. Bu da köylülükten ARGK saflarına yoğun katılıma yol açmaktadır. Sömürgecilerin asıl feryadı bu gerçeğe karşı duramamalarıdır. ARGK birliği, Pınarcık eylemi ile yetinmemiş, eylemlerine devam etmiş; sömürgeciliğin kontralarını, binlerce kişilik mekanize birliklerini bozguna uğratmıştır. Sadece Mardin değil, Kürdistan genelinde fiili bir gerilla savaşı yaşanmaktadır. Bu savaş ARGK'nin örgütlü savaşıdır. ARGK, bütün halkımızı kucaklayacak, ulusal kurtuluşun silahlı ordusu olacaktır.

DİYARBAKIR CEZAEVİNDE AÇLIK GREVİ

Baştarafı 1. sayfada

direnişi de PKK'den ayrı düşünmek mümkün değildir. PKK'nin en görkemli direniş örneklerinden birinin Diyarbakır zindanlarında yaşandığı bilinmektedir. Faşist sömürgeciler, eskiden beri bütün cezaevlerinde, özellikle de Diyarbakır zindanlarında en akıl almaz uygulamalar içerisine girerek savaş esirlerini teslimiyete ve ihanete çekmeye çalıştı. Faşist sömürgecilerin tüm çabalarına rağmen, direnişi engellemek bir yana, daha da gürleşmesinin önüne geçemediler. Bugün, zindan direnişçilerinin yükselttiği direniş alevi, Kürdistan'ın dört bir yanına ışık saçmakta ve sömürgecileri hakkettikler sonuca uğratmak için büyük bir mücadele yürütülmektedir. Bütün bunlar ise, sömürgecilerin daha da kudurmasına ve savunma araçlarından yoksun olan savaş esirlerinin üzerine daha azgınca saldırmasına yol açmaktadır. Faşist rejim, ulusal kurtuluş mücadelemizden yediği darbenin karşılığını bir avuç savunmasız insana saldırarak almak istemektedir.

TC'nin bu vahşi ve katliamcı yüzü yeni değildir. Biz bunu tarihten, özellikle de Kürdistan'da gerçekleştirdiği katliamlardan çok iyi tanımaktayız. Bahar ve en son da Yaz '87 atılımlarıyla yükselen ulusal kurtuluş mücadelemiz, en yakından etkisini cezaevlerinde de göstermiştir. Bu, içerdeki direnişleri daha güçlendirmiştir. Diyarbakır zindanlarında bulunan savaş esirleri, bunun üzerine yeni görkemli direniş örnekleri sergilemektedirler. Bu ise, sömürgecileri adeta çileden çıkarmaktadır. Adeta vahşi bir hayvan gibi tutuklulara saldıran faşist yöneticiler, Mehmet KALKAN adlı PKK taraftarı tutukluyu günlerce süren işkenceler sonucu, çevik kuvvet işkence merkezinde katlettiler. Mehmet KALKAN'ın katledilmesi üzerine hemen bu olayı ve hem de genelde cezaevlerine yönelik olarak son dönemlerde geliştirilen baskı, işkence ve teslim alma girişimlerini protesto etmek amacıyla cezaevi kitlesinin büyük çoğunluğu PKK'li savaş esirlerinin önderliğinde açlık grevine başladı.

Faşist sömürgeciler, her ne kadar savunmasız insanlardan yediği darbelerin hesabını almak istiyorsa da, bu hevesi de daha doğmadan ölüme mahkumdur. Diyarbakır zindanları, PKK ve önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinin bayrağının yere düşürülmediği ve insan onurunun çiğnetilmediği mücadele alanı olma özelliğini, bundan önce olduğu gibi, bundan sonra da korumaya ve güçlendirmeye devam edecektir.

ARGK Komutanlarından Mehmet SEVGAT (Bedran) Yoldaş Şehit Düştü

Baştarafı 1. sayfada

Seyfettin ZOGURLU yoldaşlarla beraber Mehmet SEVGAT da yer almış, ulusal kurtuluşçu devrimci-yurtsever Kürdistan gençlik hareketinin aktif bir militanı olmuş, 1977'de Hilvan-Siverek'te ajanlaşan feodal-komprador odakların saldırılarına karşı yükseltilen silahlı direnişin en önünde yer almıştır. Salih KANDAL'ların, Cuma TAK'ların, Halil ÇAVGUN'ların, Kemal PİR'lerin silah arkadaşlığını yapan, en zorlu eylemlerin inançlı militanı olan Bedran yoldaş; ilk günden devrimin en kızgın alanlarında, en zorlu pratiklerinde bulunmuş; bu pratik içinde çelikleşmiştir.

1978'de PKK'nin kuruluşu gerçekleşti. Bedran yoldaş, Diyarbakır askeri komitesinde yer aldı. Delil DOGAN yoldaşla beraber Türk istibahratı-MİT elemanlarına ölüm darbeleri vurdu. Gerici Kürt reformist milliyetçiliğinin saldırılarını boşa çıkarma mücadelesinin yılmaz bir savaşçısı oldu. Siverek'te M. Celal Bucak vd. feodal-komprador milis saldırılarına karşı ulusal kurtuluşçu mücadelede komutanlık özelliklerini geliştirdi.

1979'da Delil DOGAN, Kemal PİR, Mahsum KORKMAZ vd. kalabalık bir grup yoldaşla beraber, Lübnan'da siyasal-askeri eğitim gördü. Parti militanlığı ve halk savaşı komutanlığı özelliklerini pekiştirdi. Bu yıl ulusal kurtuluş örgüt ve eyleminde kabarma olmuş, gelişmelerle baş edemeyen Türk devleti faşist darbe hazırlıklarını yoğunlaştırıyordu. Parti dağınık silahlı mücadele gücünü kırda yoğunlaştırarak, stratejik dağlık alanlarda gerilla odaklarını örgütlemeyi hedefledi. Parti müfettişliği sorumluluk ve yetkinliği ile komutanlar grubu ülkeye yayıldı. Delil DOGAN, Dersim-Bingöl'e, Kemal PİR, Mahsum KORKMAZ yoldaşlar Batman'a, Seyfettin ZOGURLU yoldaş Midyat'a, Mehmet SEVGAT yoldaş Siverek, Adıyaman'a gittiler. M. SEVGAT yoldaş, çalışma alanında, darlık ve yozlaşmaları aşarak toparlanmayı yetkince yerine getirmeye çalıştı. Kürdistan genelindeki gelişmeleri durduramayan Türk burjuvazisi 12 Eylül '80 faşist ordu darbesini gerçekleştirdi...

Bu süreçte Delil DOGAN şehit olmuş, Kemal PİR esir düşmüş, Mahsum KORKMAZ yoldaş yaralı olarak düşman kuşatmasını yarmıştır... Partinin toparlama taktiği gereğince Mehmet SEVGAT yoldaş da dış alana çekildi. 1981 Temmuz Parti I. Konferansına delege olarak katıldı. 1981-82 kadro faaliyetlerinde grup sorumlusu olarak yer aldı... Mücadele pratiğini temel alarak "Tarih boyunca halk milisi" broşürünü hazırladı. Bu dönemde Parti saflarında geliştirilmek istenen tasfiyeci-provokasyonun düşmanı oldu. 1983'te Güney ve Doğu Kürdistan kitleleri arasında çalıştı. Eğitim kamplarında onlarca savaşçı eğitti...

15 Ağustos '84 atılımının komutanlarından oldu. Mahsum KORKMAZ yoldaşın 21 Mart Silahlı Propaganda Takımı yönetim komutasında yer aldı. Mahsum yoldaşla uyumlu bir mücadele ve eylem komutanlığı bütünlüğünü oluşturdu. Eruh baskınında, Şırnak-Xudan karakol baskınında, Şırnak milli karakolu baskınında düşmana aman vermedi. 1984-MK. toplantı kararı ile takım komutanlığına atandı. 1985 kışında faşist sömürgeci ordunun imha saldırılarına karşı birliğini üstün komutanlık vasıfları ile korudu. Mart '85'te Şırnak-Kırkkuyu'da içinde kaymakamın da olduğu özel bir düşman birliğinin imhasını gerçekleştirdi.

1985 baharı ile Mahsum KORKMAZ yoldaşın hareketli birliğinde komutan yardımcısı oldu. Şırnak alayına yapılan saldırıda, 14 Haziran Çatak baskınında, Temmuz'da 12 kişilik bir çete birliğinin imha edilmesinde, Eylül'de Şırnak-Kırkağaç'ta 2 dozerin imha edilerek çok sayıda düşman askerinin öldürülmesi, Eylül'de Şırnak-Kömürocağı karakolu baskınında, Ekim'de Uludere baskını ve Çukurca karakol imhası vb. çok sayıda ulusal kurtuluşçu intikam eylemlerinde komutanlık görevlerini başarı ile yerine getirdi...

1986'da Uludere'de komutanlık görevini sürdürdü. Çeteciliğin örgütlenmesine aman vermedi. Parti III. Kongresi ile oluşturulan Halk Kurtuluş Ordusu-ARGK'nin, komutanlıklarından birine atandı. Bu görevini 1987 kışı boyunca onurluca yerine getirdi. Hakkari'de 1987 ile başlatılan yoğun eylemlilik içinde yer aldı... Birliğini zaferden zafere koşturdu. Sömürgeciler, defalarca ölü gösterdiler, fotoğraflarını yayınladıterdiler, fotoğraflarını yayınladılar.

Ulusal kurtuluş inancı, sömürgeciliğe ve ihanete duyulan kin, yüksek Partililik bilinci, on yılı aşan zorlu devrim pratiği ve ateşi içinde komutanlaşan Bedran yoldaş, şehit olduğu eylemde üstün bir muharebe gücünü sergileyerek, düşmanı bozguna uğrattı... PKK komutanlığının gücünü sergiledi. Diğer ulusal kahramanları izleyerek ölümde zafer yarattı.

Halk ordumuzun ölümsüz komutanlarından Bedran yoldaşın; direniş bayrağı, öğrencileri olan Kürdistan köylüleri, işçileri, gençliği, kadınları tarafından devrimci intikam eylemlerinde temsil edilecek, çığ gibi büyüyen ARGK'nin bağımsızlık ve özgürlük savaşında yaşayacaktır...

Bedran yoldaşın yaşamı ve mücadelesi hakkında ileriki sayılarımızda okuyucuya daha geniş bilgi sunulacaktır —Serxwebûn—

Avrupa Parlamentosu'nun Yeni Kararı ve Kürdistan Gerçeği

KÜRT HALKI BAĞIMSIZLIK İSTİYOR

Avrupa Parlamentosu'nun 18 Haziran 1987 tarihli bileşiminde, Ermeni, Kürt ve Rum halklarına ilişkin yeni bir karar alındı. Daha önceleri de çeşitli biçimlerde parlamentonun gündemine gelmiş olan bu sorunlar, 18 Haziran tarihli oturumunda bir karar tasarısında ele alınarak benimsendi. Türk devletinin Ermeni, Rum ve Kürt halklarına karşı giriştiği vahşet uygulamaları kınanarak, sömürgeci rejimin AET'ye üyeliği hakkında bu durumun dikkate alınması gerektiği öne sürüldü. Avrupa Parlamentosu'nun aldığı karar, uluslararası alanda gündemin önemli bir maddesi haline gelen Kürt sorunu üzerinde tartışmaların yeniden yoğunluk kazanmasını birlikte getirdi. Uzun bir süredir, Avrupa çevrelerinin Kürdistan sorunu üzerinde durduklarını biliyoruz. Faşist Türk devletinin aksine, Batı Avrupa sosyal-demokrat partileri, hükümetleri ve çeşitli temsilcileri Kürt halkının varlığını kabul etmekte ve bunu TC'ye de dayatmaktadırlar. Bu bakımdan, Kürt sorunu konusunda TC ile bu çevreler arasında yaklaşımda bir farklılık görülmektedir.

Bugün kime sorulursa sorulsun, Kürt sorununun özellikle de Avrupa'da bu derece güncelleşmesinin altında yatan nedenleri tespit etmekte gecikmeyecektir. Bilindiği gibi Kürdistan'ın ve Kürt halkının varlığından bugün sorunu gündeme getiren çevreler daha önce de haberdardılar. İşte neden 4-5 yıl önce değil de bugün sorun bu derecede gündeme gelmektedir? Bunun altında Avrupalı çevrelerin insancıl nedenlerle hareket ettiğini hiç aramamak gerekir. Kürdistan halkı, günümüzde her alanda meşru haklarını savunabilecek bir düzeye erişmiştir. Bu günlere nasıl geldiğimizin tarihçesi bilinmektedir. Bunun için, konunun bu yönüne değinmeyeceğiz. Bundan ziyade konunun güncel bazı yanları üzerinde duracağız.

Kürdistan halkı, bağımsızlık talebini sadece bir istek olmaktan öte bir gerçekliğe dönüştürmektedir. Bütün dünyanın da kabul ettiği bir gerçeklik olarak, halkımız her zamankinden daha fazla bir kararlılıkla bağımsızlığa yürümektedir. 1987 yılının ilk 6 ayında meydana gelen gelişmeler, faşist Türk sömürgeciliğine vurulan ağır darbeler, PKK önderliğinde Cephe ve Ordu silahlarına da kavuşarak yükselen kurtuluş mücadelemizin doğru bir temelde ilerlediğini kanıtlamaktadır. Yine, bütün bu gelişmelerden bir sonuç daha çıkarılabilinir. Kaldı ki sorunla yakından ilgilenen çevreler, buna ulaşmakta pek de geç kalmadılar. Mevcut politika ve önlemlerle faşist Türk devleti ulusal kurtuluş mücadelemiz ile başedememektedir. Aslında böyle bir sonucu TC de kabullenmekte. Örneğin, faşist rejimin başı Evren'in sık sık, *"İran-Irak savaşı sürdükçe bu eylemler de devam edecektir"* biçiminde açıklamalarda bulunması bunun bir kanıtı olmakta. Burada emperyalizme çağrı yapılarak, savaşın her ne pahasına olursa olsun durdurulması istenmekte. Ayrıca emperyalizmin devreye girmesi, için de yoğun çaba harcanmaktadır. Aurora Express '87 NATO Tatbikatı ise, bunun bir provası niteliğindedir.

Bütün bu gelişmelerin yanısıra, Batı Avrupa sosyal-demokrat çevreler Kürdistan sorununu çözmek için bazı öneri veya planlarla ortaya çıkmaktadırlar. Bazı parlamento üyeleri, soruna insan hakları açısından yaklaşıp böyle bir kararı çıkarmaya çalışırken, geri kalan kesimin ise böylesi bir çözüm arayışı ile hareket ettiği görülmektedir. Avrupa parlamentosunun aldığı son kararın birçok bakımdan değerlendirilmesi yapıldığında, giderek önemli boyutlara ulaşan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bir dayatması olarak ortaya çıktığı görülebilecektir. Bu gerçeklik, hiçbir şekilde inkar edilemeyecek kadar da açıktır.

Avrupa Parlamentosu'nun aldığı son karar, özellikle de faşist-sömürgeci Türk devleti tarafından büyük bir tepki ile karşılandı. Türk yetkililerinin tepkisini alan kararın şu bölümleri oldu: *"1- 1915-1917 yılları arasında Osmanlı İmparatorluğu Ermenilerine yapılan trajik olayların, 9 Aralık 1948 tarihinde Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun tanımına göre bir soykırım olduğu görüşü taşır, ancak bugünkü Türkiye'nin bundan sorumlu tutulamayacağını kabul eder... 4- Şimdiki Türk Hükümetinin tanımayı reddettiği, 'Jön Türkler' gerçekleştirdiği Ermeni soykırımını tanımamanın, Yunanistan ile olan anlaşmazlıklarda uluslararası hukuka uyulmamasının, Kürtlerin varlığını reddetmesinin, Kıbrıs'taki işgalci kuvvetlerini çekmemesinin, gerçek bir demokrasi olmamasının, dini özgürlüklerle insan haklarına uymamasının, Türkiye'nin AT üyeliğinin incelenmesinin önündeki vazgeçilmez engeller olduğu görüşünü taşır."* Kararı tasarısının bu iki maddesi, özellikle de Kürt sorununun gündeme getirilmesi TC'nin yoğun bir tepkisi ile karşılaştı. Türk devletinin Kürt varlığını kabul etmesi biçiminde de yorumlanabilecek olan kararın yoğun bir tepki ile karşılaşmasının anlamı açıktır. Faşist rejimin suçları ortaya döküldükçe, adeta çılgına dönmekte ve bu çılgınlığın verdiği kudurganlıkla saldırmaktadır. Bugün herkes de çok iyi biliyor ki, Kürt halkının varlığı artık inkar edilemez bir gerçek olarak ortaya çıkmıştır. Bu anlamda TC'nin bütün inkar etme çabası boş bir hayalden başka bir şey değildir. Aslında burada TC'nin klasik Kürdistan politikasının tıkandığı ve artık yürümediği de açığa çıkmaktadır. Faşist cuntanın bütün kızgınlığı ise, buradan kaynaklanmaktadır.

Daha önce de çeşitli vesilelerle vurguladığımız gibi, başta Batı Avrupa sosyal-demokrat çevreler olmak üzere, diğer emperyalist güçler, -hatta ABD bile- TC'nin tıkanan Kürdistan politikasına karşı yeni arayışlar içerisine girmektedirler. Şimdi, özellikle de Kürt halkının varlığının kabul edilmesi ve bazı kültürel hakların tanınması üzerinde durulmaktadır. Böylesi bir politikayı, 12 Eylül rejimine de benimseterek uygulamak istemektedirler. Türkiye'de bir kesim bu politikayı benimsemekle birlikte, devletin resmi temsilcileri Kürt halkının varlığını dahi kabule yanaşmamaktadırlar. Önemli bir çelişki noktası da buradan ortaya çıkmaktadır. Bu çevreler, devlete "siz kabul etseniz de etmeseniz de Kürt sorunu uluslararası gündeme girmiş, varlığını kabul ettirmekten öte, çözüme gitmekte" demektedirler. Sözkonusu güçlerin öteden beri sözcülüğünü üstlenmiş olan M. Ali Birand, en son olarak Hollanda Radyosu ile yaptığı bir programda bu endişelerini açıkça dile getirdi. *"Avrupa Parlamentosu'nun Kürtler hakkında aldığı karar karşısında Türk hükümetinin tavrı ne olmalıdır?"* diye soran spikere, M. Ali Birand şu açıklamayı yaptı: *"Aslında Türk hükümeti Kürtlerin varlığını kabul etmeli, bazı kültürel hakları tanımalıdır. Eğer bugün bunları vermese, 1 sene sonra bunlar da az gelir, Kürtler için tatmin edici olmaz."* Bunları sadece M. Ali Birand'ın görüşleri olarak ele almak gerekir. Belli bir çevrenin giderek ağırlık kazanan görüşleri olarak değerlendirilmelidir. Özellikle de son günlerde bu konu sık sık gündeme getirilmeye başlandı.

Avrupa Parlamentosu'nun kararına Türk devlet yetkililerinin gösterdiği tepkiler ise, bu gerçeği açığa çıkarmaktadır. Sorunun esas olarak düğümlendiği nokta, Kürtlere özerklik veya kültürel hakları verilecek mi, verilmeyecek mi meselesidir. Çelişki ve tartışma bu noktada sürmektedir. Bu konuda ise ikili bir yaklaşımın ortaya çıktığı gözlemlenmektedir. Batı Avrupa sosyal-demokrat çevreler, yine Türkiye'de SHP vb. güçlerin bazı kültürel hakların verilebileceğine ilişkin yaklaşımları ile, buna soyunan Kürt küçük-burjuva reformculuğunun aksine faşist hükümet, Kürt halkının varlığını bile kabul etmemektedir. Görüldüğü gibi, mevcut rejimin hükümeti ile sözkonusu güçler arasında ortaya çıkan ayrılıklar otonominin kabul edilip edilmemesi sorununda düğümlenmektedir.

Faşist devlet yetkililerinin bu kadar tepkilerine yol açan neden de buradan ileri gelmektedir. Her ne kadar otonomi projesi ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesine karşı dayatılan karşı-devrimci bir müdahale olsa bile, bunun kemalist yönetim tarafından kabul edilmesi, rejimin varlığını dayandırdığı temel politikanın terkedilmesi anlamına gelecektir. Böylesi bir sonuç bile, hangi açıdan ele alınırsa alınsın, TC'nin yıkımı demektir. İşte TC, böyle iki politika arasında sıkışmış bir durumda. Ya inkar politikasını sürdürecek ya da bazı kültürel haklara yanaşacaktır. Ama her iki durumda da sonuç bizce değişmeyecektir. Çünkü, Kürt halkı bağımsızlığından asla taviz vermeyecektir.

Evren'in bu karara karşı gösterdiği tepkiler, mevcut politikada rejimin ısrarlı olduğunu göstermekle birlikte, çıkmazını da çok açık olarak ortaya koymaktadır. Evren'in bazı sözlerini ele aldığımızda bu gerçeği görmekteyiz: *"NATO ittifağının gözden geçirilmesinde yarar vardır"* diyen Evren, şantaja başvurarak, efendilerine feryat etmeye başladı: *"Ne acıdır ki; kendi topraklarını korumak için ittifakta bir araya gelenler, Türkiye'nin topraklarından alıp başkalarına vermeye çalışıyor. Bu nasıl ittifaktır? Biz, bu NATO ittifakına bunun için mi girdik? Varşova Paktı'ndan bile bize böyle bir talep yok... Ama bizim içinde bulunduğumuz ittifaktan geliyor. Böyle ittifak olmaz... Ve bir Kürt devletinin varlığını kabul etmeyimişiz."* Görüldüğü gibi, faşist rejim tepkisi bu şekilde oldu. Evren'in emperyalist efendilerine karşı şantaja başvurarak, tepki göstermesi de politikasının iflası sonucudur. Klasik Kürdistan politikasının gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında tutmadığı ve boşa çıktığı bugün daha iyi görülmektedir. Faşist rejimin telaşı da bundan kaynaklanmaktadır.

Faşist rejimin bu tepkisine karşı birçok Batı Avrupalı parlamenter yaptığı açıklamada, *"Bizim Türkiye'den toprak talebimiz yoktur. İnsanların temel hak ve özgürlüklerini istiyoruz"* dedi. Şimdi, burada niyetler de açık bir şekilde ortaya konmaktadır. Kürdistan halkı için biçilen elbise, özerklik olmaktadır. Avrupa sosyal-demokrat çevrelerinin bütün çabası daha fazla gecikmeksizin olmadan elbiseyi giydirmektir. Bu politikanın işbirlikçileri ise, gerek Türkiye'de ve gerekse de Kürdistan'da hazır. "Sol Birlik" çoktandır, bu politikanın bir parçası olarak kendisini hazırlamaktadır. Yine, Kürt küçük-burjuva reformist örgütlerin, Avrupa sosyal-demokrat çevrelerle geliştirdikleri ilişki ve işbirliği sonucu, halkımızın bağımsızlık talebine karşı özerklik, dil-kültür vb. haklarla çıktıklarını bilmekteyiz. Özellikle de mücadelemizin dev atılımlarla ilerlediği günümüzde bu çabaların yoğunlaştırıldıklarını görmekteyiz. Böyle bir plan şimdi ortaya çıkmış değil. Ancak, içinde bulunduğumuz aşamaya dayatılmak istenmektedir. Bunun için de çok çeşitli faaliyetler içerisine girmektedirler.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, bugün esaş sorun Kürt halkının varlığını kabul edip etmeme meselesi olmaktan çıkmış, halkımıza yeni bir elbise biçilmek isteniyor. İşte, bu elbisenin modeli ne olacak? Bütün tartışmalar bu soru etrafında sürmektedir. Fakat bütün bu girişimlerin, ulusal kurtuluş mücadelemizin dayatması sonucu gerçekleştiğini gözardı etmemek gerekir. Çünkü; Kürdistan halkı bağımsızlığına büyük bir önem vermektedir. Yine, PKK'nin öncülük ettiği bağımsızlık mücadelesinin bugün ulaştığı düzeyde gözle görülür ilerleme kaydetmektedir. Bütün bunlar, emperyalist çevreleri tedirgin etmektedir. Bu noktada, bu çevrelerin sırf bazı insancıl nedenlerle yaklaşmadıklarını bilmek gerekir.

Avrupa Parlamentosu'nun alınan son karar, Kürt gerçeğini dünya kamuoyuna duyurmak ve faşist rejimin inkarcı politikasını teşhir etmek için, önemli bir araç oldu. Ama bu tür girişimleri halkımızın bağımsızlık mücadelesine karşı, bazı kültürel hakları dayatmaya dönüştürülmesi kabul edilemez bir durumdur. Tartışmalar her ne kadar sözkonusu çevreler arasında gelişse de, mücadelenin sahibi olarak PKK ve Kürdistan halkının tavrı esas doğrultuyu belirleyecektir. Batı Avrupa sosyal-demokrat çevreleri yıllardır bunun için hazırlık yapmış olabilir, yine "Sol Birlik" buna soyunan bir güç olarak büyük çaba da harcayabilir, Kürt küçük-burjuva reformist güçleri otonomi (kaldı ki bunların talebi bunun bile çok gerisinde olan dil-kültür haklarını almaktır) için ne kadar çırpınırlarsa çırpınsınlar; ayrıca Türk egemen sınıflarından SHP gibi efendilerini de bulmuş olsunlar, fakat PKK öncülüğündeki Kürdistan halkı bütün bu iğrenç oyunları yerle bir edecektir. Halkımızın talebinin otonomi değil bağımsızlık olduğu çok açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Bu sadece bir istem olmaktan da öteye, uğruna kan dökülmekte, şehit verilmekte ve mücadele edilmektedir. Bu açıdan, PKK öncülüğündeki bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin gelişimine karşı çıkarılan bütün bu oyunlar boşa çıkmaya mahkumdur.

CEZAEVİ RAPORUNDAN BİR BÖLÜM

ÖLÜMDE YAŞAMI YARATANLARIN ANILARINDAN

PARTİ YAŞAMI - PARTİ MÜCADELESİ

21 MART 1982 MAZLUM YOLDAŞIN EYLEMİ İLE MAYIS 1982 DÖRTLERİN YAKMA OLAYI

Mazlum yoldaşın eylemini anlamak, değerlendirmek tarihimizdeki soylu yerine oturtabilmek gerçektan eylemin şekillendiği somut tarihsel koşulları ve açtığı çığırın düşmana vurduğu darbeyi, Kürdistan Devrimine yaptığı katkıyı doğru ve sağlıklı bilmekten, anlamaktan geçer. Bir olay, onu çevreleyen ve koşullandıran olgulardan soyutlandı mı, neden ve sonuç ilişkisi koparıldı mı anlatmak, anlamak ve açıklamak olanaksızdır. Bu bakımdan Mazlum yoldaşın eylemini yerli yerine oturtabilmek için o günün koşullarına kısaca bakacağız.

Sömürgeciler cezaevi için planladıkları programlarını adım adım, aşama aşama uygulama alanına koyuyorlardı. İlk etapta tüm cezaevi tutsaklarını teslim alıp emir-komuta ilişkisini egemen kılmak istiyorlardı. Bu temelde mutlak itaati sağlayacak, yani teslimiyeti sağlamlaştıracak ve olgunlaştıracaklardı. Bu noktadan sonra programın son ve esas aşamasına geçeceklerdi. Kuşkusuz bütün bunlar tarihin kaydettiği en vahşi işkenceler aracılığıyla gerçekleştirilecekti.

İşte 1981'in sonlarına, 1982'nin başlarına gelindiğinde Diyarbakır zindanlarında ana çizgisini emir-komuta ve ittaatın oluşturduğu karşı-devrimci otorite ve denetim sağlanmış, teslimiyet statüsü sağlattırılarak olgunlaştırılmıştı. Uygulamaların hemen başında tutsaklar ya teslim olmak ya da işkence, zulüm vb. gibi bir yolu seçmek ile yüzyüze bırakılırken; bu dönemden (teslimiyetin sağlamlaştırılması) sonra ihanet (itiraf) seçeneği dayatılmaya başlandı. Bütün uygulamalar, işkence, kısıtlamalar ve vahşet düzeyindeki zulüm, ihanet içinde bu baskı ve işkencelerin doruk noktasına çıktığını da hemen vurgulayalım.

1982 başlarında yoğunlaşan itirafa (ihanete) zorlama kampanyası sonunda kitlede teslimiyete ilişkin düşünce ve yaklaşımlar da değişmeye başladı. Teslim olunduktan sonra "bittik, tükendik, ihanet ettik, bir şeye yaramayız" düşüncesi oluşmuştu. Ki bu da daha ne olup olmadığının, yani teslimiyetin sınırlarının nereye kadar olduğu, ihanetle ilişkisi ve farklılığının net olarak kavranmamasından kaynaklanıyordu. Teslim olmuştuk ama henüz ihanet değildi bu. Çünkü bizden yeni yeni şeyler isteniyordu. Düşmanca itiraf dayatılıyordu. Teslimiyet ihanet olmamakla birlikte, ona giden yolda ilk durak ve ona giden kapıları sonuna kadar açık bırakan bir olguydu. Bütün bunlar 1982'nin başlarında somut pratik tarafından bir bir kritalize oluyordu.

Evet bu yeni bir durumdu, yeni bir tavır gerektiriyordu. Çünkü; dayatılan seçenekler ölüm ve ihanetti. Her biri kendi çabasıyla, irade ve inancıyla ihanete karşı koyuyordu. Ama ihanetler de başlamıştı artık. Düşmanın ihanete ve esas hedefi bu şekilde net olmasına karşın bu komplo nasıl boşa çıkarılır, ihanetin yayılması nasıl önlenir vb. soruların cevabı belirsizdi. Deyim yerinde ise ufukta kararmış, yer yer zifiri karanlıktı. Ve düşman hızla hedefine doğru yol alıyordu. Cezaevi labirent özelliğini koruyor, uyuktan bu labirentten çıkış ışığı gözükmüyordu. Eskiden denenen tüm yol-yöntem ve araçlar sonuç alma özelliğini yitirmişti. Gözümüzde ne onlara güveniyorduk, ne de kendimize. Tam bir açmazdı bu.

Zifiri karanlıkta elyordamıyla ihanete karşı koyduğumuz bir ortamda Mazlum yoldaşın 21 Mart NEWROZ'unda Ortadoğu halklarının ve bizim ulusal bağımsızlığımızda yaşamını feda ederek labirentten çıkış ışığını yaktı. Bu cezaevi yaşamında ve Kürdistan Bağımsızlık Kavgasında tarihsel bir olay, yeni kilometre taşıydı. Cezaevi üzerinde kara bulutların tüm gücüyle abandığı, PKK'ye komploların hazırlandığı, halkımızın kurtuluş umutlarının söndürülmeye çalışdığı bir ortamda, Mazlum yoldaşın soylu eylemi bütün bu olumsuz gidişe dur diyecek, direnişin kıvılcımını çakarak ufukları aydınlatacak ve böyece tarihteki gururlu yerini alacaktı. Mazlum yoldaşın eylemi dünü, bügünü ve yarını, yani kendi gelişim sürecini (hareketi) içinde ele alınıp değerlendirilmelidir. Biz bugün onun tarihsel değerini ve siyasal boyutlarını daha iyi kavrayacak durumdayız.

Mazlum yoldaşın eylemi zifiri karanlıkta ufkumuzu aydınlatan bir ışık, ihanete ve teslimiyete karşı boyutlanacak direnişin anlamıydı dedik. Neden? Çünkü ihanet karşısında teslimiyet ve ihaneti anlamaya başlayan, ihanetin kapıya dayandığını gören, bizlerle bunlara karşı tavrın, yolun ne olduğunu canını feda ederek gösterdi. Bu yol kutsal amaçlar uğruna ölmekti. Yaşam, teslimiyet altında her gün biraz daha devrimci ve insani değerlerde uzaklaşmaya yüz tutan —tabii eğer teslimiyet altındaki yaşama yaşam denirse—, düşmanın elinde ise devrimci geçmişimize, yüce ideallerimize ve asgari insani değerlerimize karşı bir silah, bir koz haline getirilmişti. Daha basit bir ifadeyle yaşamımıza ihanet etmemiz için bize yönetilmiş bir silah haline getirilmişti. Öyleyse yapılacak tek şey kalıyordu: Düşmanın elindeki bu silahı çekip almak. Bunun anlamı da ölüm silahına sarılmaktı. Bu temelde direniş örgütlenmeli, teslimiyet ve ihanete karşı tavır alınmalıydı. İşte Mazlum yoldaşın yaptığı buydu. Önümüzü aydınlatan, direnişi sağlam ve güçlü temelleri üzerinde oturtan bir eylemdi. Bu, fedakarlığın en soylu olanı, en kutsalı, yoldaşlarının en çaresiz oldukları bir anda en değerli varlığı olan yaşamını feda edip onlara çarenin ne olduğunu göstermekti. Mazlum'un büyüklüğü, önder kişiliği işte budur.

Mazlum yoldaşın eylemi basit bir ölüm olayı olarak değerlendirilemez, böyle bir şey Mazlum'a yapılmış en büyük haksızlıktır. Bu eylemle teslimiyet ve ihanete, insan onurunun ayaklar altına alınmasına ve aşağılanmasına karşı en üst düzeydeki soylu bir tepkidir.

Bu eylem, işkence ve zulme karşı kabaran öfkenin onurluca patlamasıdır. Sömürgeci vahşetin protesto edilmesidir.

Bu eylem, sömürgeci-faşist TC'nin Diyarbakır zindanları üzerinde tezgahladığı komplonun, oynamak istediği oyunun açığa çıkarılması ve teşhir edilmesidir. Tüm dünya kamuoyunun Kürdistan ve PKK üzerinde oynanan oyunlar üzerine dikkatlerinin çekilmek istenmesidir.

Bu eylem, zifiri karanlıkta ufukları kararmış cezaevi kitlesi için bir mesajdı. Tarihin derinliklerinden süzülerek gelen, PKK kişiliğinde proleter bir öze kavuşan, 1981'de yenilgiye uğrayan, teslimiyet döneminde küllerin altında savunmalarla korunan tarihsel direnişin yeniden bir yangına dönüşmesi için kıvılcımlanmasıydı. Ve çakılan bu kıvılcım süreç içinde 17 Mayıs ve 14 Temmuz eylemleriyle boyutlanarak toplumsal bir yangına dönüşecekti.

Bu eylem halkımızın ve Ortadoğu halklarının kutlayageldikleri NEWROZ bayramının cezaevi tutsakları adına kutlanılışının bir örneğidir. Bu aynı zamanda Mazlum'un eylemi hangi inançla, hangi ruh hali ve bilinçle koyduğunu çok anlamlı bir şekilde vurgular. Bu, engin devrimci fedakarlığın ve ateşli yurtseverliğin bir simgesidir.

Bu eylem devrimci KAWA'nın örsünde ve çekici altında bilenen isyan geleneğinin kutlanarak ete kemiğe bürünmesi, dağların doruklarında yakılan NEWROZ ateşiyle kucaklaşmasıdır.

21 Mart NEWROZ isyan ateşi, ırkçılığa ve sömürgeciliğe karşı mücadele günüdür de. Mazlum yoldaşın bütünleştiği NEWROZ, yeni bir boyut kazandı ve NEWROZ bundan böyle Mazlum yoldaşla birlikte anılacak, onunla birlikte canlanacak, kısaca onunla ete kemiğe bürünecektir. O'nsuz NEWROZ düşünülemez.

Görüldüğü gibi 21 Mart'taki Mazlum'un kendi değerli bedeninden yaktığı isyan ateşi salt cezaevinin duvarlarıyla sınırlı kalmadı Ortadoğu halklarının geleneksel bayramı NEWROZ'la, Birleşmiş Milletler'in kabul ettiği "ırkçılığa ve sömürgeciliğe karşı mücadele günü" 21 Mart'la bütünleşerek tarihimiz içindeki onurlu yerini aldı.

Mazlum yoldaşın eylemi, cezaevindeki her bireyin kendini; tutum, davranış ve yaşantısını gözden geçirmesine, silkinmesine, "neden, niçin buradayım, ne yapıyorum, ne yapmalıyım?" vb. gibi soruların cevaplarını aramasına yolaçtı. Yeniden kendine gelme, sorumluluk bilinciyle hareket etme gereği, kendini her zamandan daha fazla dayattı. Başka bir anlatımla, düşmanın ihanet dayatmaları ortamında Mazlum yoldaşın eylemi bir kurtuluş umudunun belirlemesine, direniş umudunun doğmasına neden olmakla birlikte açılan bu çığırda direnişin örgütlendirilmesini omuzlarımıza yüklüyordu. İşte bu tarihten sonra her devrimci ve yurtsever bu yükümlülüğün ağırlığını omuzlarında hissetmiş, onun altında ezilmiştir.

Şöyle bir soru sorulabilir: Mazlum yoldaş niye başka bir eylem biçimine değil de, kendi yaşamına son verme biçimindeki eyleme başvurdu?

Bir kez eskiden denenen eylem biçimleri, hem düşman, hem de kitle nezdinde saygınlığını yitirmiş, sonuç alıcılığı kuşku konusu olmuştu.

İkincisi ve önemlisi örgütlenmenin dağıldığı, yeniden örgütlenme olanaklarının, yoldaşlık bağlarının zayıflaması, özgüvenin yitirilmesi, vs.'nin yok olmaya yüz tuttuğu, buna karşı işkencelerin gemi azıya alıp ihaneti dayattığı bir ortamda, uzun süreli bir eylem arzulanan etki ve tepki yaratmayabilirdi. Oysa koşullar hem bir tepkiyi, hiç kimsenin tereddüt etmeyeceği, kuşku duymayacağı yeni eylem biçimini zorunlu kılıyordu. Ve zamanlaması öyle yapılmalıydı ki, siyasal mesajını tam anlamıyla verebilmeliydi. 21 Mart'a denk getirilmesinin bir nedeni de siyasal mesajın bu boyutunun kuşku konusu olmasını önlemekti. Kısacası Mazlum vermek istediği mesajı, yaratmak istediği etkiyi riske etmek istemiyordu. Bunun riske sokulmasının ne anlama geleceğini çok iyi biliyordu. Çünkü o hem bu kitlenin ruhsal yapısını, hem de siyasal ortamını çok iyi değerlendirmişti.

Mazlum yoldaşın eyleminin etkisinin kısa vadede kitlesel bir harekete dönüşmesini beklemek safdillik olurdu. Bunun sonuçları ancak süreç içinde olabilirdi. Direniş kıvılcımının kitlesel bir yangına dönüştürülebilmesi için daha birkaç adımın atılması gerekirdi. Bu adımlardan ilki 17 Mayıs 1982 tarihinde Ferhat KURTAY, Necmi ÖNER, Mahmut ZENGİN, Eşref ANYAK yoldaşların kendi onurlu yaşamlarına son vermeleriydi. Onlar Mazlum yoldaşın açtığı çığırda yürüyerek eşine ender rastlanan bir fedakarlık, cesaret, kararlılık ve devrimci irade örneğini gösterdiler. Dört yoldaşın birbirine kenetlenerek üzerlerine yağ döküp yakmaları, son nefese kadar kıpırdamadan ölümle kucaklaşmaları proleter yurtseverliğin ve kahramanlığın bir örneğiydi.

Ve teslimiyeten kurtuluş yolu daha da aydınlandı. Kitlenin yüreğini ve bilincini bu yol sarmaya başladı. Diğer bir deyişle Dörtlerin yakma olayı, Mazlum yoldaşın yaktığı isyan ve direniş kıvılcımını daha da gürleştirerek sönmeyen bir ateşe dönüştürmüştü. Bu eşsiz fedakarlık ve yüce idealler uğruna ölme cesareti dost ve düşmana parmaklarını ısırtacak cinstendi. Bu aynı zamanda Kürdistan yurtseverliğinin soylu bir örneği olmakla birlikte, bu tür örneklerin varlığı özgür Kürdistan'ı da müjdeliyordu. Zindanların birisinde yükselen yurtseverlik ve engin devrimci fedakarlık alevi Kürdistan'ın ufuklarını, Özgür ve Bağımsız Kürdistan muştusunu çiziyordu.

Sömürgeciliğin bu soylu eylemlerden gerekli dersi çıkarmak yerine şiddet ve işkenceyi daha da yoğunlaştırması onun acizliğinin bir kanıtıydı. Ancak, bilmiyorlardı ki, Mazlum'un açtığı, Dörtlerin alevlendirdiği direniş kıvılcımı masını tutmuş, cezaevi kitlesini harekete geçirici bir rol oynamaya başlamıştı.

YENİ BİR EYLEM KARARI

Cezaevi yaşamı ve mücadelesi açısından bir dönüm noktası olan bu eylem, o günün siyasal koşulları ve Hareketimiz üzerinde oynanan oyunların anlaşılmasıyla kavranabilir ancak. Bu nedenle kısaca değinelim:

1981 sonlarında yürürlüğe konulan itiraf politikası 1982 Mayıs, Haziran ve Temmuz günleri ihanetin ve sömürgeci vahşetin dorukta olduğu günlerdi. PKK'yi kısa sürede imha etme (duvarlar berisinde) plan, komplo ve oyunlarının en üst düzeyde uygulandığı ve bunun meyvalarını vermeye başladığı günlerdi. Yıldırım Merkit, Şahin Dönmez, Hıdır Akbalık vb. döneklerin itiraflarının (ihanetin) o günlere denk gelmesi olgusu, PKK'nin karşı karşıya bulunduğu tehlikenin boyutları ve kapsamı konusunda bir fikir vermeye yeterlidir. Kısaca vahşet ve ihanet at başı yürüyor, bu bir karabasan gibi cezaevi üzerine çöküyordu. Cezaevi kitlesi için yol ayrımı gelip çatmıştı. Denilebilir ki, o günler varlığının en çok tehlike ile yüzyüze olduğu günlerdi. Durum son derece ciddi ve zaman kaybına tahamülsüzdü.

Gerçi mahkemelerde yapılan savunmalarda bu tehlikeye parmak basılıyor, ihanet ve vahşet cılız da olsa teşhir ediliyor, kamuoyunun dikkati çekilmek isteniyordu. Ama bütün bu çabalar, ihanet ve vahşeti geriletmeye, hatta durdurmaya yetmiyordu. Kaldı ki, savunmalar üzerindeki korkunç baskılar ve engellemeler nedeniyle vahşet ve ihanet yeterince teşhir edilmiyordu. Sömürgeci oyun ve komploların teşhirine, PKK'nin savunulmasına izin verilmiyordu. Bir bakıma siyasi savunmalar tam anlamıyla yasaklanıyordu. Bir iki cümleden başka söz hakkı tanınmıyordu. Bu nedenle imha politikasını salt savunmayla geriletmek olanaksızdı. Hatta savunma yapmak olanaksızlaştırılmıştı.

Daha önce vahşete, işkenceye, teslimiyete ve ihanete karşı Mazlum ve Dörtlerin eylemi de düşman politikasını durduramamıştı. Bunlar bir ışık, bir çığır işlevini görmesine karşın kitlesel bir direnişe dönüşmemişti. Bunun mayası atılmıştı. (Ki bu maya tutmuştu) ama sonrasında atılması gereken adımların atılmasını zorunlu kılıyordu. Bu temelde gelişen direnişçi tutum mahkemelerde daha da netleşmiştir. Özellikle itiraflara karşı sergilenen tavırla birlikte saflar daha da belirginleşiyordu. Bütün bunlar gelecek açısından umut vericiydi. Ne var ki, PKK'ye yönelik tehlikenin çapı çok büyüktü. Bu bakımdan tehlikeyi durduracak ve geriletecek çapta ve büyüklükte bir eylemi zorunlu kılıyordu.

14 Temmuz Ölüm Orucu anlık veya kısa süreli bir kararın ürünü değildi. Yeniden direniş çaba ve arayışları 1981 yenilgisi ve tesli-

miyetinin hemen ertesinde başlamıştı. Günler geçtikçe bu arayışların ardı arkası kesilmeyecekti. Ne varki bütün bu düşünce planındaki arayışlar somut bir karara dünüşmüyordu. Teslimiyetin hemen ertesinde düşünülen eylem kadrosal nitelikte uzun vadeli bir ölüm orucuydu. Ancak 1981 deneyi ölüm orucu konusunda tereddütler ve kuşkular doğurmuştu. En azından ezici çoğunluk tarafından böyle bakılıyordu. Bu kuşku ve tereddütlere karşı eylem konusundaki düşünceler ölüm orucu etrafında odaklaşıyordu. Fakat bir türlü bu düşünce karara dünüşüp pratikte uygulama alanına sokulmuyordu. Bunun için Mazlum yoldaşın kıvılcımı zorunluydu adeta. Yeniden direniş konusunda tüm tereddüt ve kararsızlıkları giderecekti bu. Mazlum yoldaş ve diğer dört yoldaşın eylemlerinden sonra önder arkadaşların kafasındaki eylem biçimi ve kararı da giderek netleşiyordu. Hazırlık bu amaç doğrultusunda yoğunlaşıyordu. Çünkü itiraf ve vahşet politikası, günbegün daha ürkütücü boyutlara ulaşıyordu. İşte gelinen bu noktada tarihsel bir kararın verilmesi gelip çatmıştı.

14 TEMMUZ BÜYÜK ÖLÜM ORUCU

Bu tarihsel kararın açıklanması, Partimizin büyük önderi ve halkımızın yiğit evladı M. Hayri DURMUŞ tarafından gerçekleştirildi. 14 Temmuz 1982'de (Urfa Grubu) söz alan M. Hayri yoldaş, sömürgecilerin vahşet düzeyindeki uygulamalarını, itiraf politikasının iç yüzünü ve hedefini, mahkemelerin işlevini ve savunmaları olanaksızlaştıran çabaları teşhir ederek, bundan böyle bu koşullarda yaşamanın hiçbir anlamının kalmadığını vurgulayarak mevcut vahşet, ihanet politikası ve uygulamasının durdurulması amacıyla ölüm orucuna başladıklarını açıkladı. Bu öyle kararlı ve kesin bir açıklamaydı ki mahkeme heyeti bile saygı duymaktan kendini alamamıştı. Kararlılık ve cesaret devrimci gururun bir simgesiydi. Bu tutumu, Hayri yoldaştan sonra Kemal ve onlarla birlikte altı arkadaş ölüm orucuna girerek açıklayacaklardı. O gün mahkemede olmayıp, cezaevinde bulunan, içlerinde Akif YILMAZ'ın da bulunduğu iki arkadaş daha ölüm orucuna gireceklerdi.

Anlaşılacağı üzere durakta balayı günlerini yaşayan vahşet ve ihanet politikasına karşı konulan 14 Temmuz Ölüm Orucunun büyüklüğü ve tarihsel değeri kesin bir biçimde ortadadır. En umulmadık bir anda düşmana bir balyoz gibi inen bir darbe olacaktı. Bu tarihsel karar çok yerinde ve zamanındaydı. Gecikmesi durumunda onarılmaz sonuçlar doğuracaktı. Eylemin başlamasından sonra cezaevi yönetimi, eylemcileri diğer kitleden hemen tecrit etti. Bir yandan da işkence ve baskıların içine girdi. Kitleye biraz "iyi" davranmasının nedeni ölüm orucunun kitlesel bir direnişe dönüşmesinden korkmasıydı. Kısacası mevcut statüde herhangi bir değişiklik yapılmaksızın dayakla, kaba işkence yöntemlerinde gözle görülür bir azaltmaya gitti. İhtiyatlı davranıyordu.

Öte yandan ölüm orucuna tam bir kayıtsızlık ve muhatap almama tavrı içinde görülmekle birlikte, eylemi kırmanın çeşitli yollarını denemekten geri durmuyordu. Maddi ve manevi işkencelerden tutun da akla gelebilecek her yol deneniyordu.

Biraz da 1981 Ölüm Orucu deneyi onları umutlandırıyordu. Onlar, bu eylemin de sonuçta 1981 deneyinin akibetine uğrayacağını umut ediyorlardı. Bu nedenle, ölümlere dek ciddiye almamak kararındaydılar. Fakat yanılıyorlardı; çünkü 1981 Ölüm Orucu konduğunda bu konuda bir tecrübe ve miras sözkonusu değildi. Bu dezavantajın sonuçları çok çekilmişti. Oysa şimdi ölüm orucu konusunda 1981 deneyi vardı. Hatalarımız, eksikliklerimiz, kusurlarımız ve zaaflarımız neydi, ne değildi? Bunlar gün gibi ortadaydı. 1981 deneyi iyice özümsenmişti. Aynı hatalar yinelenmeyecek, aynı zaaflar içine girilmeyecekti. 1981 Ölüm Orucu fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Ancak tecrübe ve deney bakımından hazine değerindeydi. Bu deney ve tecrübelerin 14 Temmuz eyleminde hatırı sayılır bir rol oynadığı kuşkusuzdur. İşte cezaevi yönetiminin anlamadığı, tarihin bu yorumlanış tarzıydı. Onlar tarihi tekerrürden ibaret sayıyorlardı.

M. Hayri ve Kemal yoldaşlar, 1981 Ölüm Orucunu iyice değerlendirmişlerdi. Bu başarısızlığı, başarının anahtarı yapacaklardı. Bu her türlü komplo, onun eylemi kırma çabalarını boşa çıkararak cesaret, kararlılık ve engin bir fedakarlık örneği ile eylemi sürdürmek ve mantıki sonuca ulaştırmak demekti.

Eylem, ilk grup tarafından sürdürülürken yeni katılımlar da oldu. Böylece sürekliliği sağlandı. Ve bu eylem amaç ve talepleri gerçekleşene kadar sürecekti, onlarca ölüm pahasına da olsa... İmajını verdi. Yani, eylemin temeli ve güçlü desteği vardı. Buna rağmen idare kayıtsızlık ve muhatap almama tavrını görüntüde de olsa sürdürmeye devam etti.

Ne var ki, önder yoldaşların örnek bir tavırla ölümle arda arda kucaklaşmaları sömürgecileri telaşa boğdu. Elleri ayakları birbirine dolandı. Onlar da gelecek ölüm olaylarının sonuçlarını ciddi ciddi düşünmeye başladılar. Eylemin gruplar halinde kararlı bir şekilde sürüyor olması, onları ödün verme noktasına getirmişti. Böylece kolordu yetkilileri devreye girerek, belli haklar temelinde bir anlaşma sağlandı. Sömürgecilik geri adım atmıştı. Cezaevi yaşamında ilk kez bir anlaşmaya ve ödüne yanaşmışlardı. Hem de en rahat dönemlerinde. Bu küçümsenecek, azımsanacak bir başarı değildi. Neydi verdikleri sözler, ödünler; bir kez, siyasi savunmalar kısıtlanmayacak, engellenmeyecek ve bu hak gaspedilmeyecekti. Yazılı savunma için olanak sağlanacak, cezaevinde bizim için en önemli olan başarı buydu. Çünkü o dönemde siyasi savunmaların güçlü bir nitelikle yapılması zorunlu bir görevdi. Ve kimse itirafa zorlanmayacaktı. İkincisi baskı ve işkence yapmayacaklarına söz vermişlerdi. Bu söz düzeyinde de olsa işkence yaptıklarının bir itirafıydı. Sömürgeci yetkililerin böyle bir şeye zorlanması —hem de o dönemde— küçümsenemez. Üçüncüsü, askeri eğitim süresi haftada üç güne, günde de üç saate indireceklerini vaad ettiler. Dördüncüsü, doğal ve kültürel ihtiyaçların kısıtlanmayacağını ve bunların bir baskı aracı olarak kullanılmayacağını vaad ettiler.

Söylenen bu son üç vaad tutulmayacak ve kısa sürede rafa kaldırılacaktı. Ama verdikleri sözleri 35 gün için az çok tutacaklardı.

Görüldüğü gibi, görkemliliğine ve büyüklüğüne karşı 14 Temmuz eylemi teslimiyet statüsünü (emir-komuta, itaat ve eğitimi) kuramamıştı. Ama siyasal sonuçları çok muazzamdı (ileride özetleyeceğiz bunları). Teslimiyet statüsünün kırılmamasının 14 Temmuz eyleminin başarısız olduğu, yenilgiye uğradığı anlamına gelmez kesinkes. Teslimiyeti kırmak için kitlesel bir irade ve eylem, kitlesel bir güç gerekirdi. Oysa eylem kadrosal düzeyde sürmüş ve noktanlanmıştı. Mahkemelerdeki tutumları bir yana bırakırsak, eyleme sahip çıkma, onu destekleme, ona omuz verme vb. biçimde bir hareket görülmedi cezaevinde. Doğaldır ki, hak elde etmek, elde edilen hak ve kazanımı korumak bir güç ve kitlesel dayanak işidir. Bu siyasetin a, b, c'sidir. Siyasetin en basit kuralıdır bu. Kitlesel hareket, kitlesel destek ve dayanak olmadığından dolayıdır ki verilen sözlerin büyük bir bölümü bile tutulmayacak (idarece), kazanılan haklar bile korunamayacaktı. Sözlü verilen sözlerin tutulmamasının bir nedeni, kitlesel dayanaktan yoksunluğu ile açıklanırken, öte yandan da yapılan anlaşmanın statüyü radikal bir değişikliğe götürmemesi (içinde teslimiyeti kırmaması) ile de açıklanabilir ki, bu da yine kitlesel bir hareketle olasıdır. Kavranılması gereken halka, çıkarılması gereken ders şudur: Genelde belli hatlar ve kazanımlar, ancak belirli bir kitlesel güç ve hareketle kazanılabilir. İkincisi, bu halka statünün esasıyla ilgili olmadı mı, yani teslimiyet çerçevesi içinde oldu mu, yaşama şansı çok azdır, hemen hemen yoktur. Her iki durumda da hakların güvencesi, örgütlü güç ve harekettir.

Şunun altını kalın çizgilerle çizerek vurgulamak gerekir: 14 Temmuz eylemi, niteliği, kapsamı ve bileşimi bakımından yapılması gerekeni yapmıştır. Yüklendiği tarihi ve siyasal sorumluluğu başarıyla yerine getirmişti. Cezaevi ve ulusal kurtuluş mücadelesi tarihinde birçok kilometre taşı değerindedir. Cezaevi yaşamımız bakımından bir dönüm noktasıdır. Cezaevi direnişinin yükselmeye başladığı bir dönüm noktasıdır. 14 Temmuz eyleminin konulmamış olması, ya da başarısızlığı halinde meydana çıkacak tabloyu düşünmek; düşünmek bile adamı dehşete düşürür. Olay siyasal boyutları içinde dünü, bugünü, yarını çerçevesinde değerlendirildiğinde anlamı çok iyi bir şekilde anlaşılacaktır. Yoksa, "teslimiyeti kırmadı, teslimiyet yine devam etti" biçimindeki bir yaklaşım çok sakat, siyasi boyuttan yoksun bir yaklaşım olur ancak.

14 Temmuz Ölüm Orucunun siyasal sonuçları gerçekten muazzamdı, şöyle ki:

1- Vahşet ve ihanet politikasının doruktan inişe geçmesini sağladı. Özellikle itirafa zorlanma faaliyeti durduruldu. Bu çok önemli bir sonuçtu, kimseyi itirafa zorlamayacaklarını sömürgeci yetkililer de vaad etmiş, belirli bir süre bu sözlerini tutmuş, ancak 1983 başlarında yeniden canlandıracak, fakat bu fiyaskoyla sonuçlanmaktan kurtulamayacaktı. İhanetin önüne bu şekilde set çekilmesi demek, PKK üzerinde oynanan oyun ve komploların boşa çıkarılması, başarısızlığa uğratılması demekti.

2- Siyasi savunmalar konusunda çok önemli bir mevzi ve hak kazanıldı. Siyasi savunmalar kısıtlanmayacak, engellenmeyecek ve savunmalar için olanaklar sağlanacaktı. Denilebilir ki, 14 Eylül eyleminin en kalıcı ve köktenci kazanımı bu alanda olmuştur. Kazanılan savunma hakkı sonuna kadar kullanılmış, sömürgecilik teşhir ve mahkum edilmiş, PKK ve soylu davası sömürgeci kürsülerde dile getirilmişti. Sömürgeciliğin savunma konusundaki kısıtlama ve engellemeleri de 14 Temmuz ruhu ile boşa çıkarılacaktı.

3- Kolordunun eylem sürüyorken anlaşmaya çalışması ve bazı ödünler vermesi olgusu, siyasal açıdan bir başarıdır. Sömürgecilik için ise başarısızlık ve geri adımdır. Bu olgunun siyasal boyutu küçümsenemez.

4- Sömürgeci yetkililerin anlaşmaya yanaşması, bu temelde bazı ödünler vermesi cezaevi kitlesinde direniş ve ölüm orucuna güven ve inançlarını geliştirdi, güçlendirdi. Teslimiyet ve sonuçlarıyla direniş etkileri bir bütün olarak "teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür" şiarının doğruluğunu pratikte tecrübe ile beyinlere kazıdı. Oysa hatırlanırsa 1981'de ve öncesinde bir kısım kitlede esas düşünce; teslimiyet kurtuluş, rahat etmek; direniş ise işkenceye davetiye çıkarmakla eş anlamlıdır biçimindeydi. Yeniden direniş sürecinde bu etki, düşünüş tarzı terkedilerek, direniş, düşünce tarzının ekseni haline getirilecekti.

5- Gene bu temelde kitlenin kendine ve direnişe olan güven ve inançlarının bir sonucu olarak tümden olmazsa da panik, korku, yılgınlık yerini cesarete, kararlı tutuma bırakacaktı. Teslimiyet ve vahşet döneminin o kahredici psikolojik atmosferinin dağıtılması demekti bu. Korku ve panik sağlıklı düşünmeyi ve sağlıklı hareketi engelleyen bir ögedir. Korkunun yerini cesarete terketmesi, yeniden kitlesel direniş için boy vereceğini de vurguluyordu. Bu çerçevede daha önce zorla itiraf ettirilmiş bireyler, mahkemelerde kendi geçmiş tutumunu mahkum ederek, itiraf olayının nasıl ve ne şekilde gerçekleştirildiğini teşhir ederek itiraflarını geri alacak, kendi olumsuz tutumlarını alçaltacak, Partimizi yüceltecelerdi. Çok sayıda bireyin böyle davranması (yani itiraflarını geri alması) sözcüğü gerçek anlamda ihanet politikasının bir fiyaskosuydu.

Bu anlamda her şey sömürgeciliğin aleyhine dönüştü. Elde kala kala bir avuç dönek (hain, ihanetçi) kalmıştı ki, onlar da tükenmişliklerini PKK'ye saldırarak gizlemeye çalışıyor ve kokuşmuş cesetlerini yaşatabiliyorlardı.

6- 14 Temmuz eyleminin en önemli sonuçlarından biri yeniden örgütlenme ve olanaklarını doğurması ve bunun koşullarını yaşatmasıydı. Bilindiği gibi yenilgi ve teslimiyetle örgütlenme olanakları ve koşulları da tuz-buz olmuştu. Güvensizlik, kuşkuculuk, siyasal ilişkilerin erozyonu gibi olumsuzluklar yeniden örgütlenme önündeki en büyük handikaptı. Bunlar ancak devrimci bir direnişle aşılabilirdi. İşte 14 Temmuz Ölüm Orucu, direnişe önderlik ve örgütlenme çekirdeğini doğurmuştu. Direnişin yarattığı bu önderlik ve örgütlenme olanakları, en büyük eksikliğimiz, en büyük gediğimiz olan örgütsüzlüğe çare olacaktı. Bu, gerçekten çok ihtiyaç duyduğumuz, geleceğimizi güvence altına alacak yadsınamaz bir olguydu. Direniş örgütleyici bir işlev görmüştü böylece. Direnişin doğurduğu örgütsel çekirdek şahsında direniş temelinde ve şehit yoldaşların anıları ışığında iç yapıdaki güvensizlik yerini güvene, dağınıklık yerini örgütlülüğe, teslimiyetçi tutum yerini direnişçiliğe, korku ve panik yerini cesaret ve kararlılığa terkedecekti.

7- 14 Temmuz eylemi, PKK'nin cezaevinde saygınlığını diğer siyasetler nezdinde artırarak, onların, PKK'nin açtığı direniş bayrağı altında saf tutmalarına yol açacaktı. Eğer Eylül direnişinde siyasetler arasında bir birlik ve ortak hareket olmuşsa bunun temeli genel olarak cezaevi direnişi, özel olarak 14 Temmuz eylemi ile mümkün olmuştur.

8- Bu eylem teslimiyet zincirini kırmanın, teslimiyet statüsünü dağıtmanın yöntem ve araçlarını, herkesin gözü önüne serdi. Veya diğer bir anlatımla, ölüm orucu planının cezaevi koşullarında en etkin silah olduğu, hak elde etme ve hak koruma aracı olduğu gerçeği tüm çıplaklığı ile kanıtlandı. 1981 deneyi, ölüm orucuna olan saygınlığı kaybettirmişti. 14 Temmuz eylemi, ölüm orucuna esas saygınlığı ve etkinliğini yeniden kazandırdı. Ölüm orucu yöntemine olan kuşku ve tereddütler giderilmiş oldu. En etkin araç olduğu kanısı iyice pekişti böylece. Kısacası 14 Temmuz eylemi, salt direnişin hedef ve amaçlarını ortaya koymakla kalmıyor, aynı zamanda eylemin yöntem ve araçları konusunda muazzam bir deney sunuyordu. Daha sonraki başarılarımızın temelinde bu tecrübenin payı azımsanmayacak düzeydedir.

Kuşkusuz 14 Temmuz Ölüm Orucunun etkileri ve sonuçları salt cezaevi yaşamı ve direnişi ile sınırlı değildir. Etkileri ve sonuçları duvarları aşarak ötesinde yankılar uyandıracaktı. "14 Temmuz eylemi, ulusal kurtuluş mücadelemizde bir kilometre taşı rolünü oynamıştır" belirlemesinin anlamı budur. Bu eylemin duvarların ötesinde yarattığı etki ve sonuçlarını da şöyle özetlemek olasıdır:

1- 14 Temmuz Ölüm Orucu, geri çekilme taktiği döneminde Hareketimizin birlik ve bütünlüğünün korunmasında, mücadelenin geliştirilmesinde yadsınamaz bir işlev görmüştür. Kadroların, savaşçıların mücadele azmi ve kararlılıklarının canlı tutulmasında bir araç olmuştur. Partinin direnişçi ve militan çizgisinde sağa sapanların teslimiyetçi anlayışlarını Parti saflarına ekmeleri önünde ciddi engellemelerden biri olmuştur. Diğer bir anlatımla, teslimiyetçi düşüncenin gelişmeye (Parti saflarında) en uygun olduğu bir ortamda 14 Temmuz direnişi, bu tür anlayışların gelişmesi önünde en büyük engel işlevini görmüştür.

2- Sömürgecilerin, Hareketimizi yok etme planlarını ve komplolarını boşa çıkarmış, Kürdistan'a özgü yeni tipte direnişçiliğin ve yurtseverliğin yerleşmesinde, kalıcılaşmasında muazzam bir rol oynamıştır. Böylece Partimiz çok ciddi bir tehlikeyi atlatarak, halkımızın kurtuluş umudu, kurtuluş ışığı olmaya devam etmiştir. Bunlarla birlikte Partimiz Kürdistan Ulusal Kurtuluş Kavgasındaki önder rolünü bir kez daha tescil etme fırsatını bulmuştur.

3- 14 Temmuz eylemi; cuntayı, onun işkence ve insan hakları konusundaki uygulamlarını teşhir etti. Dünya kamuoyunun dikkatleri cezaevi üzerine çekildi. Bundan böyle cezaevleri gündemin ilk sıralarını işgal etmeye başlayacaktı.

4- Dış kamuoyunda Partimiz, prestij ve saygınlığını yükseltmiştir. Kısacası düşmana vurduğu darbeler, mücadelemize yaptığı katkılarla anılacaktır.

Özet olarak, 14 Temmuz eylemi ve onun yaratıcılığı (M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ ve Ali ÇİÇEK), özel olarak cezaevi, genel olarak mücadelemiz tarihinde tarihsel önemde bir rol oynadı. Hayri, Kemal, Akif ve Ali yoldaşlar önümüzde bir yaşam ve mücadele çizgisini yaşamları pahasına sergileyip, teslimiyet ve ihanete karşı direniş sancağı oldular, ve onlar Kürdistan Ulusal Kurtuluş Kavgasında bayraklaştılar... Anıları ölümsüzdür.

"Parti, Kürdistan İçin Bir Kurtuluş ve Sosyalist Gelişme Aracıdır"

3. KONGRE GERÇEĞİNİ DOĞRU KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM

Geçen sayıda, Partimizin iç durumu, sorunları, gelişim süreci içinde bu sorunların ortaya çıkış biçimleri, bunların toplumsal kaynakları, politik ve örgütsel anlamları ve bu sorunları doğru ele alıp çözümlemenin önemi üzerine tarihi III. Kongremizin yapmış olduğu değerlendirmeleri kısa ve özlü olarak vermiştik. Şimdi de, Parti III. Kongresi'nin, bu sorunların doğru devrimci çözüm tarzı, Parti örgütlenmesinin geliştirilmesi ve bu gelişmeyi yaratmanın belli başlı unsurları üzerine yapmış olduğu belirlemeleri ele alacağız.

Her şeyden önce, Parti içi sorunların doğru devrimci çözümüne ulaşabilmek ve bu temelde Parti örgütlenmesini geliştirebilmek için, Partinin tanımını doğru ve tam yapmak, onun anlamını tüm yönleriyle kavramak ve Partimizin ne olup ne olmadığını iyi bilmek gerekir. Eğer bunlar, tüm Parti kadro ve çalışanları tarafından doğru ve yeterince bilinir ve gerekleri yerine getirilirse, o zaman Parti içi sorunlar kalmayacak ve olanlar da kolaylıkla çözülebilecektir. Bu nedenle, Parti III. Kongresi, daha önce çokça yapılmış da olsa, ortaya çıkan sorunları aydınlatma temelinde Partinin tanımı ve anlamını bir kez daha belirlemeye ihtiyaç duymuştur. Parti Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, Kongreye sunduğu Politik-Örgütsel Raporu'nda bu konuya şöyle açıklık getirmektedir.

"Parti, Kürdistan için bir kurtuluş ve sosyalist gelişim aracıdır. Günümüzün devrimci akımı ortamında bizim yükselttiğimiz Parti silahı, eğer ısrar edilirse, eğer rolü tam oynatılırsa, çok ezilmiş köle bir halkın kurtuluş umudu olabilecek ve ona her şey verebilecek, ayrıca ciddi bir enternasyonalist görevi de yerine getirebilecek özelliklere sahiptir. Böyle bir parti olayına katılmak görkemli ve yücedir, insanı mutlu edecek bir durumdur. Bunun, dış etkenlerle, çeşitli düşman güçlerin iddia ettikleri gibi zorla, baskıyla veya birtakım manevralarla ilgisi yoktur. ***Parti, büyük insanın savaş karargahıdır.*** *Partimiz, çağımız koşullarında özgür konuşmak isteyenler için, bazı politik kayıtlara fazla bağlanmadan, sonsuz düzeyde özgür düşünce ve eylemi mümkün kılacak en ciddi örgütlerden birisidir. Elbette bu, büyük bir alçakgönüllülüğü peşinen gerektirir; çünkü, büyük iddialar ancak büyük bir alçakgönüllülükle hayata geçirilebilir. Demek ki Partimiz, özgürlükler dünyasına geçiş çağı olan çağımızda, doğruları en çok savunan ve insan toplumunu her bakımdan ilerleten bir öğretinin Kürdistan'daki en anlamlı bir uygulaması olduğu gibi, Kürdistan'daki bozuk gerçeğin değiştirilmesinin de biricik aracıdır. Bunun için özgürlüğe inanan insan her şeyini rahatlıkla ortaya koyar. Özgürlük olayına değer verenler için, bu konuda karşılaşılacak birtakım zorluklar rahatlıkla yaşanılacak şeylerdir.*

"Şimdi, sergilenen bazı tutum ve davranışlarla böylesine bir büyüklük olayının içinde meydana gelen çelişkili durumun anlamı çok açıktır. Eğer Partiyi, herkesin hastalığını konuşturduğu veya herkesin özlemini gidermeye çalıştığı bir kurum olarak kabul edersek, bu durumda Partinin görevi topluma devrimi götürmek değil bir iaşe derneği veya bir yardımseverler derneği olarak bazı düşkünleri ve yoksulları doyurmak olur. Tam tersine, halbuki Parti, çağın soylu değerlerini halka götürmekte kararlı olanların, bunun bilincini ve pratik sorumluluğunu taşıyanların birliği demektir. Dolayısıyla diğer tutumlar Parti tanımımızı tersyüz etmedir. Bu nedenle, birçok arkadaşın kendilerine yakıştırdıkları Partililik sıfatını ve tanımını, Parti üyeliğine ilişkin yanlış anlayışlarını değişikliğe uğratması gerekir. Yani Partinin programını benimseme ve taktiğini hayata geçirmeyi kabul etme bir kişiye köklü görevler konumu dayatır ki, bu görevleri üstlenen birisinden bu durum iş ister.

"Öyle anaşılıyor ki, toplumda çoğunlukla bastırılmış olan, sağlanamayan uzlaşmalar, yani kuvvetli olanın diğerini ezmesi ve susturması Parti içine de yansıyor. Parti içinde kişi, eğer istediğini tam elde edemiyorsa, ikinci bir adım olarak uzlaşmayı dayatıyor. Dikkat edilirse, önemli oranda sergilenen kişisel tutumlar uzlaşma istemidir; önce dayatılıyor, kabul ettirilmeyince uzlaşmaya yanaşılıyor. Peki, Parti içinde uzlaşmalar mümkün müdür? Halbuki Parti saflarında biz, uzlaşmak için değil, birleşmek için bir araya geldik. Hatırlardadır, daha önceleri de bazı tasfiyeciler, "sen arkana bazı güçleri al, ben de arkama bazı güçleri alayım, masa başında belli bir anlaşma sağlayalım" diyorlardı; yetkileri paylaşma temelinde bir PKK oluşturmaya çalışıyorlardı. Bu tür iddia ve anlayış sahiplerinin bugün nerede oldukları belli olduğuna göre, durum açıktır. Bugün de bireysel düzeyde Partiye dayatılan şeyler, farklı sınıfların ortak mücadele yürütürken aralarında gerçekleştirdikleri anlaşmalara benzemektedir. Ama bu nasıl yapılmaktadır? Getirilen apolitik eleştirilerle, istemlerle veya çalışma tarzıyla bu durum Partiye dayatılmaktadır. Şimdi, böylesi şeylere ancak çocukluk ve kendini aldatma denir. Önderlik ve Partililik çok ciddi bir olaydır. Bir kişinin, ailenin ya da sülalenin ihtiyaçları için inşa edilen bir olay olarak görülemez. Hatta önderlik, fiziki varlığa ve yaşam süresine bağlı bir olay da değildir. Temelleri gerçekten yüce şeylere dayanarak atılmakta ve yaratılmaktadır. Parti kalıcı, kişiler geçicidir. Kişilerin hizmeti katkıdır, ama örgüt kalıcı bir kurumdur. Temelleri güçlü atılırsa asırlara sığmaz. Şimdi, bunun karşısına dikilmek ne demektir? Eğer PKK'nin böyle bir temelde geliştiğini kabul ediyorsak, bunun karşısında bazı beklentilerle, bazı uzlaşma hesaplarıyla durmanın ne anlamı olabilir? İstendiği kadar "bunlar bizde yok" densin, Parti içinde bu durum yaygın olarak vardır. Birçok kişisel özellikle, hem de farkında olmadan bunlar dayatılmaktadır. Bunların önemli bir kısmı eğitimle, pratik tecrübeyle giderilebilir. Bu yapılıyor ve yapılacaktır da. Ama bazıları varki, son derece inatçıdır. Kesin olarak başka sınıfa yer istemektedir. Şimdi bazı arkadaşların bireysel gibi gözüken, fakat sürekli dayattıkları için önemli bir sınıfsal anlamı olan bazı davranışlarına Parti içinde fazla göz yumarsak, bu, aslında diğer bir sınıfın, hatta bu sınıfın çok çeşitli gruplarının Parti içinde yaşamasına alan hazırlamış, buna onay vermiş olmamız anlamına gelir. Peki, biz Parti içinde başka bir sınıfa yer verebilir miyiz? Bence veremeyiz. Parti içinde başka bir sınıfa yer vermek demek, PKK'yi en büyük tehlikelere atmak demektir. İşte Çin ve benzeri birçok deney ortadadır. O halde, Parti ve Partililik tanımımızı doğru yapmak ve onun gereklerini eksiksiz yerine getirmek zorundayız."

Tanımı ve anlamı bu kadar net çizilen Partimizin içinde yabancı ögelerin var olması, açık ki toplumsal yapının Parti içine yansıması olmaktadır. Bu yapının netsizliği ve iyice ayrışmamış durumu, Parti içine yansıyışta da kuralsız ve geri özelliklere sahip bir mücadeleye yol açmaktdır. Parti içi hastalıklar, yanlış anlayış ve yaklaşımlar kuralsız ve biçimsiz bir tarzda ortaya çıkmakta ve bu durumuyla daha tahrip edici bir rol oynamaktadır. Bütün bunlar, Parti III. Kongresi tarafından en ince ayrıntılarına kadar değerlendirilmeye tabi tutulmuş, açığa çıkarılıp aydınlığa kavuşturulmuş ve bu temelde Parti içi mücadele kurallı ve yöntemli hale getirilmiştir. Bu durum, proletaryanın çıkarına ve yararına olan bir durumdur. Parti içine yansıyan hastalıklar, yanlış yaklaşımlar, bunların kaynakları ve Parti içi mücadelenin durumu üzerine, Kongre'ye sunduğu raporunda Parti Önderliği şu belirlemeleri yapmaktadır:

"Parti içinde hastalıklarla yaşamak, dıştaki hastalıkları uzun süre Parti içinde yaşatmak başlı başına bir hastalıktır. Bu, bazıları tarafından kışkırtılan ve toplumsal dayanakları olan bir hastalıktır. Ama genelde hastalığa "hastalıktır, kötüdür" denir, fakat bizde hastalığa "iyi yapısal özellik" deniyor. Parti içinde bir hastalığın uzun süre yaşamasını istemek demek, hasta bir yapıyla Partiyi savaşamaz hale getirmek demektir. Ama Parti gibi bir savaş kurmayı, en ufacık bir rahatsızlığı bile uzun süre bünyesinde taşıyamaz. Öyle anlaşılıyor ki, Parti ortamı içine giren çok sayıda arkadaş tarafından aslında bu da bir yana itilerek, yüzyılların susturulmuş, ağzı kilitlenmiş yapısının verdiği bir fırsatçılıkla veya o yapının kördüğümlerinin biraz çözülmesiyle "fırsat bu fırsattır" denip kendi kişilikleri konuşturulmaktadır. Kişiliği ve özlemleri bastırılmış, her türlü ruhsal, fiziksel, sosyal ve eğitimsel ihtiyaç güdüleri baskı altına alınmış olan birey, şimdi Partiyi bir ana, kendini de emzikte bir çocuk olarak görmektedir. Ama bu, böyle olmaz; bu, çok kötü ve tehlikeli bir hastalıktır.

"Bugün Partiye dayatılan şeyler, kabul edilebilir sınırları kırk kez aşmıştır. Hem de TC'nin bu kadar çabayla başaramadığı işi, en iyi Particilik adına sergilemek isteyenler ortaya çıkmıştır. Bir kişi düşünün ki, kendisini bazı ruhsal gösterileri ve hatta bazı kişisel ihtiyaçları için bile Partiyi vuruyor ve bu konuda sınır tanımıyorsa, böyle birine ne denir? Bu tür olaylar karşısında, böyleleri bunu yapacaklarına keşke hizip kursalar da bunlarla somut ve açık bir tartışma yürütsek diye hayıflanıyoruz. Ama yok, bizde Martovculuk işleri çok geri bir özelliğimize dayanarak halletmek istiyor. Bizde yüzyıllardan beri her şey tepilmiş, her şey mırıltılarla, duygularla, gözyaşıyla dile getirilmiştir. Bütün bunlar da en yüksek bir düzeyde sergilenmekte, halkımız biraz da böyle yaşamaktadır. Hakkını sağlam sözcülerle kazanmaz, sızlanır; hakim karşısında sızlanır, okulda sızlanır, hastanede sızlanır, üretim faaliyetinde sızlanır; halkımızın içine düşürüldüğü durum budur. Ama bunun devrimcilere aynen yansımasına, hem de uzun süre yansımasına anlam verilmez. Devrimcilik bunun reddidir, sosyalist bir partinin bunun panzehiri olma gibi bir özelliği vardır. Partili militanın bunu kabul edip yaşama değil, yerle bir etme görevi vardır.

"Yıllardan beri Partiye büyük bir savaşımın dayatıldığı kabul edilmek zorundadır. Gerilikleri, ilkellikleri, inatçılıkları ile gerçekten en geri bir sınıf mücadelesi türü dayatılmıştır. Bütün bunlar ilkellik biçiminde özetlenebilir. Bizde nasıl ki devrimcilik ilkelliğin ve amatörlüğün önemli kalıntılarını yaşıyorsa

---

İyi bir üye gerçekten her şeyini Partisi için ortaya koyan adamdır. Partiyi program, tüzük ve taktik düzeyinde uygulamak için her şeyini ortaya koyan kişi demektir. Bu da ne demektir? Mücadele ve yaşamda Parti tarzı, karar ve toplantılarda kollektivizm, günlük yaşamda sadelik ve olgunluk, her şeyden en iyisinin yapılması demektir. İşte Partililik budur.

---

ve biz bunlarla savaşacak militanlığı geliştiriyorsak, aynı şekilde sınıf mücadelesinin bütün ilkel biçimleri de bize dayatılmaktadır. Açık ki bunda Kürdistan toplumsal zemininin önemli etkisi var, Türk ulusçuluğunun devrimci gelişmeye etkisi var, hatta bunun Ortadoğu'nun kültürel özellikleriyle ilişkisi vardır. Yine bunda sosyalizmin revizyondan geçirilmiş bir yığın sapkın biçimlerinin etkisi vardır. Bütün bunlar son tahlilde bir sınıf mücadelesi, ondan da öteye bir insanlık mücadelesidir.

"Kısaca şimdi biz, insanlarımızın duygu ve gözyaşlarıyla, hırs ve öfkeyle yürüttükleri savaşımı doğru bir temele oturtmak istiyoruz. Yıllardan beri kendilerini taş gibi Parti ortamı içine atanlar var, ardından "nasıl da alan sahibi olduk" diyorlar. Ama ne kadar ciddi bir ağırlık olunduğu iddia edilirse edilsin, Parti ortamında bu biçimde bulunmak Partiye düşman bir öge olmaktır. Bu yapı sürekli Partiyi tahribe çalışır. En çok takıldığımız yer burasıdır. Parti işlerinin gelişmemesi, örgütlenmemesi ve pratiğe yürünmemesi bu duruma çok yakından bağlıdır. Şimdi, diğer partilerin bu konuda bir iddiaları yok, zaten adamlar baştan beri küçük-burjuvalığın en türedi hayat tarzını benimsemişler ve şu anda yerleri bellidir. Bu tür Partilerde devrimci ölçüler zaten yoktur. İktidarı elinde tutan bazı partilerde de bunlar yeterince yok, ama daha sonra bu partilerin iktidarı nereye kadar götürdüklerini, karşı-devrimin önemli değerleri nasıl ve ne kadar yok ettiğini dikkate alırsak, açık ki biz bunları da esas alamayız. Bir de kendi yakın geçmişimizi gözönüne getirirsek, bu durumun çok önemli olduğunu görürüz. Şimdi bu belirlemeleri doğru anlamayanlar, ya artniyetliler ya da gerçekten iflah olmaz başka sınıf temsilcileri olabilirler. O halde, nasıl ki Partimizin önemli bir özelliği olarak mücadele tarzında bilimsel sosyalizmin bugün gerçekten en yaratıcı, bağımsız uygulanmasını esas almışsak, ikinci önemli bir özelliği olarak da Partinin dayandığı sınıf karakterini esas alıyoruz. Şimdi bunun için de, köylülükten, işçilikten veya farklı uluslardan gelmek öyle temel bir ölçü olarak konulamaz. Bunlar, işlerin neden böyle ele alındığını, neden tam proleter devrimci haline gelinemediğini izah edemez. Bu, bizzat proletarya devrimciliğinde karar alınıp bunun bir savaşçısı olmakla çözümlenir. Baştan beri işte bunu kabul etmeme vardır. Bu, bir anlamama meselesi de değildir, küçük-burjuvalıktan biraz da hoşlanılmaktadır. Bu durum aslında biraz da şunu demeye getirmektedir: Dünya biraz da küçük-burjuvacadır; çağımızın görünen bir özelliği gereği ne tam sosyalistçe ve ne de tam kapitalistçe, önemli oranda küçük-burjuvaca yaşanabilir. Peki, ama ne yapar bu küçük-bujuvazi? Bana göre, eğer iyi bir sosyalist parti çıkarsa küçük-burjuvazi buna sürüklenir. Ya da Amerika'da ve İngiltere'deki gibi Hitlerciliğin yeniden hortlaması durumunda ona doğru kayar. Gerçekten birçok özelliğiyle açığa çıkmıştır ki, bu sınıf güçlünün yanında yer alır, güncel ve anlık olanla uğraşır. Anlık olanı takip etme onun en önemli özelliğidir. Kendisi dışında insanlığın uzun vadeli geleceği ve uzun endişeleri ile fazla uğraşmaz. Bireysel endişeler ve her türlü ruhsal tepkiler bu sınıfın yalınkat özelliğidir. Eğer bu endişeleri önemli ihtiyaçları için bir araya getirip kendi çevresinin sağlık ve esenliği için yola çıksa ve bunlara ulaşmak için savaş yürütse insan saygılı olur. Fakat bunlar en bayağı sınıf güdülerini, gelişmeme ve tıkama özelliklerini savunmaya dönüşürse insan bunun gerici özünü derhal tesbit edebilir. O halde gelinen sınıf zemininin ve toplumsal yapının özellikleri ne olursa olsun, yine gerilik ve yabancılığın düzeyi ne olursa olsun, devrimcilik için yola çıkılırken sınıf zemininin reddi ve inkarıyla ve sınıf intiharından geçmek şartıyla bir sosyalist olunabilir.

Ama durumu böyle ele almayanların yaklaşımları, en emekçi sınıf olarak gördüğümüz proletaryanın ve genelde de bütün emekçilerin çıkarlarını garantiye bağlayan Partinin yüce amaçlarıyla ve yaşamıyla çelişmektedir. Ne kadar saf ve masumane de görünse bu böyledir. Ama eğer yine de durumlar gözden geçirilmez ve hala inatçı davranılırsa, en kötü sınıf mücadelesi uygulanmış olunacağı için bütün sonuçlara katlanılmalıdır. Şimdi günümüz dünyasında ABD ile SSCB bile savaşırken ne kadar anlaşmalar yapmak istiyorlar. Yine iki ordu karşı karşıya geldiğinde savaşın kuralları var. Ama Partiye

içten dayatılan savaşın önemli bir özelliği de kuralsızlığı marifet bilmesidir. Kuralsız savaşı dıştan dayatanlar çok, fakat Parti içinden bunu dayatmak en kötüsüdür. Kuralsız savaşım kirli savaşım türüne girer, bu mikrop savaşı gibi bir şeydir. Bu, çoğunlukla bilinçli olarak değil, sınıf savaşımının özelliklerini iyi kavramama ve iyi uygulamama sonucu böyle olmaktadır. Hiç olmazsa savaşım metodları kurallı hale getirilmeli, düzeltilmelidir. Buna açıkça ihtiyaç vardır. Ayrıca Parti davasında halen son söz söylenmemiştir. İddialı olanlar, bu işte devam edeceğiz diyenler, ancak buna rağmen en devrimci sınıf olan proletarya adına devrimciliği tutturamayanlar kendilerini gözden geçirme işini açık, sade ve dürüstlükle yapmalıdırlar."

İnsanın bir tür olarak belirdiği zamandan beri büyük zorluklara karşı mücadele ederek gelişme sağladığı gerçeğinden hareket eden Kongre, kişilerin eğer ister ve çaba harcalarsa böyle bir yenilenmeyi yapabileceklerini, Partimizin de mücadelesini daha da ilerleterek örgütsel gelişme sağlayacağını belirlemiştir. Kongre, Parti örgütlenmesinin geliştirilmesinin önemli bir sorunu olarak, Parti içindeki yabancı sınıf etkilerine ve kalıntılarına karşı mücadelenin doğru yöntemlerle sürdürülüp sonuca ulaşılmasını görmüştür. *"Demek ki şimdi önemli bir sorunumuz, Parti içinde diğer sınıfların etkilemesini ve kalıntılarını temsil eden çeşitli anlayış ve belirtilerle savaşım, bu savaşımın doğru metodlarla sürdürülmesi ve sonuca ulaştırılmasıdır"* diyen Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, Kongre'ye sunduğu raporunda devamla şunları belirtmektedir: *"Bu savaşım bir yandan Parti içinde erimeyle, yani gerçek Parti hattına ve ortamına ulaşmayla sonuçlanabilir. Bazıları için eğitim ve tecrübe imkanları daha iyi yaşatılır, bazıları zararları sınırlanacak düzeyde tutulur, bazılarının ilişkileri dondurulur ve bu sorun böylece çözümlenip gider. Bundan sonra Parti bu konuda kendisini arındırmayı ve sağlam bir bünyeye kavuşmayı gerekli görür. Bu konuda yanılgı olmamalı ve kestirmeden gidilmemelidir. Emek verildiğinde değecek olanlar ilerletilerek eritilmeli, zamanla düzelebileceklere biraz zaman tanınmalı, ama sorun zaman sorunu değilse ve kişi katı bir sınıf savaşçılığ içindeyse böylelerinin şimdilik üyelikleri dondurulmalıdır. Bu dondurma Parti ile ilgili bir dondurma olabilir, böylelerinin muhtemelen ulusal kurtuluşçulukta söyleyebileceği şeyler vardır, o zaman böyleleriyle Cephe platformunda yaşama imkanları kabul edilmelidir. Parti ile uzlaşılarak bir şeyler yapılmak istendiğine göre, Cephe platformunda uzlaşılabilir. Biliniyor ki Cephede sınıf asıllığı aranmaz, çok çeşitli sınıf ve tabakalar orada birleşebilir ve birbirlerine küçük tavizler verebilirler. Bu nedenle Cephe içindeki mücadele metodları Parti içindekinden farklıdır. Ortada tavizler ve anlaşmalar politikası uygulanabilir. Eğer son tahlilde ulusal kurtuluş platformuna da savaş dayatılırsa, böylelerine karşı biz yine savaşımı açık yürütürüz. Mücadeleye ideolojik-politik anlamını vererek kendi yararımıza olan en iyi sonuçlara ulaşırız."*

Parti içi savaşımı doğru yürütmek, Parti üyeliğini iyi tanımlamaya ve gereklerini eksiksiz yerine getirmeye yakından bağlıdır. Zaten Parti içindeki hastalıklar, yanlış ve yetersiz yaklaşımlar, Parti örgütlenmesinin gerektiği gibi gelişmemesi, üyelik görevlerinin anlaşılmaması ya da anlaşılsa bile gereklerinin yerine getirilmemesi biçiminde ortaya çıkmaktadır. Partimizin tüzüğü, ilkeleri ve üyelik hükümleri vardır, ama bunları sözle kabul ettim demekle tüzük hayata geçmemekte ve üyelik gerçekleşmemektedir. Bu açıdan, Parti örgütlenmesinin geliştirilmesinde üyelik sorunu, üyeliğin gereklerinin yerine getirilmesi, Partinin gerçek üyelerin birliği halinde arındırılması çok önemlidir. Parti III. Kongresi, örgütlenmenin geliştirilmesinin en önemli bir sorunu olarak üyelik sorununu ele almış, onun doğru tanımını ve bunun gerçek pratik biçimini ortaya koymuş, sorunu muhteva ve biçimde ayrıntılı olarak değerlendirmiştir. Bu konuda da, Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın Kongreye sunduğu rapor, çok kapsamlı, özlü ve ayrıntılı değerlendirmeler vermektedir. Parti üyeliği sorunu, Politik-Örgütsel Rapor'da şöyle izah edilmektedir:

"Yeniden devrimci militanlık ölçüleri üzerinde durmamız ve 'Partili kimdir' sorusunu biraz cevaplamamız gerekmektedir. Çünkü Parti üyeliği öyle kolay bir olay değildir. Çoğunlukla mücadeleyle ilişkisi olan herkes kendini PKK'li sanır, ama bu onların PKK'li olduğu anlamına gelmez. Biliyoruz ki, Bolşeviklerle oportünist ögelerin tüzük sorunundaki tartışmalarında üzerinde en çok çeliştikleri konu birinci madde olan parti üyeliği maddesiydi. Yani Parti üyeliği, öyle 'kabul ettim' demekle sağlanan bir olay değildir. Ve Rus devrimcileri de, o sözcükleri kabul ettiklerinde ya da etmediklerinde bunun büyük anlamını biliyorlardı. Ancak bizde sosyalizm çoğunlukla kitabi öğrenildiği için, bu kavramların anlamını arkadaşlar fazla bilmiyorlar. Şimdi bir örgütün programını benimsemek, taktiğini uygulamak ve onun örgütünde çalışmak biçimindeki üyeliğin temel ilkelerini sayarsak, ne kadar arkadaş bir örgütte çalışabilir? Merkezden silahlı propaganda birimlerine kadar bir Partili gibi çalışma ne kadar olmuştur? Dikkat edilirse burada zayıflığın ve yetersizliğin olduğu ortaya çıkar. O halde, gerçekten Parti üyeleri kimlerdir? sorusuna doğru ve yeterli cevabın verilmesi gerekir.

"Şimdiye dek yapılan gereksiz tartışmalar, Partiye bu kadar dayatılan sorunlar, bunu yapanların Parti üyeliğini kabul etmemiş olduklarını gösterir. Getirilen sorunlar Partinin programına ve taktiğine ilişkin değildir, aslında biçime ilişkin sorunlardır. Dolayısıyla Parti içinde kalmanın son derece basite alındığını ifade eder. Partiye üyeliği biz lafta kabul etmeyeceğiz, hayır bu laf kısmını tamamen bırakacağız. İşin özü çok önemli: Üye ol, mensup ol. İslamiyet de ve diğer birçok hareket de ortaya çıktığında sorunu böyle ele almıştır; bunlar birbirlerine kimlik kartı vererek üye yapmadılar, fakat bunlar gerçekten o hareketlerin seçkin üyeleriydiler. Hatta öyle komite, sorumlu gibi şeyler de yoktu; ama bunlar örgütlenmenin ve eylemin ruhuydular. Örgütçülüğe heveslenmek iyi bir şeydir, fakat bu üye olunduğu anlamına gelmez. Bu tartışmalar eğer çağdaş gelişmeleri yaşayan ülkelerdeki gibi yapılsaydı, bizde neden iyi üyeler olunamadığı bir akım biçiminde, hatta oportünizm veya devrimciliğin biçimleri halinde tartışılsaydı, o zaman sağlıklı sonuçlar ortaya çıkardı. Anlaşılamıyorsa anlaşmamazlık nedenleri ortaya konurdu. Yani hep öze ilişkin olmayan şeylerle uğraşılmazdı. Daha önce belirttiğimiz gibi, bize has bir tarz var: Sonuna kadar örgütün emrindeyiz, ama ruhumuzda ve davranışlarımızda bunu günde kırk defa eziyoruz. Bu olmaz, bunu aşmak lazım. Eğer fazla sorun yaratmadan Partili olunmak isteniliyorsa o zaman bunun tüm gereklerinin kavranması ve yerine getirilmesi gerekir. Bir defa, bırakalım Parti taktiği, Partinin çalışma ve yaşam biçimi konusunda kararsız olmayı veya uygulamamayı, böyle şeyleri ağza almak bile Parti üyeliğinin reddi anlamına gelir. Ama bizde bunların yaygın olarak yaşandığı açıktır. O zaman üye kimdir, üye nedir? Bazıları 'burası Kürdistan'dır, burada bu tür şeyler fazla itibar görmez, sağımızda ilkel milliyetçilik, solumuzda Türk solculuğu var, böyle ince eleyip sıkı dokumak gereksiz' diyebilirler. Buna 'işin biçimsel kısmıdır' denilebilir. Ama biçimsellik, eğer muhtevayı hayata geçirmeyecek olan biçimsizlik biçiminde ortaya çıkarsa, bu muhtevayı yaralar. Her doğru öz, kendi doğru biçimini bulur. Eğer bizde çağdaş sosyalizm ve tarihsel özelliklerimizin bir sentezi PKK'de somutlaşmışsa ve bu kabul görmüşse, o zaman biçimsizliğin ortaya çıkmaması gerekir. O halde sosyalist öğretinin tam özümsenemediği, çok sınırlı ve dar bir kavrayışla algılandığı ve geri bir kavrayış içinde olunduğu ortaya çıkar. Hatta bunda egemen olan muhtevanın küçük-burjuva sosyalizmi, laf sosyalizmi olduğu görülür. Demekki eğitme olayında çok büyük eksiklik vardır. Yoksa muhtevası bu kadar olduğu halde, Parti üyeliği ile bu kadar çok oynama ne anlama gelir?

"Bilindiği gibi, Parti üyeliği tüzüğün bir maddesidir. Bundan başka Parti tüzüğünün örgütsel kuruluş, örgütsel işleyiş gibi maddeleri de vardır. Ama burada bunlara fazla değinmeyeceğiz, eğer biz Partiliysek bunları kabul etme durumundayız ve örgütsel işleyiş içinde hayata geçiririz. Hemen belirtelim ki, tüzük olmadan da fiilen böyle bir düzende çalışmak mümkündür, yani bunları her gün ezberlemenin de bir gereği yoktur. Din veya felsefe bile doğarken başlangıçta bunların bir topluluğu vardır. Ve onlar büyük bir imanla bunun gereklerini yerine getirirler. Birbirlerine bağlılık, saygı ve sevgi gösterirler. Birbirlerine sert yapma ve dinlememe bir yana, bunlar adı üzerinde bir ekolün adamlarıdırlar, bir partinin üyeleridirler. Aralarında tartışma veya kavga çıktığında ondan ya mezhep doğan ya da bir taraf eskiye çark ederek yozlaşma süreci yaşanır. Sağlıklı bir üye kendi öğretisinin veya partinin varlığı üzerinde böyle tartışma yürütmez. Yine burada da ölçüler kaçırılıyor, sınırsız ve hem de biçimsiz bir tartışma yapılıyor. Bundan da öteye bildiğini uygulama var ki, bu Partinin reddi anlamına gelir. Bu durum Parti içinde yaygın olarak yaşanmaktadır. Bu, 'ben bir partiliyim, bir parti şefiyim' demektir. Hatta bilindiği gibi, provokatör 'bir günde üye olduğunu ve çıktığını' söyledi, yani 'bir gün iyi, ikinci gün kötü çalışırım', açık ki bu olmaz.

"O halde üyelik, mensup olunan hareketin hem de en zor koşullarda gereklerini yapmak demektir. Bizde böyle olmadı mı? Böyle arkadaşlar yok mu? Açık ki bizde de böyledir ve böyle arkadaşlar vardır. Zindan direnişçileri bellidir, aramızda yaşayanlar ve halen birçok yerde savaşanlar vardır. Fakat bunlar kendilerini fazla açığa vurmuyorlar. Ama öz bunlardır, üye bunlardır. Biz bunların bazılarını tanımıyoruz bile, onları üyeliğe kayıt bile etmedik. Ama gerçek üye onlardır. Öyle fazla okur-yazarlıkları da olmayabilir, çok tanınmış ya da çok laf yapan kişiler değildir bunlar, ama her şeylerini ortaya koymuşlar, hareketin olağan inceliğini yaşıyorlar ve yaşatıyorlar. Biz bunlara üye diyoruz, elbette ki üye bunlardır. Kaygısız, hesapsız, Parti işlerini kabul edip uyguluyorlar. Tüzüğün gereklerine göre çalışma budur. İş durumları, eylem kapasitleleri ne olursa olsun üye bunlardır. Ve disiplinli bir parti için esas budur. Hüneri çok , ama disipline gelmiyor, böylelerinin kime yarayacağı, yarın başka bir sınıfın temsilcisi olup olmayacağı belli değildir. Kendi iradesini ve yaşamını Partinin kurallarına bağlamayan ve Parti iradesi içinde eritmeyen adam her zaman karşı bir sınıfın temsilciliğine soyunabilir. Bunun için üyelik önemlidir, üyeliği netleştirmek, uygulamak ve yaşamak gerekir. Üyeliği kabul eden adamın, Partinin temel taktik ve görüşlerinde bol bol tartışma yapmak ve bol bol sorun çıkarmak bir yana, bir tek görevi vardır; o da, Parti taktiğini ve temel görüşlerini uygulamaktır. Uygulama planları ve talimatları değişik olabilir, fakat yanlış da görse Partinin emirlerini uygulamak zorundadır. Partinin emir-uygulama hattına karşı kendini özgür saymak üyeliğin reddidir. Partinin çizdiği taktik hat uzun süre yanlış da görülebilir, ama eğer bir Partili olarak kalınmak isteniyorsa uygulamak zorunluluğu vardır. Yanlış görülür ama uygulanır ve böylece Parti üyesi olarak kalınabilir, fakat doğru bulunur ama uygulanmaz, o zaman da Partinin dışında olunduğunun bilinmesi gerekir. Bu işin temel esasları böyledir. İyi bir üye olmak isteyenler, bu esasları bilmek ve uygulamak zorundadır. ***İyi bir üye gerçekte her şeyini Partisi için ortaya koyan adamdır.*** *Partiyi program, tüzük ve taktik düzeyinde uygulamak için her şeyini ortaya koyan kişi demektir. Bu da ne demektir? Mücadele ve yaşamda Parti tarzı, karar ve toplantılarda kolektivizm, günlük yaşamda sadelik ve olgunluk, her şeyden en iyisinin yapılması demektir. İşte Partililik budur."*

Parti örgütlenmesinde üyeliğin doğru tanımlanması ve tam uygulanması çok önemli ve esastır. Ama bu esas üzerinde Parti örgütünün geliştirilebilmesi için, onun kurumlaştırılması, aygıtlarına kavuşturulması gerekir. Bu da, en başta Partinin merkezileştirilmesini ve etkin bir merkezi yönetimin yaratılmasını içerir. Parti örgütlenmesinin geliştirilmesi sorununun önemli bir unsuru olarak Partinin merkezileştirilmesi sorununu ele alan III. Kongre, bu konuda da geçmiş pratiği ayrıntılı olarak incelemiş, Partinin merkezileşmesini engelleyen, ona karşıt olan yanlış yaklaşım ve tutumları ortaya koymuş, bunları mahkum etmiş, merkezileşmenin önemi ve gerekliliğine dikkat çekerek bunun gerçekleştirilmesinin devrimci yöntemlerini iyice belirgin hale getirmiştir. Kongreye sunduğu raporunda bu konuyu da tamamen aydınlatan Parti Önderliğimiz, merkezileşmenin geliştirilmesi hakkında şunları belirlemiştir:

"Şimdi burada Partide merkez ya da yönetim olayına geliyoruz. Yönetim sadece siyasal iktidar için değil, tüm faaliyetler için gereklidir. Sınıflar savaşı da bu siyasal iktidarın yönetimidir. Bunun ve bu sona erse bile ekonominin yönetimi olur. Birçok şeyde üretim devam eder, insanlar üretimsiz olamaz. Bu nedenle Partimize de bir merkezi yönetim, bir gövde ve yürüyen aygıtlar gereklidir. Bu açıdan biraz da merkez sorununa değinmek gerekir. Merkeze genellikle ustalar, gövde veya omuz üzerinde yükselen beyin adını verirler. Tabii merkez olmayana da gövde üzerinde bir turp adı daha çok yakışır. Merkez önemlidir ve bu konuda da geçmişe yönelik tartışmalar yapılmaktadır. Bizde merkez-gövde öyle fazla ayrışmış olaylar da değildir ve zaten ayrıştırmamak için çaba harcanmaktadır.

"Bizde merkezi rol oynaması gereken ögeler, nasıl hamallığın örneklerini iyi verelim diye uğraşıyorlar. Birçok alt kademedeki kişi de, ne kadar merkezden geri kalmadığını kanıtlamak için, her türlü kariyer gösterisinde veya tasarrufta bulunuyor. Şimdi burada mevcut durumu düzeltmek gerekiyor. Ne merkez olmak adama olağanüstü roller atfeder, ne de merkez olmamak insanı rolsüz bırakır. Merkez de Parti görevlerinden bir tanesidir. Zaten Parti üyeliğini kabul etmek bütünüyle her türlü göreve hazır olmak anlamına gelir. Ama tecrübesi ve öngörüsü biraz daha gelişkin olanlar daha ileri konumda olur. Merkeziyetçilikle ademi merkeziyetçilik birbirini tamamlar. Lenin, eylem birliğini sağlayamayan bir merkeze itibar etmiyor. Yani doğal süreç içinde iyi mücadele edenlerin merkezde yoğunlaşması söz konusu oluyor. Yerel alanlarda çalışanlar ise ademi merkeziyet bölgelerinde yerel organlar oluyorlar. Gerçeklerin böyle olmasına rağmen, bizde merkez olmak çoğu kez şeflikle ya da hamallıkla karıştırılmaktadır. Yetkileri gaspetmek, Partinin her şeyi üzerinde her türlü tasarrufta bulunmak olarak anlaşılmaktadır. Geçmiş pratik bunun örnekleriyle doludur. Biraz yönetim biriminde görev alan bir arkadaş, sanıyorki Partiye en yararlı kişi kendisidir; bu aynen o takımlarda çavuş olmaya benzemektedir. Açık ki böyle olmaz, burada da ölçülerin kaybedilmesi vardır. Parti içinde yükselinir, yönetim biriminde

PKK devrimciliği, Türkiye'de, Kürdistan'da ve genel olarak Ortadoğu'da o küçük-burjuvaziye özgü seçkinci anlayışların, o halka rağmen halk adına yapılan şeylerin ve bunların son tahlilde emperyalizm ve gericilik adına yol açtığı sonuçların reddidir. Artık halk devrimleri çağına giren Kürdistan halkından ve onun öncü örgütü PKK'den bahsedilir. Bu, aynı zamanda birçok resmi gücün ve onların halka dayattıkları ölçülerin de reddedilmesi, aşılması ve bu gelişmenin kendi Parti ortamında temsil edilmesi anlamına gelir. PKK, bu gelişmeleri yaşayan bir hareket düzeyine ulaşmıştır.

yer alınır, altüst ilişkileri gelişir, ama bu doğru uygulanır, rastgele uygulanmaz. Belli ki yanlışların düzeltilmesi gerekir.

"Merkez demek, Partinin politikasının hayata geçirilmesinden sorumlu olmak demektir. Merkez demek, onun derin tarihsel ve siyasal anlamının bilincinde olup, Parti politikasının başarısı uğruna birinci dereceden sorumluluk üstlenmek demektir. Partinin bütün gidişatı hakkında birinci derecede karar gücünde olmak demektir. Ama bu, kararları uygulamamak demek değildir; kararları değiştirmek demek değildir; Partinin programını, taktiğini, tüzüğünü işletmemek demek değildir. Burada bir arkadaşa bu rol tanındı mı, bu görev verildi mi, bu, onun, Partinin burada onaylanan belirlemelerini pratikte başarıya götürmek ve onları hayata geçirmek için görev aldığı anlamına gelir. Doğrunun böyle olmasına rağen, bizdeki tablo, yanındaki insanlar üzerinde her türlü tasarrufta bulunma, onları dıştalama ve ruhlarını çürütme, insanları işlemez hale getirme, Parti çizgisini uygulamama, onu kitlelere taşırmama ve örgüt savaşçılığına dönüştürmeme, Partinin iç işleyiş kurallarını işletmek yerine tıkatma, bütün tüzük hükümlerini tıkatma gibi örneklerle doludur. Belli ki bu olmaz. Parti içinde ne Parti üyesine, ne merkeze, ne sekretere bu yetkiler tanınamaz. Hayat kurallarla idare edilmektedir. Bir merkez üyesi ancak temsil ettiği organın bütün sağlık, esenlik ve işleyiş kurallarını uygulamayı esas almak koşuluyla bu düzeyde bir rol oynayabilir. Yoksa 'yetkiyi ele geçirme, tamam, canına okurum' demek en kötü şeydir. Geçmiş toplumun yönetim anlayışı, jandarma tarzı, bizim yönetim anlayışımız olamaz. İşte yenisi, proletaryanın yönetim anlayışı Partisinde ifadesini bulmuştur. Parti içinde yükselirken yükselmeyi doğru algılamak, küçük-burjuvaca kariyer yapma heveslerine kesin bir son vermek gerekiyor. Parti içinde yükselmek, çok yüksek seviyede sorumluluk, daha ileri görevler üstlenmek anlamına gelir. Bu da, daha çok çevreye göz-kulak olmak, eğitmek ve örgütlemek demektir. Bu ise, Partinin hattını işlerliğe kavuşturmak ve yürütmek demektir. İşte yönetim budur.

"Ama tersini uygulamak anlamında bizde çok çarpıcı örnekler vardır. Bazı arkadaşlar, biraz yükselince kendilerini özgür hessediyorlar, tutkularını biraz daha hayata geçirmenin bir basamağı olarak görüyorlar. Tam tersine, tam tersi sözkonusudur. Bu, en yüksek sorumluluk katında seyretmek anlamı taşır. Başta şu yanlış anlayışlar var: 'Yükseldim, demekki benim ileri düzeyde marifetlerim var, Parti bana muhtaç' diye düşünenler var ve burada tutuculuk ve bürokratik anlayışlar gelişiyor. Yani memur anlayışı, yerinde olmama, savaşım yürütmeme anlayışı ön plana çıkıyor. Birçok arkadaşın farkına varmayarak da olsa uyguladığı bu yönetim anlayışını terketmesi gerekiyor. Parti hepimize daha geniş ve daha çok iş yapma imkanı sunar. Tabii bunlar, daha çok üretmek, daha çok adam eğitmek, daha çok savaşım ortaya çıkarmak içindir. Bu da, normal, insani ve hizmetkar rolünde bir iştir. Yoksa üste karşı özerk ve alta karşı bastırıcı olunmasına, kişinin kendisini başkalarından büyük görmesine kesinlikle izin verilmez. Bu tür anlayışların mutlaka aşılması gerekir.

"Parti üyeliğinin önemli bir görevi de olumlu yönden hem niteliksel ve hem de niceliksel olarak yeterli genişlikte merkezimizin ortaya çıkarılması ve geliştirilmesi olmalıdır. Yani genelde üyelik tanımımız ne kadar sağlamsa ve ondan sonraki biçim ne kadar sağlam oluşacaksa, belli ki bunun merkezinin de sağlam olması gerekir. Bu merkez, gerçekten en ileri ögelerden bir araya gelmelidir. Gençler olur, tecrübeliler olur, böylece uygun bir bileşim olabilmelidir. Sayısı yeterli bir özellik arzetmeli, fakat her şeyden önce de bunun özü ve muhtevası güçlü olmalıdır. Kürdistan'da yaşıyoruz, halkımız yüzyıllardan beri devrimci otorite tanımamış, bazan jandarmayı başında padişah sanmış, otoriteyi çok yanlış anlamıştır. Çok yaygın ve koyu bir otoritesizlik olgusu altındadır. Bu nedenle yöneticiler haline gelmek ve merkez olmak, başıboş bırakılan bir halkı bir çatıya kavuşturmak demektir. Bu halkın üzerinde bir çadır olmak veya bunun üzerinde bir kalkan yaratmaktır. Yalnız koruyuculuğu değil, bunun geliştiriciliği de vardır. Açık ki bir merkezimiz olmalı ve bu merkez gittikçe kendini yetkinleştirerek işlerin emir-komuta düzenine ulaşabilmelidir. Tabii bunu kesin olarak saygınlığıyla yaratmalıdır; çünkü hotzotçuluk ya da bireysel tasarrufçulukla bu yaratılamaz. Proletaryada otorite denilen olay, kesinlikle işbitiriciliği, çaba ve emek harcaması oranında ortaya çıkar. Yoksa boşluklardan yararlanarak hızla kariyer tutturmaya çalışmak ayıptır, bu tür şeyler kabul edilmemelidir. Ama halk adına, sınıf adına da bu görevler üstlenildi mi, bunun bütün gerekleri mutlaka yerine getirilmelidir.

"Geçmişte merkez içinde görülen en kötü şey, daha önce de belirttiğimiz gibi, kendisini tek emir durumuna getiren yöneticilik anlayışıdır. Böyle başkalarını susturarak, onları dıştalayarak, dağıtarak yönetici olunmaz, böyle merkez gelişmez. Parti içinde her şeyi böyle itekleyerek kendisi için yolu aralamanın sadece otoriteyi gaspetmenin başlangıcı olarak bir anlamı olabilir. Ama sonuçta bu, kişiye olumlu yönde fazla bir şey kazandırmaz. Zaten PKK'de olmak demek, büyük bir otorite sahibi olmak demektir. Tabii kıymeti bilinir ve gereği yapılırsa bu böyledir. Merkez içinde bunun tersi bir görünüm de otoritesizlik kaynağı olmadır. Bu da en az diğeri kadar çirkindir. Halkın en yüce otorite mercii işgal edilecek, dikkat ve duyarlılık göstermek ve tedbir almakla yükümlü olunacak, aynı zamanda en üstün yetkiye sahip bulunulacak, ama alçakgönüllülük adı altında bunlar kullanılmayacaktır; bu durum da Partiyi hırsızlara, Partiyi gaspçılara, kısaca Partiyi düşmanlara terketmiş olmak demektir. Böyle bir otoritesizlik kaynağı olmak, 'biz yönetemeyiz, biz sürekli yönetilmeliyiz' demek analmına gelir. Halbuki PKK bir yönetim organıdır, yönetmemek Partiyi çiğnemenin diğer bir biçimidir. Açık ki bu iki biçimle de yönetim olunmaz. Proletaryanın kendine has yönetim anlayışı vardır, eğer bu araştırılır ve istenirse bulunabilir. Biz, ne ezik köylünün her şeye uyan, kölece boyun eğen yaklaşımını tasvip edebiliriz, ne de jandarmanın yönetim anlayışını benimseyebiliriz. Bir daire amirliği-memurluğu yaklaşımı bize yabancıdır. Şimdi bunlar, bu konuda merkezsizleştirmeyi teşvik eden ögeler bellidir. Bunları terketmek gerekir. Bu, yüce bir olaydır, Parti bir bütün olarak böyledir. Merkezi bunun en sorumlu kademesidir. O halde enerji, çaba ve saygınlıkla doğal önderlik konumuna yaklaşılmalıdır. Partimizin buna şiddetle ihtiyacı vardır.

"Biz merkez olamayız demek, biz Parti olamayız demektir. Biz Parti olamayız demek, biz halkın kurtuluş mücadelesini ve devrimini bir bütün olarak tasfiye ederiz demektir. Bunlar kesinlikle birbirine bu kadar bağlı şeylerdir. Bilerek veya bilmeyerek buna yönelik çabalar çok fazla olmuştur. Ne diye işletilmesin, ne diye tek devrimcilik seçilsin, bu liberal burjuvazinin ve küçük-burjuvazinin tutumudur. Bir araya gelmemeyi köylüler sergiler, daha çok da küçük-burjuvaların bir özelliğidir. Ve onların da durumu ortadadır. Bütün bunlarla geçmişte en kötü tasfiyecilik Partimize dayatılmıştır. Tasfiyecilik yalnız kaba biçimlerle ortaya çıkan bir şey değildir. Görevlere karşı az sorumluluk, yetkilere ister gasp, ister uzaklaşma biçiminde yaklaşmak, onurlu yönden gerekleri yerine getirememe, hakim olduğu yetki ve sorumluluk düzenini oluşturamama ve işletememe, bütün bular objektif olarak tasfiyecilik anlamına gelir. Merkezde bunlar çok daha büyük ve tehlikeli sonuçlara yol açar. Bu konuda arkadaşlar çok uyarıldılar, ama ne de olsa merkezde gözlerini açıyorlar, kişileri çok kolay büyütme olayı vardır ve bu durum bazılarına kolay yaşama imkanı vermektedir. Bazıları 'çok zordur' deyip üstlenmiyorlar, bu yükün altına girmiyorlar. Bazıları da 'hemen gaspederiz, hakim oluruz' diyorlar. Bunların hepsini Partimiz çok kötü bir biçimde yaşamıştır ve sahipleri de bellidir. Şimdi bunlar, Parti üyeliği bir yana, sıradan bir ahlaka bile sığmaz. Bu konuda ölçüleri tekrar düzeltmek gerekiyor. Parti tecrübemizden yararlanmak, olumsuz şeyleri düzelterek bir daha bunları yaşamamak gerekiyor. Zamanında bunlar bol bol söylendi, sorunların konuşup tartışarak halledilmesi gerektiği belirlendi. En önemli bir mesele de, sorunlara ilgi göstermemek veya az ilgiyle yaklaşmaktır. Bunlar kişilere belki birtakım rahatlıklar verebilir, ama onları kesinlikle merkez yapmaz. Halkın sorunları ince sorunlardır, halk saygı gösterilmesi gereken bir değerdir. İnsan, halkın karşısında bu durumları yaşamayı kabul etmemelidir.

"O halde Parti gerçekliğimizi bu yönüyle de anlamak gerekiyor. Tarihsel temeli açıklanmıştır, böyle bir olay Kürdistan tarihinde ilk defa ortaya çıkıyor. Toplumumuz müthiş bir anti-merkeziyetçiliği yaşıyor. Bütün bunlar bizi, tüm gücümüzle bir merkez olmaya yöneltiyor. Tabii merkez derken bunu iki biçimiyle de uygulamamak gerekiyor; ne merkez adına merkezsizlik, ne de merkez adına 'ben her şeyim' demek olmaz. Proletaryanınki kolektivizmdir, yetki ve sorumlulukların ortak paylaşımı, ortak kullanımıdır. Bunun için de ortak tartışma ve ortak karar gereklidir. Hemen belirtelim ki, merkez bir karar organıdır, bir hamallar organı değildir. Bazıları kendisini karar organı yerine koydu, tek emir durumunda gördü; bazılarıda kendini emirleri hissettiğinde uygulayan, hissetmediğinde uygulamayan bir yapıda gördü; bir yönüyle de merkez bu duruma düştü. Böyle bir merkez ve merkez içinde böyle şeyler olmamalıdır. Yalnız karar verenler ve yalnız buna uyanlar olmaz. Karar organı içinde sorunlar üzerine tartışmak gerektiğinde bazılarının 'ille de kendi dediğimi kabul ettiririm' durumuna düşmesi de var. Bu, bencillik olur. Bu, diğer açıdan başkasına yer yoktur anlamına gelir, yani başka sınıfları konuşturmanın güçlü bir biçimidir. Proletarya partisinde işler böyle ele alınmaz. Dolayısıyla bir bütün olarak Partiyi ve özelde de merkezi işletmek önemlidir. Bunlar sağlıklı kararlara gerekçe olur:"

Parti merkezinin geliştirilmesi üzerine böyle kapsamlı değerlendirmelere sahip olan III. Kongremiz, Parti tüzüğünü uygun olarak merkezin iç örgütlenmesinin geliştirilmesi, önemli bir görev durumunda olan denetim ve bilgilenme aygıtının yaratılması, güçlendirilmesi ve diğer Parti örgütlerinin kuruluşunun sürekli yaygınlaştırılması sağlamlaştırılması üzerine önemli karar ve belirlemeler ortaya çıkarmıştır. Partilileşme önünde engel olan her türlü anlayış ve yaklaşımı mahkum ve tasfiye ederek, Parti içinde eğitimi ve düzeltme hareketini geliştirerek Partide büyük bir yenilenme ve örgütsel gelişme atılımı yaratmıştır. Partinin örgütsel gelişimi açısından Kongrenin tarihi önemini ve ortaya çıkardığı örgütsel gelişmeyi, Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş şöyle ifade etmiştir:

"Bu Kongremizin önemli bir gerekçesi, örgütlenme konusundaki yanlış anlayış ve yaklaşımların tasfiye edilmesiydi. Yani her düzeyde görevlerin, yetkilerin ve partililiğin tasfiyesi uygulamalarının tasfiye edilmesi temelinde Kongremiz gerçekleştirildi. Dikkat edilirse, bu Kongrede Partimizin reşit bulması durumu gelişmektedir. Partimizin içine düşürülmek istendiği zor bir tasfiye olma sürecinin önüne geçmek, Parti içinde geçmişte ortaya çıkan işlemezliği ve kuralları işletmeme durumunu yeniden işlerliğe kavuşturmak, tepeden tabana kadar görev, yetki ve sorumlulukların tekrar tanınır hale getirilmesini sağlamak gerekmektedir. Ayrıca önemli görevlerle yüzyüzeyiz ve önemli bir gelişme ortamına giriyoruz. Bu gelişme ortamına yeterli cevap vermek için Kongremizde büyük gelişmeler yaratacak olan tarihi kararlar alıyoruz. Bu, ne anlama gelir? Bu, gelişmelere hazır olmak, gelişmeleri karşılayacak bir değişme ve yenilenmeyi kendimizde yaratmak anlamına gelir. Bütün bunlar ne demektir? Bunlar, kişilerin kendini Kongrede yenilemesi, Kongrenin Partiyi yenilemesi, Partiyi güncel gelişmelere cevap verebilecek duruma getirmesi, Parti geçmişiyle hesaplaşmada ve olumsuzlukları tasfiye etmede bir platform olarak rolünü oynaması demektir. Bunların hepsi görevlerimiz dahilindedir.

"Kongremizde, Rus devrimcilerinin 1903 Kongresinin bir benzeri değil, ama onu çağrıştıran bazı şeyler yaşanıyor. Onlar tartışmalarını belli hizipler temelinde yürüttükleri için siyasi anlamı biraz daha yüksekti. Bizimkiler daha çok ezop dilini kullandıkları için kendilerini açığa çıkartmak hayli zor oluyor. Ama yine de Parti tarihimizde bu Kongrenin anlamı biraz da budur. Tabii bir çağrışım olarak böyledir. Mevcut anlayışlar kendilerini açıkça ve örgütsel düzeyde ifade etmek yerine gizli ve örtbas edilmiş bir biçimde dururlar. Bu konuda tartışma ve mücadele biraz yoğunlaşmıştır. Diğer bir özelliğimiz de şudur ki, küçük-burjuvalıkta fazla ısrar edilemeyeceği ortaya çıkıyor. Bunun sahiplerine fazla bir şey kazandırmadığı, ayıp bir elbise olduğu görülmüştür. Bunları yine de taşımak sahiplerine gerçekten öyle dişe dokunur bir şey vermez. Biraz gönülsüz de olsa herhalde bunlar atılacaktır. Belli ki giyinmek için daha iyi şeyler var, kişiyi her bakımdan iyileştirecek ve güzelleştirecek şeyler vardır.

"Bütün bu durumlar, aynı zamanda sağlam bir Parti içi eğitime ihtiyaç gösterir. Zaten burada var, önemli olan bunu gidilen her yere taşırmaktır. Burada yapılanlar iyi bir eğitimle geniş kesimlere aktarılabilir. Eğitim süreklidir, eğitim her alanda ve her birim içinde yürütülmek zorundadır. Her Parti birimimizin olduğu yerde bir Parti okulunun yaratılması hedef alınmalıdır. Bugün buna daha çok ihtiyacımız vardır. Eğitim yürütebileceğimiz alanlarımız geniştir. Eğitimimiz özüyle yetkin verilmsi, devrimcilik anlayışımız iyi aktarılmalıdır. Bizim devrimcilik anlayışımız çevremizde gördüklerimizden farklıdır. Türk aydınına göre, 'devrimci yüksek şeylerle uğraşır, devrimci bir efendidir, devrimci bir Atatürktür.' Türk aydını devrimciliği böyle anlar. Ama bizdeki devrimcilik bu değildir. Bizdeki devrimcilik, ince eleyip sıkı dokumayı, her şeyle ilgilenmeyi ve hizmet etmeyi içerir. Bizdeki devrimcilik, Türkiye pratiğine dayatılan seçkinliği, halka üstten ve hor bakmayı aşan köklü bir harekettir. Bunu kişilikte zafere ulaştıran bir harekettir. Onun bu özellikleri unutulmayacaksa ve bu konudaki olumsuz kalıntılara sevdalanılmayacaksa, Parti içindeki bu ucuz faaliyet anlayışlarının pek anlamlı şeyler olmadığı bilincine ulaşılmışsa, o zaman diğer yerlerden edinilen anlayışların Parti anlayışı olmadığı görülür. PKK devrimciliği, Türkiye'de, Kürdistan'da ve genel olarak Ortadoğu'da o küçük-burjuvaziye özgü seçkinci anlayışların, o halka rağmen halk adına yapılan şeylerin ve bunların son tahlilde emperyalizm ve gericilik adına yol açtığı sonuçların reddidir. Artık halk devrimleri çağına giren Kürdistan halkından ve onun öncü örgütü PKK'den bahsedilir. Bu, aynı zamanda, birçok resmi gücün ve onların halka dayattıkları ölçülerin de reddedilmesi, aşılması ve bu gelişmenin kendi Parti ortamında temsil edilmesi anlamına gelir. PKK, bu gelişmeleri yaşayan bir hareket düzeyine ulaşmıştır."

Impressum
V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	10.00	dkr.
Avusturya	22.50	s.
İngiltere	0.75	£.
Hollanda	3.75	hfl.
Belçika	75.00	bfr.
Norveç	7.50	nkr.
Fransa	7.50	ff.
İsviçre	3.00	sfr.
İsveç	7.50	skr.

ZAFERİ KAZANACAK ADIMLAR SAĞLAM, YÜRÜYÜŞ KAHRAMANCA OLMALIDIR

Nihai bir saldırıdan ve tüm ülkenin düşmandan temizlenmesi ve kurtarılması anlamında kesin bir zaferden söz etmiyoruz ama, ülkenin toprağını parça parça kurtaracak başarılı pratik adımların atılması anlamında zaferler kazanmak mümkündür. Önümüzdeki dönem bu tarzdaki görkemli zaferlerin kazanıldığı günler, aylar ve yıllar olacaktır. Ancak içinde bulunduğumuz 1987 yılı, genel olarak nihai zafere ulaşmada, özel olarak da önümüzdeki dönemi kazanmada ayırdedici bir role ve yere sahiptir. Denilebilir ki, Parti hareketimizin doğuşundan bugüne kadar geliştirilen ulusal direniş mücadelesi ile bu noktadan sonra gelişecek olan ve kesin zaferi yaratma özelliğindeki ulusal bağımsızlık savaşımız arasındaki bağlantı köprüsü ve tarihi bir direniş yılı olacaktır. Bu bakımdan Partimiz önderliğinde ve ERNK saflarında birleşerek ayağa kalkmak durumunda olan halkımızın mutlaka kazanması gereken bir yıl olmak durumundadır. İddiamız ve sözümüz budur, ve bu olmalıdır. Her günü zaferleri müjdeleyen başarılı devrimci adımlarla dolu '87'yi kazanmak için siyasal ortam, dayanılan güç ve imkanlar, sahip olunan yüksek devrimci bilinç, deney ve tecrübe bugün her zamankinden daha gelişkin ve elverişli bir özellik taşımaktadır.

Şiddetli devrimci özlemlere ihtiyaç duyan ulusal-toplumsal sorunların yumağı durumundaki Ortadoğu'da sistemler arası dengeyi tümden değiştiren köklü gelişmelerden hala bahsedilemez ve bu anlamda statüko değişmemiştir. Ancak bölgedeki gelişmelerin esas doğrultusu, anti-emperyalist direnişin güçlenmesi ve proletarya önderliğinin pratik açıdan da giderek öne çıkmasıdır. En gelişkin ifadesini Suriye yönetiminin anti-emperyalist tavrında bulan küçük-burjuva radikalizmi mevcut direnişçi tavrında ısrar ediyor. Bu halka etrafında kümelenen radikal Arap milliyetçiliği, çok ileri gitmemiş de olsa, bulunduğu geri düzeyden geri adım da atmamıştır. Bölgedeki anti-Amerikancılığın bir başka kutbunu temsil eden İran, halihazırda bu tavrını muhafaza etmektedir. Bölgedeki gelişmelerin içerisinde mücadelemizi en yakından etkileyen İran-Irak savaşı hala devam etmekte ve edeceğe de benzemektedir. Savaşa yol açan mantık ve politika ne olursa olsun, bu savaşın fiili olarak, Kürdistan'ı sömürgeleştiren iki devlet arasında yaşanması durumu, mücadelemizin şimdiye kadar yararlandığı önemli çatlaklar yaratmıştır. Savaş bugün geldiği noktada denilebilir ki, sınırlı olarak bazı güçlerin işine yarasa da, en dolgun biçimiyle mücadelemize hizmet etmek dışında başka hiçbir devletin ya da gücün yararına değildir. Halihazırda savaşan taraf güçlerin, üzerinde mutabık olacakları somut çözüm biçimleri ortada yoktur. Hem İran ve hem de Irak dayandıkları güçlerle bazı çözüm biçimlerinde ısrarlıdırlar ve bugüne kadar değişik biçimdeki çözümleri de birbirlerine dayatmışlardır. Ancak hiçbiri savaşı sonuçlandıracak bir anlaşmayı sağlayabilme rolü oynayamamıştır, ya da bu çerçevede bir onay bulmamıştır. Bu sürümcemeli durumun önümüzdeki dönemde devam edeceğini, savaşın kısa bir süre içerisinde sonuçlanmayacağını söylemek rahatlıkla mümkündür. Ve şunu da belirtmek gerekir ki, savaş, bir tarafın —daha çok da İran'ın— kazanması, diğer tarafın yıkılması biçiminde sonuçlanmayacaktır. Savaşın sonucunu tayin etmek, bugün İran ve Irak'ı aşan bir durumdur ve bu olay birçok devleti ve gücü yakından etkilemekte, ilgilendirmektedir. Dolayısıyla, salt İran ve Irak'ın onayını alan bir çözüm tarzı kabul görmeyecektir. Burada çıkan sonuç şudur: Uzun süredir devam edegelen ve bugün tam bir çıkmazı yaşayan İran-Irak savaşı mücadelemizin yararlandığı bu çatlaklığı muhafaza edecektir. Bu durum düşman cephesi açısından da önemli bir avantajdır. Bu duruma bir de Türkiye ve Kürdistan cephesindeki elverişli ortam eklenirse, yürünecek siyasal zeminin olgunluğu daha da görülecektir.

Emperyalizme tepeden tırnağa bağımlı faşist Türk sömürgeciliği, derin bir çıkmazı yaşamaktadır. Yönetim iktidara geldiğinde önüne koyduğu ekonomik programını gerçekleştiremedi. Özü, işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin en iri kesimlerinin çıkarlarını savunmak ve bu kesimi palazlandırmak olan ekonomik politika; yoksul, emekçi halk kitlelerinin yaşamında daha derin yaralar açmıştır. Durumun böyle olduğu, bugün herkes açısından aşikardır. Derinleşen yoksulluk ve giderek yaygınlaşan açlığın bir sonucu olarak ölüm getiren hastalıkların önüne geçilmez boyutlar kazandırmıştır. Yine geçim sıkıntısıyla bağlantılı olarak yaşanan ruhi bunalım, fuhuş, hırsızlık vb. vb. gibi olaylar günlük burjuva basının değişmez temalarıdır. Siyasal yasaklar, baskı ve zulümle toplumun özgür iradesi zincire vurulmuştur. Yani faşist sömürgeciliğin ekonomik, sosyal ve kültürel politikası toplumun sorunlarını çözmek şurda kalsın daha derinleştirmiştir. Nereden bakılırsa bakılsın yaşanan tam bir çürümedir. Bu durum faşist iktidar açısından, ne bir başarı ve ne de onu güçlendiren bir gelişmedir. Tam tersine, onun sonunu getirecek olan güçlü devrimci patlamaların ortaya çıkacağı zemindir. Bunun siyasal alana yansıması faşist TC açısından çok daha vahimdir.

Evren-Özal kliğinin "sivilleşme", "demokratikleşme" adını taktıkları faşizmin ayıbını örtme oyunu tutmamıştır. Roller oynandı ama, ne dünya, ne Türkiye ve ne de Kürdistan halkı bunu yuttu. Aksine her geçen gün, bu senaryonun ikiyüzlülüğü ve sahteliği daha çok gün yüzüne çıkmış ve bugün "sivilleşme" hareketi inandırıcılığını tümüyle yitirmiştir. Egemen burjuva kesimler ve bunların siyasal sözcüleri durumunda olan faşist düzen partileri, her ne kadar Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı bir tavır birliği içerisinde bulunuyorlarsa da kendi içlerinde ciddi sorunları, çelişki ve çekişmeleri vardır. Türkiye'de faşist iktidarın, şaka kabilinde bile oynanmayacak kadar hassas ve zayıf bir denge üzerinde bulunduğu gerçeği dikkate alındığında, bu çelişkili durum, yönetim için bir zayıflığı ifade etmektedir. İç muhalefette önemli kıpırdamalar var. Önderlik düzeyinde ciddi bir boşluğun olduğu açık. Ancak başta öğrenci gençlik olmak üzere işçi sınıfı ve bazı ilerici-demokrat çevrelerin göze çarpan çıkışları görülmeye başlandı. Esas olarak Kürdistan'da yükselen direniş mücadelesinin yarattığı elverişli ortamdan ve ileri iten etkisinden cesaret alan bu çıkışlar önemli gelişmelerin ilk habercisi olarak değerlendirilebilir. Umut vericidir, çünkü, 12 Eylül faşizminin iktidara gelişinden bu yana, muhalefeti etkisiz kılan kabuğu çatırdama gibi bir özelliği var. İleri amaçlardan ve örgütlülükten yoksundur ve yine devrimci bir önderliğin denetiminde gündeme gelen çıkışlar değildir. Ama, tüm bunlara bir zemin ve çağırışımdır. Şimdi Türk burjuvazisi bu gelişmeleri görmemezlik edemez ve etmiyor da. Nitekim, bir de bu cephede giderek artan bir kaygı ve telaş vardır. Ve kaldı ki, bunu gizlemiyorlar da. Yönetimin asıl sözcüleri, bu gelişmelerden duydukları korkuyu demeçlerde ve açık hava toplantılarında resmen ifade ediyorlar ve çeşitli tehditlerde bulunarak, eylem sahiplerini uslu durmaya çağırıyorlar. Yeri gelmişken hemen belirtelim ki, başta Evren olmak üzere, sivil ve asker kanadıyla tüm faşist devlet yetkililerini asıl kaygılandıran ve öfkelendiren nokta, tüm bu gelişmelerin, Türkiye cephesindeki suskunluğu bozma mahiyetinde de olsa Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine hizmet etme durumudur. Bu eylemlerin sahibi durumunda olan güçler, Kürdistan'daki mücadeleye karşı sorumluluğun bir gereği ve bilinciyle bu harekete kalkışmamış olsalar da —ki böyledir— kaçınılmaz olarak mücadelemize hizmet etmişlerdir. Artık şurası kesindir: Bundan böyle Türkiye cephesinde niteliği, amacı ve düzeyi ne olursa olsun faşist yönetime karşı gündeme gelecek her muhalif çıkış mevcut çatlaklığı daha da derinleştirecek ve bu özelliğiyle direniş mücadelemize tali düzeyde yardımcı bir öge olacaktır. Hatırlanacağı üzere yakın zamanda, Türkiye'deki "irtica tehlikesi" üzerinde Evren'in fırtına koparmasının asıl nedeni buydu. Yani adeta "Ne yapıyorsunuz, oynamayın, bundan ne biz ne de siz yararlanıyorsunuz, kazanan PKK ve önderlik ettiği direniş mücadelesi oluyor" demek istiyordu.

İç ekonomik, politik durum açısından faşist yönetimin hali budur ve bu mücadelemizin lehine daha da derinleşecektir. Dış politika ve ilişkiler alanında yaşananlar da bundan farklı değildir. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; işbirlikçi faşist iktidar bugün NATO gibi emperyalist bir kuruluşun ilişki ve destek mantığına hapsolmuş durumdadır. Başta ABD olmak üzere, İngiltere, Almanya vd. emperyalist devletlerin dışında itibar ve destek görmemektedir. Bölge halkları, TC'nin faşist ve halk düşmanı karakterini ve emperyalizmin adına çılgınca oyunlara girmeye hazır piyon bir devlet olduğunu, bugün daha iyi görebiliyorlar. İslamiyetin savunucusu olarak Arap dünyası içerisinde çevirmek istediği dolaplar, gericiliğin desteğini almaktan öteye gitmedi. Faşist iktidar kendisini çepe-çevre kuşatan ülke yönetimleriyle artan bir çelişki ve çatışma içerisindedir. İran'la —özellikle ulusal kurtuluş mücadelemiz ve İran-Irak savaşı üzerindeki pazarlık konusunda— istediği ilişkileri geliştiremedi ve çelişkili durum varlığını koruyor. Suriye ile hakeza öyle. Yanıbaşındaki NATO üyesi Yunanistan'la çelişkisinin tarihsel ve uzlaşmaz yönleri vardır. Yakın dönemlerde bu çelişki yeni bir boyut kazandı. Bunda bazı politik düzenbazlıkların payı olsa da, esas olarak çelişki ve çatışmanın dışa yansıyış biçimi olduğu açıktır. Irak yönetimiyle sürdürdüğü, "ileri ve dostane" ilişkilerin geleceği meçhuldur ve bu durum TC açısından ciddi bir kaygı unsurudur. TC, Musul ve Kerkük'ü tekrar Türk egemenliğine geçirme iddiasında, ama bunu mevcut gelişme ortamında nasıl yapacak, bu konuda oldukça şaşkın ve endişelidir. Açık bir askeri müdahale mi, yoksa ucuz diplomatik çözümler mi bunu sağlayacak sorusu, Türk burjuvazisi açısından cevaplandırılması zor bir seçenektir. Tabii Kürdistan devrimci savaşının oluşturduğu tehlike, bu zorlamada belirleyici bir rol oynamaktadır.

Yeni ve daha ileri bir gelişme düzeyine dayanan ulusal kurtuluş savaşımız, Evren-Özal damgalı faşist iktidarı, tam bir bataklığın içine sürüklemiştir. Bu gerçeklik artık her gücün görüp kabul ettiği bir olgudur. Ülke zemininde yaşanan son gelişmeler, zafere doğru hızla ilerlemenin ve onu elde etmenin kesin mümkün olduğunu bir kez daha göstermiştir. Ulusal sorunumuz, bugüne kadar görülmemiş bir etkinlik ve ciddiyetle uluslararası siyasi tartışmaların gündemine girdi. İdeolojik-politik düzeyde ulusal varlığımızı ve direniş gerçekliğimizi inkar eden yaklaşım, tutum ve davranışların engelleyiciliği bugün aşılmıştır. Pratik olarak, mücadelemiz bölge ve dünya somutundaki gerçek konumuna kavuşmaya doğru hızla tırmanmakta ve önemli bir mesafe de alınmıştır. Faşist Türk sömürgeciliği, emperyalizm ve gericilik, mücadelemizin gelişimini nasıl frenleyebileceklerinin derin, ama iflah olmaz hesaplarını yaparken, bölge ve dünya ilerici güçleri de daha çok artan bir ilgi ve sempatiyle yakınlık gösteriyor, ilişki geliştiriyor ve destek sunuyorlar. Bu mücadelemiz için önemli bir kazanımdır.

Halkımız, 15 yılı aşkın bir süredir yürütülen direniş mücadelesinin verdiği güven, umut ve bilinçle bugün daha coşkulu, atak ve direngen bir konumdadır. Savaşı kabul etmiş ve bu savaşı yürütmek için her türlü acıya ve fedakarlığa katlandığını sayısız örnekle dost ve düşman güçlere göstermiştir. Diğer yandan, bugüne kadar sürdürülen, ama özellikle 15 Ağustos Direniş Atılımıyla ivme kazanan mücadelemiz bugün ülkemizin stratejik kilit noktalarını tutmuştur. Binlerce ilişki, sempatizan ve taraftar kitlemiz var. Bu, ülkede, Avrupa'da ve Ortadoğu'da böyledir. **"PKK halktır"** şiarı artık somut bir gerçekliktir. Ülkenin her karış toprağı tanınmaktadır. Hangi yol nereye gidiyor, hangi vadi nereye açılıyor, hangi dağın veya dağların özellikleri nelerdir? Arazinin neresi orman, kayalık ve çıplaktır vb. tüm özellikler önemli oranda bilinmektedir. Yine, her aşiretin, kabilenin ya da büyük oranda aile biriminin özellikleri ve mücadelemiz karşısındaki tavırları önemli oranda açıktır ve genel olarak saflar epeyce belirginleşmiştir. Ayrıca düşmanın üslenme ve hareket tarzı ve başvurduğu siyasi, askeri taktikler konusunda küçümsenmeyecek bir bilgi, gözlem, deney ve tecrübe vardır. Şimdi, tüm bunları, açık ki bizi düşman karşısında güçlü kılan ve gerilla savaşı yürütme durumunda olan bir halk için, üstün ve avantajlı yanlardır.

Mücadelemizin vardığı bu aşamada düşman tam bir taktik çıkmaz içerisinde bulunmaktadır. O, tarihsel tecrübesinden ve yine emperyalizmin ve gericiliğin pratiğinden edindiği, dağarcığında birikmiş tüm taktiklerini bugüne kadar uyguladı, denedi. Kısa sürede nihai sonuç almak istedi, olmadı. Mücadelemizi belli bir alan ve gelişme düzeyi ile sınırlı tutmaya çalıştı, fakat başaramadı. Yeni olarak piyasaya süreceği taktiği kalmamıştır. Şimdi yapacağı şey taktik hurdalıktaki eskileri yeni biçimlere büründürerek tekrar devreye sokmaktır. Yani mücadelemizin sert darbeleri karşısında büyük oranda dağılan ve etkisizleşen "köy koruculuğunu" bu defa kontr-gerillayla iç içe ve profesyonel bir tarzda örgütlemeye çalışacaktır. Kontr-gerillacılık, düşmanın yaygın olarak başvuracağı ve mücadelemizin gelişip büyümesini engellemede etkin olarak kullanmak istediği bir taktiktir. "Köy-kent" uygulaması adı altında o bilinen "stratejik köyler" oluşturma çabaları yoğunlaşacaktır. Ajan-muhbir yapıyı daha gizli bir tarzda örgütlemek isteyeceği açıktır. Belli ki bu ve benzeri taktikler, bugüne kadar uygulanmaya çalışılan ama sonuç alınamayan şeylerdir. Bundan sonra, düşmanın istediği ürünleri vermeleri hiç mümkün değildir.

Özetlersek; İran-Irak savaşı devam edecek ve mevcut çatlaklıktan mücadelemiz önemli oranda yararlanacaktır. Türkiye'deki faşist rejimin iç ekonomik, sosyal, kültürel ve politik bunalımı ağırlaşacak, çıkmazı derinleşecek, uluslararası tecriti ve teşhiri hızlanacak ve itibarı sıfıra inecektir. Türkiye'deki emekçi kesimlerin muhalefeti, önümüzdeki dönemde daha da güçlenecek olan mücadelemizin de yakın etkisiyle yükselecek ve faşist yönetimi ciddi biçimde sarsacaktır. Halkımız bu savaşın yükünü kaldırmaya ve her türlü fedakarlığa katlanmaya hazırdır.

Siyasal ortam mücadelemizin gelişmesi açısından önemli avantajlar sunmaktadır. Objektif koşulların her zamankinden daha olgun, imkanlar gelişkindir. Subjektif açıdan da güçlü ve donanım-

Devamı 23. sayfada

PKK ÖNDERLİK GERÇEĞİ, DOĞUŞU VE GELİŞİM SORUNLARI

Okuyucuya;

Bu sayımızdan itibaren yayınlamaya başladığımız, **"PKK Önderlik Gerçeği ve Gelişim Sorunları"** başlıklı değerlendirme, bu konuda yapılmış daha kapsamlı bir çalışmanın bir bölümüdür. Üç ana bölümden oluşan bu değerlendirmenin III. bölümünü güncel gerçekleri de dikkate alarak, yayınlamayı ve önderlik konusunda yaşanan sorunların çözümüne yardımcı olmayı bir görev kabul etmekteyiz. Daha sonra her üç bölümü de bir kitapta bir araya getirerek okuyucuya sunmak istediğimiz **"PKK Önderlik Gerçeği, Doğuşu ve Gelişim Sorunları"** adlı çalışmanın yayınlamaya başladığımız bu bölümü önderlik sorunu üzerinde kapsamlı açıklama ve değerlendirmeleri içermektedir.

PKK'de temsilini bulan önderlik gerçeği, doğru kavrandığında ve uygulandığında son derece muazzam gelişmeleri de birlikte ortaya çıkaracak bir güçtedir. PKK III. Kongresi'nde yapılan değerlendirme ve çözümlemelerden de çok açık bir şekilde görülebileceği gibi, yeni dönem pratik-örgütsel faaliyetleri başarı ile tamamlamak için en başta önderleşmeyi engelleyen eski topluma ait, geri ve ne kadar olumsuz yön varsa, hepsinden militanların kendilerini kurtarmaları büyük bir önem taşımaktadır. Geçmiş dönem pratiğinde, daha büyük başarılara ulaşma koşulları varken, yani bu olanaklıyken ulaşamamanın nedeni militanların önderleşememeleri olduğu bilinmektedir. İşte, yeni dönemde militanların önderleşmesini engelleyen nedenleri ortadan kaldırmak ve halkımızın ihtiyaç hissettiği gerçek önderlerin gelişimini yoğunlaştırmak için bu değerlendirmeler yapılmıştır. Eğer bu değerlendirmelere gerekli karşılık verilir, doğru kavranır ve uygulanırsa, tarihimizin bu aşamasında karşımıza en önemli sorunumuz olarak çıkan militanlarımızın önderleşmesi görevini başarı ile tamamlayabiliriz.

PKK tarihi, bir yönüyle gerçek halk önderlerini yaratma tarihidir. Ulusal kurtuluş mücadelemizi ve halkımızı gerçek halk önderlerine kavuşturmak için verilen mücadelenin tarihçesi bilinmektedir. PKK'nin yürüttüğü ve önderlik ettiği bu mücadele aynı zamanda doğru önderliğin gelişimini engelleyen her türlü olumsuzluğun ortadan kaldırılmasını hedeflemektedir. İşte, PKK bu mücadelesini bugün kesin çözüm aşamasına vardırmıştır. Halkımızın ihtiyaç hissettiği doğru önderler olarak militanların gelişimini sürdürmek, tarihimizin bu aşamasında kesin çözümünü bulması gereken bir görevdir. Okuyucularımız ve en başta da önder olarak ortaya çıkan militanlar, yayınlamaya başladığımız bu yazıda sorunun doğru çözümünü bulacaklardır. Önderlik gerçeği konusunda yapılan bu değerlendirme bu nedenden dolayı doğru olarak özümsenmeli ve gerekleri pratikte yerine getirilmelidir. Eğer yazı bu şekilde ele alınırsa, kendisinden beklenen görevi yapmış ve doğru çözüme ulaşmış olacaktır.

Serxwebûn

PKK ÖNDERLİK GERÇEĞİ VE GELİŞİM SORUNLARI

Bugün Partimiz ve halkımız açısından muazzam bir direnişçilik yaşanmaktadır. Yine, bu direnişe öncülük eden Partimizin yaşadığı gerçekler ve gelişmeler bulunmaktadır. Bir yandan bu gerçekliğin açımlandığı, çözümlendiği oluşumlar, diğer yandan ise gözünü bir türlü açmak istemeyen, hep karanlığı seven ve adeta bir yarasa gibi uçmaya çalışan sefil yaratıklar var. Yani, bu tipler uçmayı baharı müjdeleyen bir kırlangıç gibi değil, akşam karanlığını seven bir yarasa gibi anlamaktadırlar. Bilinir; yarasanın kanat çırpışları hiç de hoş değildir. Adeta bir yarasa gibi kanat çırpanlar uçtuklarını sansalar da esas olarak bunlar uçmazlar. Daha şafak sökerken en güzel kuşların ötüşü ile, yarasa türü kanat çırpmaları birbirinden iyi ayırdetmek gerekir. Biz, bu benzetmeyi, Parti saflarımızda kulağa hoş gelen ses ile kulağı tırmalayan sesi ve güzel uçuş ile kötü kanat çırpmaları biribirinden iyi ayırdetmede militanlarımız zorluk çekmesinler düşüncesi ile yapmaktayız.

Bu nedenle, Parti saflarımızda olsun, bir bütün olarak direniş mücadelemizin saflarında olsun, her arkadaş ne tür bir ses çıkardığını ve nasıl bir uçuş yaptığını iyi bilmek durumundadır. Bizim temsil ettiğimiz anlayış, doğru sese ve uçuşa ulaşmanın gereğini büyük bir sorumlulukla duyan ve kavrayan bir anlayıştır. Mücadelemizin gelişim tarihçesini geniş bir şekilde izah ettik. Nasıl kavranması gerektiğini açık bir şekilde gözler önüne serdik. Buna rağmen, birçok arkadaş bu gerçekliğimizi çeşitli yorumlara tabi tutma durumuna sık sık giriyor. Yine de biz mücadele tarihçemizin bütün özüyle kavranmasının gerekliliğini belirtiyoruz. Bilindiği gibi, daha çocuk yaşlardayken büyüklerimiz bize masal, hikaye anlatırlardı. Biz bunları can kulağıyla dinlerdik, fakat ne anladığımız ve nasıl yorumladığımız belirsizdi. Bunların üzerimizdeki etkisi çok sınırlı oluyordu. İşte bazı arkadaşlar mücadele gerçekliğimiz karşısında benzer bir tavra giriyorlar. Açık ki, bizim gerçekliğimiz ne bir masal, ne de bir hikayedir. Biz, devrim biliminin gerçekliğimizde en yakıcı bir biçimde dile getirilişini, toplum içinde kendimizi tanımayı, tanıtmayı ve mücadelede yeniden doğuşu temsil ediyor ve bunları anlatmaya çalışıyoruz. İsteyen herkes, tercihini herhangi bir taraftan yana yapabilir. Fakat, tercih edilen tarafı doğru anlamak ve sonuçlarını önceden kestirmek, her akıllı kişinin yapması gereken ilk işlerden birisidir. Bu açıdan kendi gerçekliğimizde dile getirilenler önemlidir, anlamlıdır ve insanidir. Aynı zamanda, bunlar etkisi altına aldıkları insanların üzerinde büyük iddialar, ilgi ve destek yaratması kadar mahkumiyeti de geliştirme özelliğindedir. Tabii, arkadaşlar bu gerçekleri iyi biliyor ve hatta yaşıyorlar. Buna rağmen arkadaşların çeşitli faaliyet alanlarına yönelmeleri durumunda, kendi gerçekleriyle başbaşa kaldıklarında ve bunu konuşturduklarında, büyük yanılgılara düşmelerini önlemek için gerçekleri daha somut ve olgun bir şekilde anlatmaya devam edeceğiz. Her ne pahasına olursa olsun, kökü ne kadar derinlerde bulunursa bulunsun, hangi nedenlere dayanırsa dayansın, militanları mutlaka yanılgılarından, inatlarından ve her türlü subjektivizmden kurtarmakta kararlıyız. Bunların altında değişik izahlar, hatta sanatsal, siyasal izahlar bulunsa da böylesi bir hedefe ulaşmakta sonuna kadar azimliyiz.

Bütün bunları sadece sınırlı bir topluluğu gözönüne getirerek yazmıyoruz. Hareketimiz bir halka hitap ediyor. Bugün ulusal kurtuluş mücadelemiz çok geniş çevreleri etkisi altına almıştır. Bu çevrelerin de çok çarpıcı sorunları bulunmaktadır. İşte, bütün bu sorunların çözümüne ve onların tam temsiline ulaşmaya çalışıyoruz. Bütün yaptıklarımızı ise, halkımızın hatırı için yerine getirmekteyiz. Halkımızın yaşamına, değerlerine ve gerçekliğine ters ne kadar yetmezlik olursa olsun, biz bütün bunlara karşı, halkın değerlerinin temsilinden yana olan çabalarımızı sonuna kadar derinleştireceğiz. Böylesi bir görevi yerine getirirken de halk adına kan dökenlerin ve hayatını adayanların anılarını mutlaka esas alacağız. Nasıl bir yaşamı yaşarsak yaşayalım, yine ne kadar mücadele edersek edelim, bu değerlerle çelişmemek için, her türlü tedbiri, gücümüz ölçüsünde derinleştirdikçe derinleştireceğiz. Yine, bunun her düzeydeki, siyasetteki, örgütlenmedeki, eylemdeki ve sanattaki ifadesini geliştirdikçe geliştireceğiz. Çünkü böylesi gelişmelere layık olan, saygı duyulması ve hürmet edilmesi gereken büyük direniş değerlerimiz, halkımız ve insanlığımız vardır. Bu anlamda, yaramazlıkların, duyarsızlıkların, silikliğin, hafifliğin dehşeti ne kadar güçlü ve umut kırıcı olursa olsun, biz yine de ileri ve doğruluk adına yapılması gerekeni yapacak ve insanın çelişkisini olumlu yönde çözeceğiz. Bu konuda üzerimize düşen görevleri yerine getirmede, her zamankinden daha fazla büyük bir coşku, kararlılık ve cesaret içerisindeyiz.

Mücadelemizin çeşitli gelişme özellikleri bulunduğundan dolayı, bazen konuya nereden ve nasıl bir giriş yapılması gerektiği hususunda düşünmekteyiz. Yani gündemimizi öyle "şu sorunlar var, not defterimi açayım, hangi konuları önem sırasına göre ele alayım" biçiminde belirleme alışkanlığımız yoktur. Biraz çağımıza, biraz da bürokratlara has bir tarzda sorunlarımızı ele almıyoruz. Böyle bir yöntemin gereğini yadsımamakla birlikte, bu daha çok uzmanlık alanlarının başvuracağı ve gündemini bu şekilde geliştirebileceği bir yöntemdir. Fakat, bizim gerçeklerimiz o kadar açık ve bu gerçekler uğruna yürüttüğümüz savaş o kadar nettir ki, kişinin bunları kafasında, gözünün önünde canlandırmayıp, yaşama önceden hazırlanmış şemalarla bakmasını ve bu şekilde yorumlamasını yadırgıyoruz. Bu anlamda kişinin "kendimi şöyle hazırladım, böyle eğittim" demesinin pek bir önemi de kalmamaktadır.

Partimizin üslubu, daha ilk adımları attığımız günden bu yana çok açık bir şekilde gelişmiştir. Halen sizlerin yıllardan beri "aşmaya çalışacağım, şöyle gelişeceğim, böyle layık olmaya çalışacağım" dediğiniz sözcükleri, biz birkaç sözcükle daha bu işe ilk giriştimiz bir dönemde ortaya koymuş ve sürekli bir biçimde aynı çaba, coşku ve anlayışla yürütmekteyiz. Kendim açısından bütün bunları halen aynı düzeyde yaşamaktayım. Bizim yürüttüğümüz de bir üsluptur; yine bazı arkadaşlarınki de bir üsluptur. Hangi üslubun doğru ve başat olduğunu ise, gelişmeler çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Bizim yaptığımız tercihin nasıl yapılması gerektiğine dair, kendi konumlarımızı belirtmek oluyor. Daha önce de sık sık vurguladığımız gibi anlayışlı olmak gerekir. Kendi gerçekliğimiz; ailesel, mahalli, bölgesel ve ulusal özelliklerimiz ne olursa olsun, devrimin gerçekliği bütün bunlardan daha tayin edici, belirleyici bir konumdadır. Üslupta ortaya çıkan savsaklamalar, devrimin üslubu karşısında bir aksaklık ve kekelemedir. Halen biz bile, bu üsluba tam manasıyla ulaştığımızdan bahsetmiyoruz. Kendim, çelişkilerin muazzam bir çözüm merkezi durumundayım. Çok sınırlı bir bilgi kapasitesinden tutalım da, geniş bir bilgi düzeyine varıncaya kadar, enerji ve irade gücümü birleştirerek, çelişkileri çözmeye çalışırım.

İnsan soyunun bir bireyi olarak, bu türün kendisine has çelişkilerini kavrama ve anlamlı yönde çözme çabamız eksik olmaz. Mühim olan, burada işlerin ne kadar marifetli ve üstün bir biçimde yürütüldüğü değil, böylesine bir mücadeleye candan inanmak ve katılmaktır. Bunun için de her şeyimizi ortaya koyuyoruz. Daha ilk yaşam belirtileri ortaya çıktığı günden bu yana bunu yapmaktayız. Burada ayıp olan işleri ne kadar ağır, aksak ve hazırlıksız yaptığımız değil, mücadeleye candan katılmamaktır. Kişi mücadelede yanılgılarını gördüğü an, kendisini hızla yanılgılardan kurtarmalı, tespit ettiği doğrulara büyük bir emek, çaba ve azimle ulaşabilmelidir. Biz bunu yaptık. Sürekli bir biçimde bunu yaptığımız için de güçlüyüz. Emeğin, sınıfın, ulusun ve insanın öz çıkarları doğrultusunda kullanımına ve bunu sömürtmemeye, şuna buna peşkeş çektirmemeye; sonuçlarını insanların aynı doğrultudaki emekleriyle birleştirmeye, bunu da bir örgüt gücüne dönüştürmeye büyük bir önem verdik. Aynı zamanda bu temel aldığımız bir husustur da. Bütün bu çabalarımızı da, bir örgütlemeye ve maddi bir güce dönüştürüyoruz. Yine Partimiz inanılmaz denilen birçok şeyi, inanılır; başarılmaz denilen birçok şeyi de başarılır hale getiriyor. Bütün bunlar, bizce daha somutluk kazanan gelişmemizin sonuçlarıdır. Bu gerçekliğimizi anlamamakta inat edenler bulunmaktadır. Çok değişik düzeylerde de olsa, bunları sürekli bir biçimde anlatmaya devam edeceğiz. Bunların karanlık dünyalarının dünya olmadığını, yine yarasa gibi uçmalarının uçuş olmadığını, gerekirse beyinlerini parçalayarak, onları ameliyat ederek kavratacağız. Eğer, bu da olmazsa onu bir engel durumuna getirmemek için gerekli bütün çarelerine bakacağız.

İlerici insanlıkta veya halkta somutlaşan bir iradeye, kişi karşı çıktığında, hele bir de bu irade kurtuluş iradesi biçiminde gerçekten ortaya çıkmışsa, kim olursa olsun, geçmişte ne kadar hizmette bulunursa bulunsun, ne kadar ünlü birisi olursa olsun, bu irade karşısında yenik düşmeye ve ezilmeye mahkumdur. Bütün bunları belirtmemizin nedeni, bu konuda ortaya çıkan yetersiz yaklaşımları gidermek içindir. Geçmiş topluma ait ilişkiler, anlayışlar; sadece ortaçağın değil, özellikle yakın ve günümüz çağı açısından da ister sosyalizm sözcükleri biçiminde dökülsün, isterse kapitalizmin tahrik ettiği çok çeşitli dürtüler biçiminde şekillensin, her arkadaşta şu veya bu biçimde ortaya çıkıyor, boy gösteriyor, üsluba ve uygulamaya dönüşüyor. Böylesi bir durumun çok sınırlı bir yararı bile olmazken, büyük zararları ortaya çıkmıştır. Yani arkadaşların yaşadığı durumun, bir halkın, bir bireyin gelişimine ne kadar yararlı olup olmadığı son derece tartışmalı bir durumdur. Tabii ki biz burada yaşama saygının bir gereği olarak, büyük emek kahramanlarının sözcüklerini hatırlamaktayız. Sosyalistlerin yaşama karşı büyük saygıları vardır. Bunun Sovyetler Birliği'nde somut örnekleri görüldü. Sovyet liderlerinden M. Kalinin II. Dünya Savaşında, Sovyet halkını faşizme tutsak etmemek için 20 milyon insanlarını şehit verdiklerinden bahseder. İşte bunlar emeğin ve yüksek bir ahlak gücünün temsil edilmesinin örnekleridir.

Bizde sosyalist yaşamla çelişen bir yığın olayı görmekteyiz. Bunu sadece bizde değil, Türkiye'de olsun, genelde sosyalizmde olsun, yaşama sosyalistçe yaklaşmanın tam ters örneklerini görmekteyiz. Sosyalizme inancımız sonsuzdur. Her ne kadar birçok arkadaş sıcak mücadelenin ateşi içinde sosyalizme olan inancını hızla yitiriyorsa da biz eski kişilikle savaşmakta, sosyalist kişiliğe ulaşmaya çalışmaktayız. Böyle davranmayanların örgütlenmede ve eylemde başarı şansları son derece azdır. Bu açıdan mahalli ağızlar, kişisel üsluplar bize çok basit gelmektedir. Böyle tipleri mücadelenin bir ögesi olarak da görmek istemiyoruz. Eskiden de bunlara karşı tavrımız böyleydi, şimdi daha fazla böyledir.

Karşımızda muazzam bir şekilde inatlaşmalar, diretmeler ve dayatmalar var. Birçoğunun yaşadığı üslupsuzlukları halen açıklıyoruz. Bazılarına saatleri bulan izahlar yapıyoruz. Halbuki bir çocuğa bile "al sana bu kadar şeker" ve biraz da okşayarak "şu işi yap" dersen muazzam bir şekilde yerine getirir. Bir çocuğa muazzam böyle iş yaptırabiliyorsun, ama öyle kocaman çocuklar çıkıyor ki, bunlara "ne istiyorsun istediğin türden yar-

dım yapalım" diyoruz. Yine bunlara, "eğer bir küçük-burjuva eşitlikçisi iseniz, biraz da emek verdiğinizi mi söylüyorsunuz, o halde ölçün-biçin karşılığını verelim" dedik. Yok eğer, "despot bir feodal gibi bastırıp emeğin sahiplerinin elinden ürünlerini alacağım" diyorsan, buna karşı direneceğimizi ve kabul etmeyeceğimizi belirttik. Fakat, burada karışıklığı ve muğlaklığı seçiyor, fitne-fesat yöntemlerine başvuruyorsanız, bu kabul edilmez. Bazıları muğlak ve karanlık bir ortam yaratarak, kendi emellerini böylesi bir yapı içinde egemen kılmak istemektedirler. İşte tam da böylesi bir noktada bizim somut önderlik ve yönetim gücümüz dur demesini bilecektir. Kişi kendisine şu veya bu kötü ünvanı yakıştırmakla kendisini kurtaramaz. Yani, ne kirpi gibi oklarını gererek, ne karaçalı gibi kendini her tarafa batırarak yaklaşmamızı engeller. PKK'de biz şuna söz verdik: PKK, insanlığın gelişiminin en özgün yanlarının tartışmasını yaparak buradan felsefe, ideolojik, politik, askeri, kültürel, sanatsal vb. her türlü özgül yanlarını tartışacak, konuşacak, çözümler arayacak ve bulacak; ve bunların kimde, nasıl temsil edileceğini kararlaştıracak, bunun bir platformu veya odak noktası olacaktır. Burada sınırlı olan kişisel gerçeklerin rolü ne olabilir? Eğer, PKK bunları biraz somutlaştırmışsa kişinin bunun yanındaki gücü nedir? Bunu iyi ölçüp öyle kesmek gerekir. O kişinin arkasında mutlaka şu veya bu kişinin ya da bir gücün bulunacağı anlamında bunları belirtmiyoruz. Önemli olan, o kişinin temsil ettiği dünya görüşü, yani felsefedir. Kişi mevcut platformda ne elde etmek istiyor, bunu çok iyi düşünmek zorundadır. Hiç kimse, "işte bir şeyler verdim, mutlaka karşılığında bir şeyler almalıyım" biçiminde gerçekliğimize yaklaşmamalıdır. Bir emek kahramanlığını düşünceden tutalım da askeri alana varana kadar, birçok konuda sergilemeli ve karşılığında herhangi bir şey beklememeli ve istememelidirler. O halde, kişinin tam anlamıyla küçük-burjuvalık kokan ve adeta "bu kadar verdim, karşılığında ise şu kadar istedim" biçimindeki yaklaşımları, yani hak arayıcılığı fazla bir anlam ifade etmemektedir. Bunun yanısıra, bir köle gibi sarfettiği emeğin sonuçlarını istemeyen, nasıl nerede harcadığını bilmeyenlerin de saflarımızda yerinin olmadığını belirtiyoruz. Parti saflarımızda ne uyanık, kurnazca bir verip kırk almak isteyen zihniyeti ve ne de her şeyini ortaya koyan ama bunun sonuçlarını almak istemeyen, emeğinin ürünleri gaspedildiği halde buna karşı sessiz kalan tutumu görmezlikten gelebiliriz. Her iki tutumun sahiplerinin de bizimle öyle fazla bir yoldaşlık bağı olmayacağını ve bunları aramızda öyle olumlu bir şekilde tutmayacağımızı bir kez daha belirtiyoruz.

PKK'nin sosyalist bir hareket olma özelliği kesindir. Ve benzerlerinden önemli bir farkı da, PKK, bugün herkese soylu emeğini sonuna kadar harcatma imkanını vermektedir. Yine, bunu en uç noktaya kadar vardırma, böylesi bir fedakarlığı sürdürme, bütün bunlardan da kendisi için, insanlık adına, yurtseverlik adına, kısaca olumlu ne varsa onu geliştirme hakkını vermektedir. PKK önderliğinin gelişiminden bahsediyor ve bu önderliğin gelişim özelliklerini tanıtlamaya çalışıyoruz. Birçoğu kendisini tanınmaz bir hale getirmiştir. Partimizde böylesi tiplerin var olduğunu gördükçe, PKK önderliğini tanıtma ihtiyacını daha fazla duymaktayız. Eğer kişiler bu gerçekliği daha iyi tanımış olsalardı, bu şekilde yoğun bir faaliyet yürütmemize gerek kalmayacaktı. Tabii ki, bunları yalnız içimize karşı değil; halen gerçek özümüzü anlamamakta, onu tanımamakta direnen dışımızdaki çevrelere karşı da söylüyoruz. Burada tanıtılan sadece unutulmuş bir halk gerçekliği değil, insanlığın önemli erdemlerini konuşturmak için de her türlü yol açılmaktadır. Durum bu iken, Partimiz içerisinde çokça kendisine sevdalanmışlık örnekleri ortaya çıktı. Bunlara, kendini yitirme, felç etme, anlamama ve kavramama dedik. Bütün bunların yanısıra ısrarla gelişen önderlik gerçeğimizle çelişen birçok belirti, tavır ve eğilim de görüldü. Eğer bu ögeler Partide yaşamak istiyorlarsa, doğruya ulaşmalı ve gerçekler karşısında saygılı olmalıdırlar. Yine, büyük bir coşkunun ve emeğin sahipleri olarak, buna muazzam bir düşünsel ve eylemsel güçle katılarak, Parti içerisinde erime gücünü gösterebilmelidirler. PKK öncülüğünü bu şekilde yorumlayıp uygulamak gerekmektedir. Sınırlı bir kavrayışla uygulamaya çalışmak kabul edilmeyecek bir durumdur. Bazıları, biraz gözleri açılmış bireyler gibi toyluklarını, düşkünlüklerini sergilemekte ve kurnazca davranmaktadırlar. İşte devrim, yani önderlik gerçeğimizin şahsında yaşanan durumun özelliği budur.

Bazıları, "bir gün paşa gibi yaşayayım da ne olursa olsun" demektedirler. Halen birçok öge, kendilerine en yüce değerleri teslim etmemize rağmen, hiç de hakları olmadığı halde, temsil ettiğimiz Parti yetkilerini ve görevlerini korkunç bir şekilde kendi bireyselliğinde tutabiliyor ve boğabiliyorlar. Böylesi bir durum her arkadaşta şu veya bu şekilde görülmektedir. Hatta bazıları, bizi aldatmaya çalışıyor. Bazı teknik numaralara başvurarak, —bunun adına da politika diyor— kendisini yapı içerisinde konuşturmak istiyor. Biz buna köylü kurnazlığı dedik. Aslında köylü kurnazlığının bile belli bir seviyesi vardır. Bunlar ucube veya kocakarı özelliklerini yaşayan ögelerdir. Bunlara kocakarısınız dediğimizde kabul etmekte ve "biz kocakarıyız" demektedirler. Fakat, kendi durumlarını çok iyi bildikleri halde, yine kirli işlerine devam etmektedirler. Çeşitli uygulamalar içine alıyoruz, ama o hala fırsatını bulduğunda kirli işlerini sürdürüyor. Eğer, fitne-fesat ruhlu biri olur ve politikadan da bunu anlarsa, adeta köy fesatları gibi, işi gücü onu-bunu çekiştirmek, arkalarından kuyu kazmak ve fırsat düşerse bir katil gibi saldırarak, emellerine ulaşmak için her türlü kirli işleri yapar. Açık belirtelim bu tür şeyleri kabul etmeyeceğiz. Yani bu kişiler, gözümüzün içi de olsa, sürekli gelişen bir önderlik olarak, bunları affetmeyeceğiz. Biz köylü anlayışı ve kurnazlığından çok çekmiş olan bir halkız. Kaldı ki, bir köylü düşüncesinden çok düşüncesizliği var. Köylü kurnazlığı olsun, küçük-burjuva aydın hastalıkları olsun bugün kendilerini bile korumaktan acizdirler. Mevcut koşullar içerisinde bu sınıflar, hiçbir şey elde edemeyecek kadar düşmüş bir durumdadırlar. Kölece çalışma biçimine de biz karşıyız. İşte, "Parti beni doyurduğu kadar, bir hamal gibi çalışırım" biçiminde ifade edilen köle yaklaşımını da kabul etmiyoruz. Böylesi bir tavır en lanetli bir tavırdır. Parti bu değildir. Bu yaklaşım, Partiye yapılabilecek en kötü karalamadır.

En çok nefret ettiğimiz şey, köle gibi çalıştırılmak ve sınırsız bir sömürü düzeni içerisinde tutulmaktır. PKK bilinçli bireyin hareketidir. Ona kölece çalışmayı dayatmak, yapılabilecek en büyük hakaretlerden birisidir. PKK'nin kölelerin emeğine ihtiyacı yoktur. Kendi gerçekliği konusunda aydınlanmış, eyleme geçmiş ve örgütlenmiş bir harekettir. Parti içerisinde "ben şu kadar çalıştım, Parti de bundan sonra bu kadar baksın" diyenler safları terkedip gitmelidirler. Biz, bu tarzdaki çalışma anlayışına baştan beri karşıyız, kaldı ki PKK'de böylesi bir çalışma yürütülemez. PKK'nin ulaştığı düzey, gücü ve kudreti, bu düzeyi aşmış bir durumdadır. PKK'nin oluşumunda, bu tip bir emeğin rolü çok sınırlıdır. Partimiz içerisinde adeta kölece bir emek sarfedenler emeklerini bilinçli bir emeğe dönüştürmek zorundadırlar. Yine, bu tipler sınırsız bir fedakarlık yapıp, emeklerinin sonuçlarına sahip çıkmama gibi bir düşkünlüğü de kabul etmektedirler. Özellikleri bilinen tarzda emeklerini harcayarak Partide yaşamanın en güzel yollarını bulmalıdırlar. Bazıları ise, Parti içerisinde adeta bir gözlemci veya leş kargaları gibi durmaktadırlar. Bunlar, Partinin zor anları yaşamasını beklemekte ve böylece darbe vurup bir şeyler koparmak istemektedirler. Partimizin kapısı bunlara da açık değildir. Yine, bu tiplerin Parti ortamında öyle fazla kalamayacakları da açıktır. Bunlar kimdir? Bunlar, ortaçağdan kalma ve hakim ulusun yönetim anlayışı ve üslubuyla şekillenmiş kişiliklerin hal ve hareketlerini, düşüncelerini temsil ediyorlar. Parti içindeki beklentileri daha değişik de olabilir. Gün gelir, bunlar bir sınıf hareketi olurlar. Gün gelir daha çok bozgunculuk yaparlar; gün gelir belki de kudretli gelişmeler karşısında tesirsiz veya zararsız bir hale gelirler. Ama bu tipler, bugün tanımakta ve teşhis etmekte güçlük çekmeyeceğimiz tipler olarak karşımıza çıkmaktadırlar. Bu tiplerin çeşitli kurnazlık yöntemlerine başvuranları da bulunmaktadır. Değişik biçimlerde de olsa karşımıza çıkmaktadırlar. Partimiz, yüceleştikçe, olanakları arttırdıkça sınıf savaşımını gerçek boyutlarına kavuşturdukça ve başarıya gitmenin koşullarını yoğunlaştırdıkça, karşı sınıf hareketinin daha incelmiş, güncel ve somut biçimleri kendisini göstermektedir.

Bu tipler, geçmişlerinde egemen sınıfın baskı koşullarında adeta bir köle gibi çalışanlardır. İster kentte, ister köyde olsun, isterse bir esnaf, isterse de bir köylü olsun, yönetim, hak-adalet ölçüleri ve emek harcama güçleri burada biçimlenmiş, oluşmuştur. Yani bunların özelliği çok emek harcayan ama sonuçlarına ve ürünlerine fazlası ile sahip çıkmayan bir durumu yansıtmaktadır. İşte, bu durumun öfkesi ve hırçınlığıyla yaşama da umutsuz bakar. Küçük-burjuva tutarsızlığını yaşayan kesimlerde de aynı tavır görülür. Partimiz, işte bu ortamı darbelediğinde ve üzerlerindeki büyük baskıyı kaldırdığında, yine güneş gibi çekici doğrulukları, güzellikleri ve gerçeklikleri ortaya çıkardığında bunlar hemen bir durum değerlendirmesi yapıyorlar. "Eskiden köle gibiydik, ama şimdi üzerimizden baskı kalktı, şans çıktı" diyerek, yüzyıllardır egemen sınıflardan aldıkları ne kadar özellikler ve ara sınıf kişiliğinin etkileri varsa, bunlarla hareket edip, Parti içerisinde bunları yaşatmak istiyorlar. Bunun adına da, "şimdiye kadar yönetilmelerinin karşılığını alma hareketi" diyorlar. Böylesi bir davranışı göstermek büyük bir gaflet içinde bulunmaktan başka bir şey değildir. Bunlar, kimlerin kendilerini köleleştirdiğini ve köle gibi çalıştırdığını, kimlerin ise özgürlük bahşettiğini düşünmezler bile... Gözü kara bir biçimde, "şimdiye kadar şöyle böyle kullanıldık" diyerek, bunun hesabını Partiden soracak kadar düşkündürler. Bir kez, bu tipleri kullananlar kimlerdir? Hesap sormak istedikleri kimlerdir? Tabii bunu, netliğe bile kavuşturmaz; yetki ve otoritesini böyle çarpık bir şekilde kullanmak isterler.

Bu tipler, örgütümüzün içerisinde bulunduğu birtakım gelişmelerden yararlanmak istiyorlar. Partimizin üzerinde hareket ettiği alanların çeşitli özellikleri bulunmaktadır. Yine, örgütümüzün yaşadığı zorlukları, başta da militan yapımızın güçlü bir kurumlaşmaya uğramama durumu vardır. İşte, bu ögeler halkın birliklerini kurumlaştıramadığı bir dönemden geçtiğimizi iyi biliyorlar. Bazı kişiler bu durum karşısında, eğer biraz daha gözaçıklık yapar, sinsi davranırlarsa kendi etraflarında bir şeyleri kurtarabilecekleri yanılgısı içerisine girmektedirler. Tabii bunu yaparlarken önderliğe sevdalı ve gözü yaşlı bir şekilde yapmaktadırlar. Hatta daha da ileri giderek, bizi bile kandırmaya çalışıyorlar. Şimdi bunların düşkünce ve en alçak biçimde geliştirmek istedikleri her şeyi açığa çıkarmaktayız. Hala birçok arkadaş, doğru yoruma ve kavrayışa ulaşmamıştır. Böylesi bir sonuçla karşılaşmak istemeyen arkadaşlar da bulunmaktadır. Açık ki, bu arkadaşların durumu farklıdır. Fakat, Parti hareketimizde daha baştan itibaren çok değişik özelliklerle ortaya çıkan ve günümüzde de bu konumlarını sürdüren fırsatçıların durumundan bahsetmek istiyoruz.

Küçük bir günü bile kurtarma olanakları yarattığımızda, bu gelişmelere fırsatçı ve kariyerist bir biçimde yaklaşıp, bunların sonuçlarını gaspetmek ve tasarrufta bulunmak isteyenler ortaya çıktı. Bunların durumlarını gerektiği kadar açıklayacağız. İlk doğuşumuzdan bu yana, bunların yürüttüğü faaliyetleri görmekteyiz. Bu ögeler açığa çıkarıldıktan sonra iki tutum sergiliyorlar: Ya TC'ye pişmanlık ilanları yapar, ya da Parti içerisinde çeşitli yöntemlerle kurnazlığa, sinsiliğe başvurarak, karmakarışık ve muğlak bir ortam yaratmak isterler. Bunlara, bu yöntemlerini terketmeleri gerektiğini sürekli bir biçimde söyledik. Böylesi bir yöntemle hiçbir arkadaş yüceleşemez.

TC'nin egemenlik sahasında ve genel egemenliğin gelişiminde korkunç bir biçimde düşürülmüş olan bir kişiliği Parti ayağa kaldırmıştır. İşte, bunların yapması gereken büyük bir saygı ile örgüt değerlerine bağlılığı göstermek ve örgüte gücü ölçüsünde bir şeyler katabilmektir. Hiç kimse örgütü, hak arayıcılık temelinde fırsatçı bir yaklaşımla kendi kişisel güvenliği, gelişimi için kullanamaz. Bu içerisine girilebilecek en tehlikeli konumlardan birisidir. Biz bunları defalarca uyardık. Yetki, otorite ve güç bakımından kendilerinden daha fazla imkanlarımızın var olduğunu, ama buna rağmen örgütü kişisel güvence için kullanmanın suç olduğunu, en çok içinde duyan ve yaşayanın da yine kendimizin olduğunu ortaya koyduk. Diğerlerinin gücü nedir? Bunlara güçlerinin sınırlı olduğunu, yoğun bilgilenme ve denetimin var olduğu ve Partimize ters bir durumu anında ortaya çıkarma imkanlarımızın da bulunduğunu bunlara sık sık hatırlattık. Ama iliklerine yüzyılların köleliği işlenmiş, biraz çıkış imkanı bulduğunda "bir gün paşa gibi yaşayayım da ne olursa olsun" biçiminde bir gaflet içerisine düşmektedirler. Buna küçük-burjuva eşitlikçi mantığı da denilebilir. Hatta toplumda lümpen tipler vardır: Bunlar, bir gün paşa gibi yaşamak, bir akşam güzel bir yemek yemek ve birkaç saatliğine dolaşmak için her şeyi verirler. Yarın onlar için hiç de önemli değildir. Her şeyleri yaşadıkları andır. Bu tür anlayışlar toplumumuzda çoktur. Adeta örgütten hınç alırcasına çalışan, görev ve yetkisini böyle kullanan birisine müsamahalı davranabilir miyiz? Bu ögeler, açığa çıkarıldıklarında gözyaşı döküyor, "şöyle yaptım, böyle yaptım, söyledikleriniz doğrudur, eylemimin özü böyledir" diyorlar. Bunlara büyük örgütsel suç işlediklerini ve niyetimizin onları hakkettikleri hiçliğe yollamak olmadığını söylemekteyiz. Bugün yaşam eskisinden daha iyidir. Eğer yürütemeyenler varsa, çekilip bir köşede yaşamalıdırlar. Kişi, yaşamına düşkün ve eylemsel, örgütsel faaliyetleri yürütmekten çekiniyorsa, devrimci iddialarla ortaya çıkmamalı, bir kenara çekilip öyle varlığını sürdürmelidir. Mesela, TC bir işçi çalıştırır ve bu 25 yıllık sigortalılığını tamamladığında emekliye ayrılır. Bu ögeler ise, Partimize 2-3 yıl çalışmışlar, o da başarısız bir faaliyet yürütmüşlerdir. Bunları biz yine sigortalı kabul ediyor, emekliye ayrılmalarını söylüyoruz. Yok, eğer kişiler bunu yapmıyorlarsa, yararlı olabilecekleri kadar çalışmalıdırlar. Ama bizimkilerin kafasında paşalık var, illahi paşa gibi yaşayacaklar. PKK'de militanca bir yaşamı tutturmanın büyük erdemleri vardır. Eğer bunun ölçüsünü kaçırırsak militanlara en büyük hakareti yapmış olacağız. Gerçekten her şeyi yiğitçe ortaya koymaz, halk saflarında ve ülkemizin doruklarında yaşamın en görkemlisini yaratanları böyle değerlendirirsek, bu

yapılabilecek en büyük hakarettir. Kısaca, militanların hakkını yemiş olacağız.

Küçük-burjuva eğilimler; düşkünce ve politik amaçlı olmayan tutumları sonucu günlük olarak kendi kişiliğini kurtarıp, intikam aldıktan sonra, örgütten koparak şu veya bu güce sığınıp sefil bir yaşantıyı kabul edecek kadar tehlikeli bir zihniyeti taşımaktadırlar. Bunlar, tehlikeli kişiliklerdir. Ellerine imkan geçerse, Parti içerisinde sefil bir yaşamı, hem de bir önder olarak sürdürmek isterler. Eğer, bu imkanı bulmazlarsa, TC'ye veya işbirlikçi bir güce sığınırlar. Bütün bu gerçekliği en net bir şekilde ortaya çıkarmamıza rağmen, arkadaşların bunları görme kabiliyeti çok sınırlıdır. Böyle bir durum, bir anlamda makul karşılanabilir. Bizimle aynı düzeyde görmemeniz bilgi noksanlığından ve yetkilerinizin sınırlı olmasından kaynaklanabilir. Ama yine de her arkadaş iyi bir Parti savaşçısı olarak Partinin birliğinin her türlü sınıf dışı eğilime karşı korunması için, sadece kaba dış düşmana ve açığa çıkmış işbirlikçiye karşı değil, böylesi potansiyel ve zaman zaman aktifleşen özellikler gösteren eğilime karşı da mücadele edilebilmelidir. Her arkadaş, adeta bir kirpinin ok fırlatması veya zehirli okunu vücuda batırıp zehirlemeye çalışan yaratıklar gibi, Partiye zarar vermek isteyen eğilimleri de görmeli, bunlara karşı mücadeleyi tutarlı yapmalı ve anında etkisizleştirmelidir. Böylesi bir mücadeleyi bizim direktiflerimizle veya çağrılarımızla yapmayı beklememelidir. Nasıl ki, propaganda, ajitasyon ve örgütleme daimi bir görevse, bu görevlerle ayrılmaz bir biçimde, Partiyi koruma da öyle çağrılara, direktiflere bağlı kalmadan yürütülmelidir. Bu konuda sürekli bir direktifin var olduğu anlayışı ile yaşamalı ve bunların başını uzattığı her yerde hesap sormasını bilmelidir. Yine bizim bu konudaki önderliğimiz, yol göstericiliğimiz esas alınmalıdır. İşte arkadaşlarda eksik olan ve yerine getirilmeyen bir görev de budur. Böylesi bir tutumun bizde nelere yol açtığı bilinmektedir.

PKK hareketinin doğru bir tanımına ulaşmak için, bu hususu derinleştiriyoruz. Bu nedenle soruna daha kapsamlı yaklaşmaktayız. Hala içimizde gaflet içerisinde bulunanlar var. Bunlar yaptıklarının hesabını çok kötü bir duruma düşerek vermektedirler. Adam, adeta canımıza okumak istiyor, ama kendisine hiçbir şey yapılmamasını savunuyor. Halkımızın yüce kurtuluş iradesine karşı çeşitli dayatma ve saldırılarda bulunanlara karşı mücadele etmemiz ertelenmez bir görev. Belki, vasat bir insan bu tür görevleri bilmez veya gereğine inanmaz. Ama bu görev bir devrimcinin en belli başlı özelliklerinden birisidir. Bunun dışında her türlü yaşam geçersiz ve anlamsızdır. Partimize gönüllü katılım ve sonuna kadar tartışma özgürlüğü hakkı her arkadaş için vardır. Hareketimiz, militanların yüce bilinçlerine ve irade gücüne dayanmayan hiçbir katılımı kabul etmemektedir. İster zoraki, isterse de gönüllü olsun, bu biçimdeki katılımları esas almayacağız. Tek de kalsak, bizim yaklaşımımız değişmez.

PKK önderliğinin saflaşması, aleniyet kazanması ve bu temelde egemenliğini arttırarak otoritesini kurumlaştırması, büyük bir öneme haizdir. PKK'ye can ve kan verenlerin mücadelesi dikkate alınmak zorundadır. Dökülen bu kadar kan ve harcanan bu kadar emek ortadayken, Partiyi şu veya bu biçimde bulandırma, şu veya bu elin sakat etkilerine ve yenilgiye açık yönetimlerine bırakmak, içine girilebilecek en düşkün tavırdır. Bu tavırların kişisel, hatta ulusal temelleri güçlüdür. Bunları dikkate almak durumundayız. Yine, bunların gericilik, ilericilik biçimindeki gelişimleri de dikkate alınır.

Bizim kabul edeceğimiz ihtiyatlı yaklaşım tamamen ileriye dönük olandır. Bir kişinin iradesini ve gücünü kullanıp, bunları önderlik biçiminde somutlaştırması saygıyla karşılanmalıdır. Olumsuzlukta diretenlere karşı son derece önemli bir mücadeleyi yürütmemiz sosyalizmin başarısı ve zaferi için kaçınılmaz bir görevdir. Bazıları PKK'nin yüceleşen ortamına hastalıklarını taşırmak, çeşitli dayatmalarda bulunmak istemekte, böylece mücadeleyi geri konumlarına çekmeye çalışmaktadırlar. Bu büyük bir tehlikedir. Bunlar olumsuzluğu geliştirmede çok kötü bir küçük-burjuva yarışçılığının içerisine girmektedirler. Adeta "bizim kendimize hayrımız dokunmadı, başkasına dokunmasın" dercesine bu olumsuzluklarını geliştirmeye çalışmaktadırlar. Partimiz içerisinde böylesi bir üslubun geliştirildiğini görmekteyiz. Bu tipler, işte "bana şöyle davrandılar, hakkımı yediler, ben de onlara böyle davranırım" dercesine kötü bir örneği sergilemektedirler. Böylesi bir üslup ne ekonomik, siyasal alanlarda, ne emekçi halkların bir karakteri, ahlakı, ne de köle sahiplerinden tutalım da kapitalizmin en gelişkin sınıf temsilcilerine varana kadar bütün egemen sınıflarda böyle gelişir. Bugün bunlarda yaşanan kişilik karmaşık bir durumu göstermektedir. Ara sınıfların kişiliğinin yanısıra, kemalist ideolojinin de ağır etkisini yaşamaktadırlar. Partide böylesi zayıf bir kişiliğin de hakim olması için yoğun çaba sarfetmektedirler. İşte, biz Partiyi bütün bu eğilimlere karşı savaşarak yücelttik.

Birçok kişi, kendisini dayatarak, Parti içerisinde dikkate alınmasını istemektedir. Bunları hiçbir şekilde dikkate almayacağımızı hemen belirtelim. Gerekirse, bunların canına bile okumaktan çekinmeyeceğiz. Bu konudaki tavrımız son derece nettir. Hala bize, "şöyle köylü, esnaf özelliklerim, Kemalizmden şu kadar ektilenmişim, ortaçağ kalıntılarıyla yüklüyüm, ailemin durumu şöyledir" denirse, bunu kesinlikle kabul etmeyeceğimizi belirtelim. PKK, bir yüceltme, eylem ve örgütleme hareketidir. Aynı zamanda militanlarını böyle bir konuma yükseltmekle de mükelleftir. Yani, arkadaşları böyle bir konuma yükseltmek zorundayız. Bunu öyle bir dayatma olarak değil, vazgeçilmez bir görev olarak da belirtiyoruz. Yıllardır yürüttüğümüz bir çabanın sonucu olarak, geldiğimiz bugünkü düzeyi geri çekmeye çalışanlar, bizden müsamahalı olmamızı beklememelidirler. Örgütsel yönetim anlamında sağladığımız bu kadar ilerlemeden, bazılarının hatırı için vazgeçemeyiz. Bu düzeye ulaşmak için büyük bir inat ve direnme gösterdik.

Bazıları lümpen gelişme tarzını Partimiz içinde de sürdürmek istemektedirler. Bunlar, yetki tanındığında ve fırsat bulduklarında Parti ortamını tanınmaz bir hale getirerek, lümpenliği sürdürmeye çalışmaktadırlar. Bu tipleri defalarca uyardık. Çeşitli mabetler vardır; örneğin Hıristiyanlarda kilise, Yahudilerde havra, Müslümanlarda ise camidir. Her dinin müminleri mabetlerine giderek, büyük bir saygı içerisinde dini vecibelerini yerine getirirler. Aynı zamanda siyasal kıblegâhlar da böyledir. Çeşitli siyasal merkezler, parti ve devlet merkezleri vardır. Bu kurumların mensupları, bunların içinde güç ve otoriteyi inceliğiyle temsil etme durumunu yaşarlar. Fakat, arkadaşlarımız ne de olsa bu "Kürt işidir" diyerek, öyle otorite ve imanı fazla geliştirmezler. Açık ki, bu bir serserilik, lümpenliktir. Herkesin yaptığı, şimdiye kadar yanına kalmıştır. Bunun için de otorite, yücelik ve kurum tanımazlar. Eğer hala bu kişiler "gelişme tarzım böyledir" diyorlarsa, en kötü bir sonucu da kendileri için hazırlıyorlar demektir. Kişinin doğuş koşulları, yaşam tarzı bir hiçtir. Kendisini adlandırmayacak kadar benliğini yitirmiş birinin savunduklarının hiçbir anlamı olmaz.

Bir militan, Parti içerisinde doğruyu savunabilmelidir. Eğer, Parti içerisinde ileri sınıf adına bir şeyler yapabiliyorsa bu iyi bir şeydir. Lenin'in de belirttiği gibi, ileri sınıfı temsil eden hizip hareketleri savunulur. Mesela; Lenin, Bolşevik hizbin, ileriyi temsil etmesi nedeniyle teorisi, politikası ve örgüt anlayışıyla gelişim gösterdiğinden bahseder. Diğer hizipleri etkisizleştirirler. Bolşevikler, parti içerisinde egemen duruma gelirler. Bolşevik hizbin parti içerisinde egemen olması karşısında diğer hizipler ya Bolşeviklere katılmış, ya da tasfiye olarak parti dışına atılmışlardır. Bu hizipler ya parti içinde erimeyi ya da düşmanlık yapmayı kabullenmişlerdir. Şimdi biz kuralları burada fazlası ile tartışmayacağız. Fakat, bizde hizipleşmeler bu şekilde gelişmemektedir. Potansiyel bir hizipçiliğin varlığından bahsettik. Biz bunu ısrarla yürütenlere, "böyle yapmayın, işleri kurallarına göre yürütün" dedik. Partiye katılımlarını büyük bir sabırla yerine getirmelerini kendilerinden istedik. Bunlar, her iki biçime de yaklaşmadılar. Yine kendi bildiklerini konuşturarak eski kölelik dünyalarından kalma neleri varsa, onları ısrarla dayattılar. İşleri hep yarım yürüttüler. Yarım direnişçilik, yarım gerillacılık vb. biçimlerde işleri ele aldılar. Bu durum sadece Kürdistan halkı için değil, Türkiye ve tüm bölge halkları için de ciddi bir tehlikeyi oluşturmaktadır. Böylesi bir tutuma bundan sonra müsaade etmeyeceğiz. Açık olarak belirtelim; biz beylikler veya paşalıklar kurmuyoruz ki bunlara imkan tanıyalım. Tam tersine PKK hareketi eski beylerin, efendilerin dünyasını sona erdirmek istiyor. Hatta küçük-burjuva eşitliğine veya sosyalizmine de fırsat tanımak istemiyoruz.

Bu kadar yoğun bir şekilde geliştirdiğimiz tanımlamalara rağmen bu tipler yine karşımıza çıkarsa ne yapacak ve tedbirlerimizi nasıl geliştireceğiz? Bunların üzerine yürümeye devam edecek, utanmazlıkları ve hafiflikleriyle başbaşa bırakacağız, gerekirse canlarına da okuyacağız. Halkımızın ve mücadelemizin yaşam dolu günlerinde bu tür konuşmalara girmemek gerekir. Ama biz tarihin bu günlerinin altına imzamızı, insan yaşamının bütün güzel ve görkemli özellikleriyle fışkırdığı günleri yaratma uğruna verdiğimiz mücadeleye atıyoruz. Genel bir giriş olarak ele aldığımız önderlik gerçeği sorununu daha da detaylı bir şekilde ele alma ihtiyacını bu nedenlerden dolayı fazlasıyla duymaktayız. Ortaya çıkan gerçeklerden iyi bir şekilde anlaşılacağı gibi, önderlik gerçeği konusunu kapsamlı bir şekilde izah etmemiz gerekmektedir. III. Kongre ve sonrasında yaptığımız son derece geliştirici, çözümleyici ve kişiyi ilerleten değerlendirmelerimize rağmen, bu tür olumsuzluklar ortaya çıkabiliyorsa, soruna daha detaylı bir yaklaşımı göstermenin gereği de kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle, önderlik gerçeğimizi ve bu konuda ortaya çıkan sorunları geniş ve kapsamlı bir değerlendirmeyle açmak istiyoruz.

I- PKK'de Temsilini Bulan Doğru Önderliksel Gelişme

Önderlik sorunu, bizde en az kavranan ve uygulanan bir olgu olduğundan dolayı, PKK önderliğinin temsil ettiği gerçekliği, esas konumuzun daha da aydınlatılması için izah etmek gerekmektedir.

Kürdistan açısından önderliğin önemi büyüktür. Proletaryanın büyük öğretmeni Lenin'in önderlik konusunda yaptığı belirleme, bizim için daha da geçerlidir. Rus işçi sınıfının siyasal önderler yaratma gücünde olduğunu belirten Lenin yoldaş, önderlik konusunda şunları söylemektedir: *"Tarihte hiçbir sınıf, hareketi örgütlemeye ve yönetmeye yetenekli kendi siyasal önderleri, kendi ilerici temsilcileri olmaksızın iktidara gelememiştir."* (İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, syf: 175, Marks-Engels-Lenin) Fakat, Kürt halkı yüzyıllardan beri gerçek ve doğal önderlere sahip olamamış, sahte işbirlikçi önderlerle yoğun olarak karşılaşmıştır. Eğer, Kürdistan'da gerçek halk önderliğinden bahsedeceksek, her şeyden önce önder olarak ortaya çıkanların eski toplumun bütün alışkanlıklarını terketmeleri gerekir. Sorunu, Lenin'in tanımladığı devrimci önderlik açısından ele aldığımızda ise, kişinin kendisini eskiden arındırması ve yeniyi özümsemesinin gereği daha da ciddi bir sonuç olarak kendisini dayatır. Kendisini aldatan, sığ, özünden boşaltılmış ve bir yığın sahte önderlik görünümü etrafında yaşamanın çeşitliliği ve karmaşıklığı karşısında, sorunu bütün açıklığı ile ortaya koymak da, önderlik gerçeğinin kavranması için tek başına yeterli değildir. Ancak, geçerliliği pratikte uygulanarak kanıtlanan doğru bir kavrayış ve uygulama ile sorunu çözüme götürmek mümkün olabilir.

Bugün yaşadığımız mevcut gerçekliğimiz, önderlik sorununun çözümünden uzak olan bir durumu göstermektedir. Böylesi bir yapıyı yaşamak, gerçekten acınacak ve öfke duyulacak bir durumdur. Biz militanlarımızın gerekli sonuçları çıkarmaları ve önderlik gerçeğinin temsilini tam olarak yapabilmeleri için, önderlik sorununu teorik düzeyde, hem Partimiz, hem ulusal kurtuluş hareketimiz ve hem de kişilik açısından en geniş bir şekilde ortaya koyduk. Fakat, daha sonra pratiğin ortaya çıkardığı acı deneylerden gördük ki, bütün bu değerlendirmelerimizden militanlarımız öyle gerekli sonuçları çıkarmamışlardır. Önderlik gerçeğini özümsemedikleri gibi, uygulamada da bunun tam tersi bir pratik içerisine girmişlerdir. Arkadaşlar, içinden çıktıkları aile, sınıf, mahalli ve bölgesel özelliklerini yoğun bir biçimde önderlik olayına da yansıtıyorlar. Hala eski özelliklerin saflarımızda bu şekilde yaşanması, en sakıncalı bir durumu ortaya çıkarmaktadır. Bugün sömürgeciler de, bu özelliklerden yararlanarak yoğun bir mücadele ile karşı çıktığımız sahte önderlikleri karşımıza çıkarmaktadırlar. Bugün bu özelliklerden kopuş devrimci bir tarzda yapılamadığından dolayı, bizim militan önder tipimiz bu özelliklerin şiddetli etkisi altında kalmakta, bunları aşamamakta ve uygulamada ağır etkilerini yaşamaktadır. Bu durum ise, bizde işleri ağırlaştıran, başarı oranını son derece azaltan, vahim yanılgılara düşmeye götüren, kayıp vermemize yol açan ve çözmemiz gereken can alıcı bir sorunu oluşturmaktadır.

İnsan toplumunda önderliklerin ortaya çıkışı, gelişimi ve sona erişi üzerinde çok şeyler söylenebilir. Tabii ki bunlar çok çeşitlilik gösteren gelişmelerdir. İnsanoğlu önderlik sorunu karşısında ortaya çıkan boşluğu gidermek için çok çeşitli arayışlar içerisine girmiştir. Bir yandan bunları sınırsız yetki sahibi tanrılar biçiminde yüceltmiş, bir yandan da en gaddar imparatorluklar biçiminde yaratmış, diğer yandan ise bunlara gerçekten bir halkı şahsında temsil eden otoriteler olarak sahip çıkmıştır. Egemen sınıf kendi üslubuna uygun bir şekilde önderlerini yaratmıştır. Bunları çok çeşitli soyutlamalar biçiminde; ya göklere çıkarmış, ya tapınaklara yerleştirmiş, ya mezarlara defnetmiş, ya heykellerini dikmiş, ya da sanat eserleriyle taltif etmiştir. Bu, bir toplumun, bir halkın, bir ulusun önderliğe duyduğu büyük gereksinimden kaynaklanmaktadır. İnsanlık gerek toplumsal, gerekse de siyasal örgütlenme ile karşı karşıya geldiğinde, önderlik sorunu da ortaya çıkmıştır. Önderlik sorununu çözemeyen halklar veya sınıflar yenilmekten ve ezilmekten kendilerini kurtaramamışlardır. Ancak önderlerini yaratabilen halklar, başarı kazanmışlardır. Tarihte bu tür örneklere çokça rastlanılmaktadır. Hemen hemen her halkın tarihinden örnek verilebilir. Tarih sayfalarını biraz karıştırdığımızda, halklar tarafından yüceltilen ve saygıyla anılan siyasi, askeri, sanat, bilim vd. alanlarda daha da diyebileceğimiz çok sayıda önderin var olduğunu göreceğiz.

Baskı altına alınmak ve üzerinde egemenlik kurulmak istenen bir sınıf veya halk, her şeyden önce gerçek önderlerinden yoksun bırakılır. Bu önderlerin yerine ise, egemen sınıf veya halk kendi işbirlikçi-sahte önderlerini geçirir. Böylece, halk veya sınıf üzerindeki egemenlik pekiştirilir. Bunun örneklerini tarihi gelişim süreci içerisinde görmek mümkündür. En yakın bir deney olarak, halkımızın tarihinde bu durumun örneklerini görmekteyiz. Daha önceki bölümlerde kısaca değindiğimiz bu konuyu sadece bir hatırlatma ile değinmeyi yeterli görüyoruz. Çeşitli değerlendirmelerimizde, Kürdistan'da önderlik sorununu çok geniş bir şekilde açtığımızdan dolayı tekrara girmemek için bazı hususları belirtmekle yetineceğiz. Diyebiliriz ki, tarihimizin en olumsuz örnekleri, önderlik konusunda karşımıza çıkmaktadır.

Halkımızın önderlik konusunda yaşadığı gerçeklik daha ilginç bir durumu göstermektedir. Halkımızın durumu özenle incelenirse, önderlik sorununun bizim açımızdan nasıl olumsuz bir biçimde kendisini ortaya çıkardığını görmek zor olmaz. Önderleri sınırlı olan bir toplumuz. Önder olarak ortaya çıkanlar ise ailesel, aşiretsel, kabilesel ve sınıfsal çıkarlarını, yabancı egemenlikle işbirliği içerisinde nasıl yürüteceklerinin planını yapmaktadırlar. Bugün var olan hainlerin durumlarını bile incelersek; gerçekten bunların en uydu, en uşak tipler olarak halkımızın karşısına en alçak ve aynı zamanda bir yığın sahte ilişkiyle çıktıklarını görürüz. Yine bunların çok köklü bir tarihsel ihanet gelenekleri vardır. Bugün bu güçler, bir yandan önderlik anlayışlarını topluma dayatırken, sömürgeciler ise her gün uyguladığı politika ve yöntemlerle böylelerini yeniden üretmekte ve bunlara dayanarak hakimiyetini güçlendirmeye çalışmaktadırlar. Bu açıdan denilebilir ki, bu sahte önder tipleri bir başka halkın bünyesinde görülmeyen tahribatlara halkımızın bünyesinde yol açmıştır. Tabii ki bunu da büyük bir rahatlık içerisinde, olağan bir durummuş gibi göstermek istemektedirler. Yani açıktan, işte "ben bir hainim, ihanet yapıyorum" demektedirler. Fransız ulusunun bir örneği vardır: Fransız ulusu bağımsız yaşamaya alışmış bir ulustur. İkinci Dünya Savaşında zamanın hükümeti Hitler'le çok kısa bir devre için ittifak yapar. İşte bu olay, Fransız tarihinin en büyük ihaneti, o dönemin hükümeti ve başbakanı ise, en büyük hainler olarak değerlendirilir; ve Fransa tarihinde bu ittifağın kara bir yeri vardır. Yaşanan bu ve benzeri bir yığın örneğe rağmen, bizde ihanetin sınırı yoktur. Her bir militanımızın yakın çevreleri içinde bile çok tehlikeli bir hainin ortaya çıkması az görülür olaylardan değildir. Toplumun bunu adeta normal karşılaması ve sömürgecilerin de sürekli bir biçimde bunu teşvik etmesi, bizde ihanetin gırtlağa kadar yaşanmasına yol açmaktadır. Bu sadece ağalar, aşiret reislerinde görülmemekte; çok basit çıkarlar karşısında yoksul insanlar da ihanet içerisine girmektedirler. Açık ki sorunun bizde bugün vardığı boyut derindir. Biz sorunun tarihsel temellerini çeşitli değerlendirmelerimizde ortaya koymuştuk.

Eğer bugün militanlarımız, Partimizin önderlik konusundaki siyasal yaklaşımlarını, biraz kafa yorarak uygularlarsa, en tehlikeli hedefleri belli bir sıralama temelinde yok edebilir ve bunların yerine doğru önderliği geçirebilir. Bu temelde militanlarımız en iyi çözümleyici faktör rolünü oynayabilirler. Her zaman vurguladığımız gibi, kendi yaşamlarını köklü ele almayan biri nerede olumluluk, nerede olumsuzluk, nerede ihanet, nerede direniş var; bunu açığa çıkaramaz. Bu nedenle her militan yoğun bir gözlemleme ile olumlulukları geliştirmeli, olumsuzlukları ise sürekli tasfiye etmesini bilmelidir.

Parti tarihimiz ve siyasetimiz bu konuda epey imkan sunmaktadır. Bu olanakları değerlendirebilmek için gerçek önderler gibi yaşamasını bilmek gerekir. Bu konuda tarihsel ve güncel durumu fazlasıyla açmayacağız. Halen içimizde çok olağanmış gibi gelen, fakat en acımasız bir şekilde cezalandırılması gereken ve gerçekten düşmanın niyetlerine benzeyen bir yığın ruhsal belirti ve davranış kendisini ortaya çıkarmaktadır. Yani demek ki düşmanın geliştirmek istediği bir yığın şeyin ucu içimize kadar da uzatılmak isteniyor. Bu açıdan, mevcut yapımızı netleştirme çabalarımızı çok ileri düzeye vardırdık. Ama bunun karşısında arkadaşlarımız, hala o eksik ve olumsuz yanlarına bir erdemmiş gibi sarılmaktadırlar. Hele bunu yazılarla, sözlerle adeta normal şeylermiş gibi hem de sık sık ifade etmek en tehlikeli bir düşkünlüktür. Başka ülkelerde bu davranışlara müsaade bile edilmez. Bizim toplumsal yapımız bilindiğinden bunlara karşı şimdiye kadar müsamahalı davrandık.

Önderlik olayı, çok önemli bir olgudur. Kürdistan tarihinin doğru yorumu ile görülecektir ki, Kürdistan'da muazzam bir ihanetin, hain önderler biçiminde bir gelişimi vardır. Günümüzde de bir yığın hastalık ve tehlikeli ihanetler içerisinde bulunan önderler vardır. Bunlar bazen faşist-sömürgeci rejimin işbirlikçileri, bazen "sol", "yurtsever" maskeli hainler olarak ortaya çıkarlar. Diğer bir kesim ise, faşist rejime hizmet etmeyen, ama halka da herhangi bir yararı dokunmayan lümpen önderler olarak karşımıza çıkmaktadırlar. Gerçek halk önderlerine sıra geldi mi, adeta kuruyan toprak misali, burada adım adım bir kuruma görülmektedir. Gerçekten halkı yönetebilecek önderler çok az sayıda çıkmaktadır. PKK hareketi, bir anlamda halkımızın bu tarihsel durumunu tersyüz etmenin; sahte önderlikleri alaşağı ederek, gerçek halk önderliğini geliştirmenin adıdır. Diğer bir deyişle PKK hareketi, doğru halk önderliğini geliştirmek için yapılan çıkışın adıdır. Sık sık vurguladığımız gibi, ilk çıkışların anlamı büyüktür. Bu anlamda, PKK'nin çıkışı; aynı zamanda önderliksel bir çıkıştır da. Yani daha ilk sözcükleri ortaya koyarken bile bir önder olarak çıkış vardır. Sorunlarımızın bu konuda ağır olmasının bir nedeni de bu gerçeklikte yatmaktadır. Her bir arkadaş bir önder olarak ortaya çıkmaktadır; ama gerçek önderlik sıfatına ulaşamamakta, içinden geldikleri ortamın özelliklerini taşımakta, dolayısıyla bu durumları ile önderlik konumlarına da zarar vermektedirler. Bütün bu olumsuz duruma rağmen, arkadaşları gerçek bir önder düzeyine ulaştırmak için hala bitmek bilmeyen bir çabayı yoğun bir şekilde harcamaktayız.

Bir yığın tepkiler, öfkeler ve karışık durumlar ortaya çıktığından dolayı çok zor bir olay olan önderlik sorunu, kolay kolay çözüme kavuşmuyor. Özellikle de ailesel yetişme tarzı, sömürgeci okullarda alınan kültür, çağdaş tecrübeyi sağlıklı bir temelde özümsememe, yüzeysel kalma ve PKK çizgisinin yeniliği, gerçek halk önderleri düzeyine ulaşamamanın bir izahı olabilir. Fakat esas neden olarak, bu konudaki çabanın, isteğin zayıflığı ve düşünce gücünü kullanamama, bunları iyi birleştirememeyi sayabiliriz. Yani bir üyemize, daha ilk katılışta "niye iyi bir önder olamadın" demeye hakkımız yoktur. Şüphesiz bunlar bir önder olarak ortaya çıkmaktadırlar. Ama bunlar ancak pratik içerisinde yetişerek mücadelemizin çeşitli ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir düzeye yükselirler. Bunlar aynı zamanda önder yetiştirme görevi ile de yükümlüdürler. Görevler karşılıklıdır. Sağlıklı bir önderlik, sağlıklı bir uyumu da gerekli kılar. Bu açıdan biz, PKK hareketi için tarihsel ve güncel gelişmeler karşısında önemli bir boşluğu giderme hareketidir derken, bu gerçekliği dile getiriyorduk.

PKK'de somutlaşan gerçek halk önderliğinin bir önderlikten talep edilebilecek her şeyi sunma durumunda olduğunu, halkın uzun ve kısa vadeli temel ihtiyaçlarına cevap vermesi gerektiğini belirtmeye bile gerek yoktur. İşte, bu görevlere talip olmak, bunların gereklerini "ben yaparım" demek bir önder yaraşır en iyi tavırdır. Bu konuda var olan Parti tecrübemizi de aktardık. Ama bugün ortaya çıktığı gibi, bunlar sadece iyi bir anlatım olarak kalıyor. Halen birçok arkadaşın soruna bu derece sığ yaklaşmasının izahı gerçekten güç olan bir konudur. O halde, PKK'nin önderliksel çıkışının anlamı nedir? Kürdistan toplumunun yapısı bilinmektedir. Hele birey, bu yapı içerisinde her şeyden uzaklaştırılmıştır. İşte, gerek toplumun ve gerekse de bireyin haklarının hepsinin yeniden kazanılması ancak bunun öncüsü, bunun örgütü olarak ortaya çıkmaya bağlıdır. Yani halkın topraklarının kazanılmasının, sosyal gelişmesinin ve siyasal bir güç haline gelmesinin karar ve bu kararı uygulayacak güç sahibi olmak anlamına gelir. Bu da bir partinin programında ifadesini bulur. Parti öncülüğünün tanımı ise, programının tespiti, bunu uygulayacak örgüt yapısı ve bu örgütün savaşım tarzının belirlenmesi anlamına gelir. Başarılı bir halk önderliği ise, ancak bu temelde ortaya çıkar. Halkın hayati çıkarlarının doğru yorumlanması, bunun uygulamaya dönüştürülmesi temelinde, ancak başarılı bir halk önderliğinden bahsedebiliriz. Bunun dışında, halkı şu veya bu gücün uzantısı haline getirerek, tehlikeli maceralara sürüklemek en tehlikeli bir girişimdir. Böylesi bir maceracılığı halkımız arasında geliştirmek isteyenler de vardır. Bunlar, halkın çıkarlarına saygı göstermeyen, hayati taleplerini esas almayan ve kendi çıkarları uğruna halkı savaştıran ve gücünü boşa harcayan hain önderlerdir. İşte, bu aynı zamanda işbirlikçi önderliğin kendisini göstermesidir de. Yine bir halkın kölelik koşullarında yaşamını kabul edilebilir göstermek, direnişi geliştirmenin imkansızlığından bahsetmek ve bütün bunları halka aşılamaya kalkışmak, sömürgeciliğin gönüllü uşakları olmaktır. Bu tipler halk önderi olmak burada kalsın, kırıntı misali bazı haklar elde etmenin savaşımını veren hayvansal bir yaşamın temsilcileridirler. Bunlar, sömürgeci yağma içerisinde paylarının azalmasından dolayı öfke duyan ve bu öfkelerini zaman zaman daha fazla kırıntı koparmak için dile getiren kesimlerdir. Bu tip önderlikler son dönemlerde yaygın olarak ortaya çıkarılmaya başlandı. Efendilerine "halkı benden daha iyi uyutan olmaz" diyen bu kesimlerin sömürgeciliğe karşı çıkışı, sahibinin yanından ayrılmayan bir hayvanın hırlamasına çok benzemektedir. Bu işbirlikçi önderlerin zaman zaman çıkardığı seslere bakmayalım; bunlar gerçek bir hayvan gibi bile hırlamasını bilmezler. Ancak, halkın sömürgecilere duyduğu tepkinin önünde bir perde görevi görürler. Bu nedenle sahte önderliklerin durumunu yetersiz bir yaklaşımla izah edemeyiz. Bu konuda sözkonusu güçlerin gerçek niteliklerini, özlemlerini iyi tanımak ve gerçek halk önderliğinin tüm özelliklerini ortaya çıkarmak durumundayız.

PKK hareketi, bütün bu olumsuzluklara rağmen gerçek halk önderliğinin mensubu ve savunucusu bir harekettir. Her şeyden önce bu özelliğimizi yetkin bir şekilde kavrayalım ve uygulamasını da en az bunun kadar ustaca gerçekleştirelim. PKK'nin günümüze kadar mücadelesi, denilebilir ki, hem teorik ve hem de pratik olarak gerçek halk önderliği düzeyine ulaşmaktır. Biz bugün Parti hareketi olarak, böylesi bir önderliği siyasal örgüt gücüne ve sistemli bir eylemliliğe kavuşturmak konusunda yoğun bir mücadele veriyoruz. Bu durumun izahını çok çeşitli örneklerle yaptık. Örneğin, lafın öze ve pratiğe uygun bir temelde söylenerek ve bunların içiçe geçmesi temelinde geliştirilmesinin önemi büyüktür. İşte mücadelemizin bir de bu yönü iyi kavranılmak durumundadır. Şu iyi bilinmelidir ki, ancak ileriye atılım durumunda olan sınıfın temsil ettiği çıkarlar, halkı çağın seviyesine yükseltebilir. İşte bu önderlik, önünde en fazla eğilinmesi ve saygı duyulması gereken bir önderliktir. Yine bu önderlikte, halkın çıkarları, düşünceleri somutlaşmıştır. Meşru kabul edilmemesi gereken bir önderliğe —stratejik veya taktik olarak da olabilir—, birçokları bağlı kalabiliyorlar. Bu güçlere destek verilebiliyor, yaşamasına olanak sağlayabiliyor ve hatta bunların düşmanın yanına gitmesine bile göz yumabiliyor. Bu durum nedir? Bu, bilimsel olarak ispatlanmış önderlik kavramına ters düşmektedir.

Militanlarımızın çoğunun hem stratejik ve hem de taktik düzeyde önderlik gerçeği konusunda tehlikeli saplantıları bulunmaktadır. Birçok biçimde ortaya çıkan bu saplantıların en belli başlısı; kafa karışıklığı, kendine sevdalanmışlık, çeşitli gelişmeler karşısında şaşırmak, olumsuzluklara girmek; kısaca yürüyüşünden tutalım da konuşmasına, taktik gücünden basit eylemlere varana kadar her düzeyde kendisini gösteren yetmezliklerdir. Bazıları ise, geçmiş pratikte de görüldüğü gibi adeta haklı olduğunu unutarak, çeşitli iradelere rahatlıkla boyun eğebiliyor, onunla uzlaşabiliyor ve en kötüsünden bir ittifak içerisine girebiliyorlar. Açık ki böylesi bir durum, Partimizin ispatlanmış gerçekliği ile bağdaşmaz bir tutumdur. Tabii ki, militanlarımız bu durumu çok çeşitli biçimler altında rahatlıkla göstermekte, fazla bir sakınca görmemektedirler. İşte bizim en çok şaşırdığımız ve öfke duyduğumuz nokta da burasıdır. Hatta birçok arkadaş bir çocuğun bile içerisine girmeyeceği tavırları bize dayatmaktadır. Öyle ki, bu arkadaşlar, bütün bu dayatmalarının doğal ve kabul edilir görülmesini istemektedirler. Partimizin deneyini ve doğuşunu izah ederken, PKK'nin doğuşunun farklı bir anlamının var olduğunu önemle belirttik. Bütün bunları ise, arkadaşlarımız kendi pratikleri açısından gerekli sonuçlar çıkarsınlar diye yaptık.

PKK'nin doğuşunun sahte ve işbirlikçi önderliğe karşı halkımızın doğru önderliği olarak ortaya çıkma anlamına geldiğini uzun uzun belirtmeye gerek yoktur. Son derece berrak ve net olan bir gerçeklik üzerinde fazlası ile durmanın herhangi bir yararı yoktur. PKK önderliğinin, halkımızın şimdiye kadar yarattığı en doğru önderlik olmakla kalmadığı, aynı zamanda çağdaş bir önderlik olarak da doğduğu ve şekillendiği bilinmektedir. Partimizin çeşitli gelişme aşamalarında takınılan tavır bile hatırlanıldığında, PKK önderliğinin neler pahasına geliştiği çok açık bir şekilde görülebilir. PKK önderliğini temsil eden bir kurum olarak genel sekreterlik görevimizi yerine getirirken nasıl çalıştığımız bilinmektedir. Biz yeni bir şeyler yaratırken nasıl yaşadık, önemli birçok hususa nasıl dikkat çektik ve görevlerimizi yerine getirdik? Daha ilk karar verme anından ideolojik bir grup olarak şekillenmemiz, partileşmeye yönelmemiz, geri çekilmenin gereğini erkenden kavramamız, yeniden ülkeye dönüş, 15 Ağustos Atılımı ve III. Kongre'yi gerçekleştirmemize kadar birçok tarihsel anda yaşadığımız gerçeklik bilinmektedir. Bütün zayıflıklarımıza, arkadaşların fırsatçılık, kurnazlık, hiçe sayma, düşkünlük ve daha birçok sıfatla nitelendirilebilecek davranışlarına rağmen, doğru önderliği geliştirmesini bildik.

Yaşadığımız son derece önemli gelişmeler temelinde; PKK önderliğini doğru bir önderlik olarak, gelişiğini ve halkımızı zafere götürecek bir güçte olduğunu kanıtlamıştır. Değerlendirdiğimiz konulara bağlı olarak PKK önderliğinin kanıtlanan bu gerçekliğini, daha iyi kavranması için derinliğine ele alıp izlarımızı genişletmeye çalışacağız. Bu, bugün önümüze vazgeçilmez bir görev olarak çıkan önderleşme görevini başarmak için de gereklidir.

DEVAM EDECEK

Sömürgeci Türk Burjuvazisinin Önündeki Bütün Yollar Kapalı

FAŞİST REJİM ÇIKIŞ BULAMIYOR

Baştarafı 1. sayfada

Kaba hatlarıyla bakıldığında bile Türk burjuvazisinin her alandaki çıkmazını görebilmek olanaklı. Türk burjuva siyaset sahnesi olanca çirkinlik ve sahteliklerine gün geçtikçe yeni boyutlar katmaktadır. Hiçbir zaman bir aldatmacadan öteye geçmeyen göstermelik seçimler ve "sahte kurtarıcı pehlivanlar" yeniden boy göstermektedir. Burjuvazinin "sol" uzantıları da bu koroya katılırken ordu yine baş aktör durumunda. Yapılan açık-gizli toplantılar, basına yansıyan çeşitli görüşmeler, tehditler ve ardından gündeme gelen istifalarla olaylara sahte bir görünüm kazandırılmaya çalışılıyorsa da, buna güç yetirilememekte, yani öz gizlenememektedir.

İşsizlik ve açlık kitlelerin temel sorunu durumuna gelmiştir. Bir yandan yığınlar açlığa ve işsizliğe terkedilmişken, öte yandan işçi ücretleri, kısa sürelerde muazzam servetler biriktiren talancı holdinglerin çıkarları gereği insanlık onuruyla bağdaşmayan seviyelerde tutulmaktadır. Böylesi bir uygulamanın sürdürülebilmesi de belli ki ancak faşizan baskılarla olanaklı olabilmektedir. Bu nedenle de olanca gücü ile yürürlükte tutulmaya çalışılan faşist egemenlik anayasa ile güvenceye alınmış, polis-ordu terörü faşist karakteriyle toplumun üstüne çökmüş, her türlü ekonomik-demokratik hak kısıtlanmış ya da ortadan kaldırılmıştır. Sadece faşist rejimin doğrultusunda düşünenler konuşabilmektedir. Dünyanın en fazla cezaevine sahip ve daha da fazlasını yapmaya aday ülke durumundaki Türkiye'de, cezaevleri tıklım tıklım dolu bulunmaktadır. İşkence ve öldürme, en sıradan olağan işlerden sayılmakta, devlet için yasal bir hak olarak görülmektedir. Sendika, dernek, basın hakları faşist yasalarla denetlenirken, her şeyin tepesinde bulunan ordu ve 12 Eylül tekelciliği büyük vurgunlar vurmaktadır.

Ekonomik sefaletin giderek boyutlanması ve emekçi alt tabakalarla birlikte orta kesimleri de kapsaması üzerine genişleyen muhalefet karşısında rejim çareyi baskı ve yozlaşmada aramaktadır. Sömürgeci-faşist devletin başbakanı yozlaşmanın örgütleyicisi durumundadır. Ve Özal ailesinin kişiliğinde en somut şekilde temsil edilen burjuva yozluğu ve ahlaksızlığı tüm topluma benimsetilmeye ve yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır. Ahlaksızlık devlet politikası haline getirilmekte, öyle ki, burjuva basını toplumun ahlaksal çöküşüne sayfa yetiştirememektedir. 30 milyar doları aşan dış borçla, dünyanın en borçlu ülkeleri arasında üst sıralarda yer alan Türkiye'de ekonomik alanda da rejimin yaşadığı tam bir yıkımdır. Enflasyon, resmi istatistiklerde bile %60'ların altına inmezken —gerçekte bundan çok daha fazla—, ihracat adı altında ülke emperyalist tekellerin açık pazarı haline getirilmiştir.

Öte yandan Kürdistan'da yükseltilen devrimci direniş savaşına karşı milyonluk ordunun büyük bir kesiminin bu alanda mevzilendirilmesi, bundan başka kontralar, milis-çeteler, stratejik köyler, göçler vb. özel savaş yöntemlerinin uygulanması için ödenen ekonomik faturaların ağırlığı rejimin belini büktükçe bükmekte, yani halkımızın dayattığı bağımsızlık savaşı siyasal alanda olduğu gibi ekonomik alanda da faşist rejimi çöküşe sürükleyen en önemli ögelerden bir tanesi olmaktadır. Yine rejimin bölgedeki ekonomik avantajları da günümüzde oldukça aşınmış bulunmaktadır. Libya, İran, Irak gibi ülkelerin alımları önemli oranda düşmüş, siyasal etmenler ekonomik ilişkiyi de zayıflatmıştır.

Bütün bunlara karşın, çeşitli güçler eliyle saptırılmaya çalışılsa da muazzam boyutlarda bir kitlesel muhalefet sözkonusu; ve yer yer patlama noktalarına varan bu muhalefet rejimin en büyük korkusu durumundadır. İrtica vb. sahte görüntülerle ve baskılarla sözkonusu muhalefeti durdurmak olanaklı görünmemekte; işçi sınıfı ve gençlik şimdiden ciddi eylemsel güç sergilemektedir. Zindanlardaki insanlık dışı uygulamalar ve katliamlar; ve bunlara karşı dinmeden yükselen onurlu direniş, rejimin önemli bir tüketici muhalefet odağını teşkil etmiş ve etmektedir. Çeşitli dış etmenler ve başta da İran-Irak savaşı, askeri-siyasal kapsamı ile rejimi en fazla tehdit eden öge durumundadır. TC'nin fiili tarafgirliği ve çeşitli çevrelerin Musul-Kerkük üzerinde kabaran iştahlarının yarattığı müdahale istemlerine rağmen, bu, Türk burjuvazisi açısından kolay kolay göze alınabilecek bir olgu değildir. Çünkü böylesi bir durumda, Türkiye'nin, kendisini bir anda her alanıyla, bölgesel bir savaşın içinde bulması hiç de beklenmedik bir durum olmayacaktır. Ayrıca Türk burjuvazisi anti-komünist propagandalarını artık öyle kolay yürütememekte, emperyalist ordularla işbirlikleri ve bunun ürünü olan tatbikatlar da Sovyetler ve Ortadoğu halkları açısından kabul görmemektedir. Diğer taraftan Bulgaristan'la giderek artan hoşnutsuzluklar ve özellikle de Yunanistan'la Ege-Kıbrıs çelişmeleri öyle bazı tavizlerle giderilebilecek cinsten sorunlar değil. Türk burjuvazisinin en önemli sorunu ve rejimin temel çıkmazı durumundaki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ise, sömürgecilerin tüm çabalarına rağmen gelişmesini sürdürüyor.

Ve Türk burjuvazisini bekleyen son, hızla yaklaşıyor... İçte alt yapı ve üst yapıda çıkmaz ve yıkım; dışta ne denli tavizler verilirse verilsin önlenemeyen teşhir ve tecrit... İşte faşist rejimin bugün içerisinde bulunduğu durum kısaca böyle.

Peki, faşist-kemalist rejim bu ağır krizden ve bu keşmekeşten kurtulabilecek mi? Bu çıkmazdan nasıl bir çıkış yolu bulacak? Evren-Özal kliğinin iflası ile karşı karşıya kalınan günümüzde Türk burjuvazisi için alternatif ne?

Bu ve benzeri sorular gözönüne getirildiğinde ve Türk burjuvazisinin bu yönlü çaba ve yönelimlerine bakıldığında, rejim açısından daha kötü günlerin geleceği kaçınılmaz görülmektedir. Zira çare diye başvurulan her yolun çıkmaz olduğu şimdiden görülmektedir.

ANAP ve Özal'ın iflası Türk burjuva egemenlik sisteminin iflası anlamına gelmektedir. Bilindiği gibi ANAP, ordunun toplum üzerindeki egemenliği ile faşist ekonominin bileşiminden doğan en yoz, en tefeci, en talancı tekel gruplarının sözcüsü oldu.

Rejim, toplumsal muhalefeti bastırdığı, ulusal muhalefeti dağıttığı, tekellerin kârını arttırdığı, bölgede gerici statükoyu onardığı ölçüde başarılı olacaktı. Fakat, beklenen gerçekleşmedi. Faşist rejimin yedi yıllık bilançosu bilinmektedir. 24 Ocak kararları, faşist baskılar altında uygulanan tek egemen politika oldu. Toplumdaki her şey faşizmin dipçikleriyle hizaya getirildi. Faşist anayasa, polis yasası, seçim yasası, sendikalar ve dernekler yasası vb. her şey düzenlemeden geçirildi. Toplumun sırtından, dünyada örneği az görülür bir vurgun vuruldu. Enflasyon ve hayat pahalılığı doruğa çıkarken, kitlenin alım gücü alabildiğine düştü. Kitlelerden ses çıkmaması için her türlü önlem alındı; bu amaçla bütün politik örgütlenmeler dağıtıldı. Adına liberalizm denilen bir faşist ekonomi uygulandı. Sözkonusu liberalizm; faşist yasalar, ordu, devlet ve emperyalizmin desteğinde muhalefetsiz tekel egemenliği idi. 12 Eylül mantar gibi türeyen bir holdingleşme devri açtı. Bu holdingleşme ihracata ve üretime dayalı olacaktı, ama söz öyle olmadı. Serbest ticaret adına iç pazar tümüyle emperyalist tekellere açıldı. İç piyasa dengesi diye bir şey kalmadı, altüst oldu. Alt sınıflar yığınsal olarak işsizliğe ve sefalete sürüklendi. Orta sınıfların iflası yoğunlaştı. İç pazar talebine dayalı tekeller bile iflas sırasına girdiler. Kazanan, ihracat adına dışarıya döviz kaçıran burjuva kesimler, büyük dış müteahhitlik firmaları ve ihracat-ithalatçılar oldu. Arap ve emperyalist sermaye ile içli-dışlı olan, üretim yapmayan, devlet desteği ile vurgun vuran bu kesim, aynı zamanda ANAP'ın sözcülüğünü yaptığı kesim oldu. Toplumsal muhalefetin boyutları genişleyerek bu dar kesim dışında hemen hemen tüm toplumsal yelpazeyi kapsadı. Toplumsal sübvansiyonlar tekeller adına eritilerek tarım sektörü de önemli oranda iflas ettirildi. Tütünden buğdaya kadar köylü ürünü devlet destekli emperyalist rekabete terkedilmesi sonucunda bu alanda da orta sınıfların iflası hızlandı. İşçi sınıfının alım gücü 1977'lerin seviyesine düşürüldü, sendikal hakları ellerinden alındı. İşsizliğe itilen ve antidemokratik, faşist yasalarla yönetilen gençlik, özellikle de öğrenci gençlik kesiminin dinamik bir güç olma özelliği arttı. Egemen burjuvazinin çeşitli kesimleri arasında, güdülen ekonomik politika ve devletin siyasal geleceği konusunda ciddi ayrılıklar sözkonusu oldu. Öyle ki, son dönemlerde Sabancı bile 24 Ocak kararlarını eleştiren demeçler vermeye başladı. Yani, egemen burjuvazinin bir kesimini bile kapsayacak kadar genişleyen toplumsal muhalefet karşısında Evren-Özal kliğinin yaşadığı her yönüyle bir iflastı.

Rejimin en belirgin çıkmazı ise Kürdistan'da yaşandı. Faşist-sömürgeci rejim, Kürdistan'ı bir savaş alanına dönüştürdü. Zindanlar dolduruldu, kitleler açlığa mahkum edildi. Faşist yasalar çok daha katı bir şekilde Kürdistan'da uygulandı. Fakat sonuç, rejimin umduğunun tersine faşizmin aleyhine oldu. Türk burjuvazisi 1978-79'lara göre çok daha güçlü bir ulusal muhalefet ve savaşla karşılaştı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi silahlı direnişini yaratarak Türk ordusuna karşı savaş açtı. Bu savaş başlangıçta belki "çekirgenin fille savaşı" niteliğindeydi; fakat gün geçtikçe çekirge büyüdü, fil çürüdü. Kitleselleşen ulusal kurtuluş savaşı, rejimin en temel muhalefet ögesi oldu. Etkisi sadece Kürdistan'da sınırlı kalmadı, hareket örgütlü silahlı güç ve olanaklarını arttırarak uluslararası alanda da kitlesel ve siyasal güç kazandı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, sömürgeci-faşist Türk devletini askeri, ekonomik, siyasal yönden teşhir eden ve tüketen ana güç haline geldi. Bu muhalefetin Türkiye'deki muhalefetle ve bölgesel ve dış muhalefetle birleşmesi rejimin en büyük korkusu oldu. Rejimin bütün önlemlerine rağmen bölgesel ve uluslararası koşullar ve ittifaklar PKK'nin lehine gelişti, pratik ürünlerini vermekte gecikmedi.

Rejimin bölgesel ve uluslararası alanda da çıkmazı giderek derinleşiyor. İran-Irak savaşının faşist rejim açısından oluşturduğu tehlikeler devam etmektedir. Bu durum faşist şef Evren tarafından da artık her fırsatta dile getirilmekte, *"İran-Irak savaşı bitmeden Doğu ve Güneydoğu'daki olayları önlemek mümkün olmayacaktır"* şeklinde açıkça itiraf edilmektedir. Faşist Evren bu sözle, aynı zamanda bu çağrı ile Kürdistan sorununun kendi boyutlarını aştığını ve emperyalistlerin müdahale etmesi gerektiğini de söylemek istemektedir. Çünkü, İran-Irak savaşının durdurulması TC'nin tek başına yapacağı bir iş değil. Savaşın başlangıcında her iki tarafa da çeşitli mallar satarak önemli avantajlar sağlayan rejim günümüzde bu avantajlarını da kaybetmiş bulunmaktadır. Ekonomik alanda olduğu gibi siyasal alanda da politikası işlemez hale gelen Türk burjuvazisi daha çok tavizler vermek zorunda kalmakta, ancak bu bile bölgede giderek tecrit olmaktan kurtulmasına yetmemektedir. Son günlerde, İran Başbakanı Musevi'nin Türkiye gezisi sırasında yaşanan olaylar, faşist rejimin en çok değer verdiği konularda bile en düşkününden onursuzluklar sergilemesi, politikasının işlemezliği ve çıkmazının derinliğini göstermesi yönünden de ilginçtir. Türk burjuvazisinin bölgedeki tecritliği onu siyonist İsrail'in yanına daha çok itmekte ve işbirliği İttihat-Terakki döneminde Yahudi işbirliğinden daha ileri boyutlara varmakta, hatta Türk basınında zaman zaman Türkiye ile İsrail'in "stratejik ortaklığı"ndan bile söz edilmektedir. Lübnan, Libya, Suriye ile olduğu gibi, diğer taraftan Yunanistan'la da çelişkileri yapısaldır. Avrupa cephesinde de her şeye rağmen Türk dış politikası iflasın eşiğindedir. Kendi başına ayakta kalabilmesi mümkün olmayan ve bir cenaze gibi kendisini AET'nin üstüne atmaya çalışan rejim çaba ve çırpınışları bu alanda da fiyaskoyla sonuçlanmaktadır. Thatcher, Kohl ve son dönemlerde de Hollanda ve İsviçre devletleri gibi emperyalistlerin destekleri bile bu sonucu değiştirmeye yetmemektedir. Çünkü PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Bağımsızlık Mücadelesi, rejimin sömürgeci-faşist karakterini öylesine teşhir etmektedir ki, Almanya ve İngiltere gibi emperyalistlerin çabası bile bu gerçeği çarpıtmaya, örtbas etmeye yetmemektedir. İşte en son Avrupa Parlamentosu'nda çıkan Türkiye aleyhtarı karar bunun en açık göstergesidir.

Türk egemen burjuvazisinin, kendisini teşhir eden ve çıkmazını derinleştiren PKK'ye karşı, Türkeş'lerden Baştürk'lere kadar, sağlı 'sol'lu her çevreden güçleri harekete geçirmesi, sonucu değiştirememekte; rejim temsilcilerinin büyük umutlarla girdiği her platform, sürekli faşizmin teşhir alanları olmaktadır.

Kısacası Türk burjuvazisinin geleceği karanlıktır, güdülen politika gün kurtarmadır ve yaşanan iflastır. Hangi alana bakılırsa bakılsın manzara budur. Türk faşizmi durumu idare etmek için birtakım tedbirler almış, kendini sivilleştirme çabasına girişmiştir. Fakat her pratiğinin ardında faşizm olanca açıklığı ile sırıtmıştır. Faşist yasalar tüm ağırlığı ile uygulamadadır. Kurulan partilere ne ad verilirse verilsin, bunların iç ayrışmanın ürünü değil, faşizmin sağlı-sollu uzantıları olduğu ortaya çıkmıştır.

ANAP, bu sürecin hem sahibi, hem de iflasın adı olmuştur. Ve yukarıda da belirtildiği gibi, eğer bugün ANAP gidici ise ve herkes ANAP'ın başarısızlığından ve kötü tablolarından söz ediyorsa iflas ANAP'a ait değil, 12 Eylül ve Türk egemenliğine aittir. Kendi sonunu gizlemesi için, rejimin artık suçu çeşitli hükümetlere atmayla kimseyi inandıracak gücü kalmamıştır. Durum açık ve sonuçlar nettir. Türk burjuvazisi hiçbir sorununu çözümleyememiştir. Tam aksine daha da derinleştirmiştir.

SHP, DSP Gibi Burjuva "Solu" Neden Alternatif Olamadı?

Faşist rejim, daha 1983'lerde sağ iktidarın fazla yol alamayacağını düşünerek solu denetlemek amacıyla HP'yi oluşturmuştu. Daha sonra SODEP ile birlikte HP'nin iflası üzerine SHP şeklinde biçimlendirilerek, Ecevit'in DSP'si ile de takviye edildi. Nitekim çok geçmeden ANAP'ın iflası gündeme gelmiş, fakat SHP ve DSP'nin sahtekarlıkları kimse yutmamıştır. Türkiye'de sosyal-demokrasinin çözüm olup olmadığı, SHP ve DSP'nin ne ölçüde sosyal-demokrat oldukları sorunundan ziyade, önemli olan "Paşa çocuğu" Erdal İnönü ile sahte pehlivan Ecevit'in rollerinin anlaşılmış olmasıdır.

Sosyal-demokrasi, Avrupa'da yüzyıllara dayanan bir birikimin sonucudur. Güçlü bir ekonomi ve siyasal formasyona, en azından yumuşatılmış sınıf çelişkisine dayanır. Bu yönüyle bakıldığında, Türkiye'de sosyal-demokrasi sadece bir hayal değil, göz göre göre bir aldatmacadır. Sosyal-demokrasiyi temsil ettiğini iddia edenler bile, ne olduğu konusunda anlaşamamaktadırlar. SHP'nin içinde bir türlü bitmeyen ve son günlerde daha da alevlenen tartışmalar bunun açık kanıtıdır. SHP'nin rolü ve görevini kitleler anlamıştır; bu görev, rejime yönelen Kürdistan ulusal muhalefetini ve Türkiye toplumsal muhalefetini denetim altında tutmak, devrimci içeriğini tasfiye etmektir. Gençliğin demokratik hareketine, sendikal grevlere aldığı tavır ve Ortadoğu olaylarına gerici bakışı açıktır. Kürdistan sorununda ise, "insancıl" yaklaşımının altında nasıl bir şovenizm ve imhacılık yattığı ilk günden açığa

çıkmış ve bu sinsilik iflas etmiştir. Böylece emekçi kitleler nezdinde hiçbir inanılırlığı olmayan SHP, DSP gibi partiler, bırakalım rejimin bunalımına çözüm bulmayı, kendileri giderek bir bunalım ve dağılma içine girmektedir. Son göstermelik belediye seçimlerinde aldıkları sonuçlar, bu sahtekar takımına artık hiç kimsenin inanmadığını bir kez daha somut olarak ortaya koymuştur. Yığınlar İnönü ve Ecevit'lerin halk düşmanı karakterlerini iyi kavramış durumdadırlar. Ve dolayısıyla da bu kesimin planı bozulmuş, tutmamıştır.

SHP; tasfiyeciliği, reformculuktan yararlanarak yerine getirecekti. TKP'nin "ulusal platform"u, "Sol Birlik" ve Kürt reformist gruplarının kuyrukçuluğu bir sonuç vermedi. Bu güçler böyle bir ilişki içinde teşhir oldular. Ne TKP, TİP, TSİP Türkiye emekçilerini temsil etme ve aldatma gücüne sahiptir; ne de ÖY, Peşeng, Rızgari vb. Kürt halkını temsil etme gücüne sahiptir. Yığınların istemi maddidir. Zindanların boşaltılması isteniyor, işkencecilerden hesap sorulması isteniyor, sendikal demokratik özgürlükler isteniyor... Kürdistan halkı ulusal haklarını istiyor. Bütün bunlar rejimin kamuflesiyle giderilecek sorunlar olmadığı gibi, rejimin bekçileri durumundaki "sol" güçlerin de çözeceği sorunlar değildir. Her şeyden önce bunlar, Türk burjuva sistemi içinde yerine getirilmeyecek istemlerdir, yığınlar bunu anlamıştır.

Rejimin 'sol' yamaları, "sosyalist parti" kurma çabalarını sürdürürken, faşizme hizmet etmeyi unutmuyorlar, rejim lehine olanca güçleriyle sol tasfiyecilik yapıyorlar. Onlar ısrarla çelişkiyi Kemalizm ile irtica arasında göstermeye çalışarak Kemalizme tarihte hak etmediği bir paye vermektedirler. Oysa Kemalizmin kendisi irticadır. İddia edildiğinin aksine ne laik, ne milli ve ne de demokratiktir. İşçi-köylü düşmanı, ilhakçı, şoven, sosyalizm düşmanı bir komprador ağırlıklı burjuva hareketidir. 12 Eylül, kemalist hareketin gelişiminin son durağıdır. Kemalizm ile dini-irticayı karşı karşıya koyup, yığın muhalefetini bu suni çelişkiye indirgemek, rejimin oyununu tekrarlamaktır. Bugün irticaya karşı orduya çağrı yapan kemalist laiklik hayranlarının asıl amaçları faşist rejimi, devleti biraz daha yaşatmaktan başka bir şey değildir. Fakat her yönüyle iflas etmiş Kemalizmi daha fazla yaşatmak mümkün olmayacak, dolayısıyla sahte "sol"un çabaları da sonuç vermeyecektir. Zaten faşist rejim de bu kesimden umudu kestiği içindir ki, başka yollar, çareler arayıp durmaktadır. Ve bu arayışlar yeniden Demirel gibi çoktan tükenmiş unsurları öne çıkarmaktadır.

Demirel Faktörü Çare Değil, Rejimin Çıkmazının Bir Başka Göstergesidir

Demirel faktörünün öne çıkmasında SHP gibi sözde sosyal-demokrat kesimlerin rollerini oynayamamasının payı olduğu gibi, bunun maddi bir temeli de mevcuttur. Rejimin bilinen uygulamaları, çok geniş kesimleri muhalefetin temeli haline getirmiştir. Bu nedenle burjuvazinin bir kesimi Demirel'den yana ağırlık koymaktadır. Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, Parti III. Kongresi konuşmalarında bu noktaya şöyle dikkat çekiyordu:

"Özellikle bugünkü DYP'nin ve örgütlenmek isteyen diğer partilerin durumundan da açıkça belli olduğu gibi, burjuvazinin önemli kesimi bu rejimden rahatsızdır. Rahatsızlığını devletin birliği ve bütünlüğü önüne geçirmese de... burjuvazinin çeşitli klikleri arasındaki çekişme, yani Evren-Özal kliği ile Demirel kliği arasındaki çelişki gelişeceğe benzemektedir... Alternatifler içinde bir Demirel-Evren rejimi en çok tercih edilen alternatif olarak görülmekte ve geliştirilmeye çalışılmaktadır."

Gerçekten de rejim, açılacak gediklerden yığın muhalefetinin gelişeceği ve kontrolü kaybedeceği endişesiyle, sosyal-demokrat ya da sol maskeli bir alternatiften çok Demirel alternatifini ehven görmektedir. Bu yönlü değişimi yapmak için referandum planlanmış; Demirel bir kahraman edasıyla gittiği yerlerde büyük kalabalıklar toplar hale gelmiştir. Sosyal temelleri, parti programları hatta kurumlaşmaları arasında hiçbir fark olmayan ANAP'ın yerine DYP'nin geçmesi ne ifade edecek, neyi değiştirecektir? Şimdiden Demirel yığınlara benimsetiliyor... 12 Eylül holdingleri dışındaki tekel grupları, Anadolu burjuvazisi, tarımsal burjuvazi Demirel'i desteklemektedir. Burjuva soluna zemin olan kitlelerin oyları bile Demirel'e kanalize edilmektedir. Yabancı sermaye yeşil ışık yakmakta, Türkiye rejimini belirleyen ABD ve NATO, Demirel'e vize vermektedirler.

Gelişmelerin şu ya da bu biçimlerini belirlemek tam mutlak olmayabilir. Fakat anlaşılması gereken, bugün iflas eden ANAP değil, rejimin kendisi olduğudur, sorunlar rejimin kendi sorunlarıdır ve burjuva rejimi içinde hiçbir değişikliğin bu sorunları çözme gücünde olmadığıdır. Demirel gelse ne yapacaktır? Faşist anayasaya dokunamayarak, ANAP'ın bıraktığı yerden devam edecektir. Emperyalist tekellerin güçlü denetimine giren ve bu ilişkiden güçlü bir holdingleşmenin doğduğu iç piyasa dengesini sağlayamayacaktır. Dışarıya döviz akımına yol açan ihracat-ithalat politikasına dokunamayacaktır. Hayat pahalılığını önlemenin yolu olan iç üretim ve ihracatın artması, ücretlerin ve sosyal güvencelerin arttırılması, enflasyonun azaltılmasına bağlıdır. Hiçbir burjuva hükümeti, var olan ekonomik politika altında bunu yapma gücünde değildir. Rejimin ekonomik, sosyal bunalımını AET'nin üstüne yığması olanaksız görünüyor. Emekçi sınıfların yığınla ekonomik-demokratik hak talepleri vardır. Kısacası DYP, kısmi bazı düzenlemelerle dağ gibi sorunların altından kalkamayacaktır. Yığınlar faşist yasaların değiştirilmesini istiyor, Demirel esas olarak bu yasalara dayanarak pratik sergileyecektir. Rejimin sorunu olan Kürdistan sorunu; şu ya da bu hükümetin alacağı herhangi bir önlemle, ya da askeri taarruzlarla giderilecek bir sorun değildir. Çünkü Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi sömürgeciliğin en aşırı tedbirleri ile savaşmaktadır. Askeri, siyasal, kitlesel olanakları fazlalaşmıştır. Türk burjuvazisi sorunu reformist yöntemlerle tasfiye etme çözümlerinden çok uzak olduğu gibi, bu çözümlerin artık sonuç vermesi de olanaksızdır. Öte yandan rejimin, olduğu gibi duran bölge ve dış sorunlarına da DYP'nin farklı bir yaklaşımı ve dolayısıyla çözümü sözkonusu olamaz.

Özcesi, Türk burjuva rejiminin içinde bulunduğu ağır bunalım, Özal yerine Demirel'in getirilmesi gibi klik değişimiyle atlatılacak cinsten değildir. Ve Demirel faktörü de, aslında rejimin çıkmazına "çare" değil, çıkmazın ve çözümsüzlüğün bir başka göstergesidir.

Türk-İslam Sentezi Çıkmaz ve Yozlaşmanın Değişik Bir İfadesidir

Türk egemenlik sistemi sınıf karakteri gereği en fazla ideolojik çehreye bürünen sınıftır. Bu bukalemunluk, sınıf olarak üretici olmayışından, katliamcı-sömürgeci karakterinden ve emperyalizme bağımlılığından kaynaklanmaktadır. Türk egemen sınıfları İslami ideolojiyi yayılma amacıyla benimsedi. Osmanlılar, İstanbul'u alınca Türk egemenleri Roma birliğine soyundular. Batı'daki burjuva yayılması Osmanlılığı biçimlendirdi. Bu sömürgeci politika burjuva kozmopolitizmi ve islami gericilikle beslendi. Hıristiyan halkların imparatorluk bünyesinden ayrılması "Pan-İslamizm"e yol açtı. Pan-İslamizmin iflası ile "Pan-Türkizm" —Turancılık— ideoloji yapıldı. Bu emperyalist program, Osmanlı imparatorluğunun dağılması ile sonuçlandı. Osmanlı egemenlerinin bu politik programları, emperyalistler ve siyonist politikacılarla beraber oluşturuldu. Siyonist sermaye ile içiçelik yaşandı. Misak-ı Milli, aynı programın daratılması oldu. Kemalizmin laikliği bir örtü, bir sahtekarlıktan öteye geçmedi. Ve Kemalizm uzun yıllar resmi ideoloji olarak varlığını sürdürdü.

12 Eylül 1980 faşist darbesi Kemalizmin, gelişme seyri ve aynı zamanda iflası oldu. Devlet faşizmi Türk-İslam sentezini araç yapmak istedi. Bu istem, sömürgeci-saldırgan Türk burjuvazisinin tıkanması ve emperyalizmin gizlenemeyecek denli açık dayatmaları ile gündeme geldi. ABD emperyalizminin, bölgede, faşist TC'ye tanıdığı rol bilinmektedir; bu, bölge halklarına ve sosyalizme karşı jandarmalık rolü ve görevidir. Faşist rejimin tıkanmasına, çözümsüzlüğüne çare olarak görülen bu yol, bir anlamda, Pan-Türkizmin günümüz koşullarında tekrarıdır. Türkeş'ten, Yeni Forum çevresine kadar faşist akımların bu ideolojiye sarılmaları; Aramco-CIA denetimindeki "Rabıta"nın Türk devletindeki gücü; ABD'nin askeri yayılma stratejisinde Türk devletine verilen rol, "Türk-İslam Sentezi"nin iflas ideolojisi olduğunu göstermektedir. Devlet faşizmi, daha doğrusu Kemalizm şimdi de bu biçimde örtülmeye ve yaşatılmaya çalışılmaktadır

Günümüzde Ortadoğu gericiliği bütünleştirilmiştir. Körfezin petrol ve parası, Türk ordusunun gücü ile bütünleştirilmek istenmektedir. Bunun için Körfezden Türkiye'ye para ve petrol akmakta, Türk-İslam sentezciliği faşist basında Turancı hayallerle işlenmektedir. Yeniden "Dünya Türklüğünün birliği", "İslam birliği", "Komünist Rusya'nın İşgalinden Müslüman Türklerin Kurtarılması" vb. teraneler işlenmektedir.

Türk burjuvazisinin birden bu yoğun ideolojik arayışlara girmesi, bir yandan resmi ideoloji olan Kemalizmin kesin iflası anlamına gelirken, diğer yandan faşist saldırganlığa yeni ideolojik kılıf olmaktadır. Toplum üzerinde bilinçli ve sistemli olarak estirilen şoven dalga, "Bulgaristan'daki Türklerin hakkını koruma", "Bölücülüğe karşı milli birlik" vb. burjuva propaganda ve gürültüleri çıkmazın ve saldırganlığın ifadesidir. Dolayısıyla bu yöntemle de faşist rejimin çöküşten kurtulmasının olanağı yoktur.

Çare Yeni Bir Faşist Darbe mi?

Her yönüyle tıkanan rejimin önüne "çare" diye çıkarılan tüm yolların kapalı olduğunun daha şimdiden açık-seçik görülebilmesi ve öngörülen hiçbir alternatifin rejimi yaşatma şansının bulunmadığının anlaşılması, birçok çevrede gözlerin yeniden faşist orduya çevrilmesine neden oldu. Son günlerde tanık olunan bazı gelişmeler, özellikle de Türk buvrjuva egemenlik tarihinde ilk kez görülen, bir genelkurmay başkanının görev süresi dolmadan "kendi isteğiyle" görevden ayrılması durumu, bu doğrultudaki düşünceleri kuvvetlendirici bir rol oynadı. Faşist ordunun genelkurmay başkanı Necdet Üruğ'un bu tarzdaki ayrılışı, öncesindeki gelişmelerle birlikte değerlendirilecek olursa, Pentagon'un öteden beri, belli özellikleri olan bazı faşist generalleri öne çıkarmak için ordu içinde birtakım hazırlıklar yaptığı görülmektedir. Nokta dergisi, 24 Mayıs 1987 tarihli sayısında "İki komutanın yükselişi" başlığı altında şunları yazıyor: *"Genelkurmay Başkanlığını devralması beklenen Orgeneral Necdet Öztorun ile Kara Kuvvetleri Komutanlığını üstlenmeye hazırlanan Orgeneral Necip Torumtay bu görevlere tesadüfen gelmediler. Hizmet süreleri uzatılarak emekli olmaları engellendi. Sanki onlar bu görevlere, bu görevler de onlara hazırlanıyordu."*

1984'lerden beri ordu içerisinde çeşitli ayak oyunları ve şimdiye kadar rastlanılmayan bazı yöntemlerle emeklilikleri engellenen ve ordunun yönetimine getirilen bu iki faşist general de Pentagon tezgahlarında yetiştirilmiş, CIA sınavlarından geçmiş, NATO'nun çeşitli kademelerinde görev almış ABD emperyalistleri için "güvenilir" birer uşak olduklarını kanıtlamışlardır. Özal'la birlikte Evren'in de ipliklerinin pazara çıkması üzerine ABD emperyalistlerinin böylesi bir önlem almaları, kendileri açısından anlaşılır durumdur.

Buradan hareketle, ordu içinde bir darbeden, yeni bir askeri-faşist cuntadan söz etmek ne derece doğru olacaktır? Kaldı ki Türkiye'de ordu zaten iktidarda değil midir? Evet, her ne kadar çeşitli perdelerin arkasına saklanmaya çalışsa da, Türk ordusu bütün ağırlığıyla iktidardadır ve fiili yönetici durumundadır. Her şey ordunun gölgesinde olmakta, ordu damgasını taşımaktadır. Ordunun bu işlevi yalnızca içinde bulunduğumuz döneme ait bir olgu da değildir, tarihseldir. ABD ordusunun bir kolu durumundaki Türk ordusunun asıl yönetim gücü de Pentagon ve CIA kaynaklı "Özel Harp Dairesi"dir. Diğer yandan ordununun, özellikle 12 Eylül sonrasında toplumda çok yönlü bir işlevi sözkonusudur. Ekonomik olarak da OYAK, MKE vb. tekeller aracılığıyla tekelci burjuvaziyle içiçedir. Bankalar, tekeller ve holdinglerin yöneticileri bizzat faşist generallerdir. Sivil kurumlar, ordunun toplumdaki yöneticilik işlevini gizleyemememektedir.

Türk ordusunun bu işlevi yüklenmesinin ana nedenlerinden bir tanesi de Kürdistan'daki savaştır. Bu savaşta maddi ve insan kaybı giderek arttan ordu adeta bir batağa saplanmaktadır. Kürdistan'daki silahlı mücadelenin yığınsal kabarmalara yol açabileceği düşüncesiyle büyük bir kesimi Kürdistan'da konumlandırılan Türk burjuva ordusu dağıtılmadan ne Kürdistan ne de Türkiye halkları kurtulabilir.

rim için bir dezavantaj değil, avantajdır. Çünkü bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi payına düşeni yapmakta ve direkt bu orduyla savaşmaktadır. Bu durum Türk halkına dayanacağı güçlü bir zemin yaratmaktadır. Bu nedenle de ordu iktidarda mıdır, değil midir? Darbe olur mu, olmaz mı tartışmalarının fazla bir anlamı olmadığı açıktır. Nitekim Parti Önderliğimiz, daha 1986 Ekim'inde III. Kongre konuşmalarında bu konuyla ilgili şu belirlemeyi yapıyordu:

"Türkiye'nin 1980'den beri en sert bir faşist rejim altında; ekonomik, sosyal ve siyasal alanlarda bir ölçüde sağladığı istikrar 1988 yılında her bakımdan bozulacak, rejim çalkantılı ve bunalımlı bir dönemin içine girecektir. Demirel'in işbaşına getirilmesi durumunda bu çelişki ve çatışma daha çok alevlenecek, sorunların sosyal-demokratlarla aşılmak istenmesi ise olumsuz yöndeki gelişmeleri daha da tırmandıracaktır.

"O zaman, böyle bir çalkantılı ve bunalımlı dönemde, bunların dışında yeni bir askeri diktatörlük ne anlama gelir? Gerçekte böyle bir diktatörlüğün anlamı sadece bir hiç olacaktır. Çünkü eskisi bitmeden yeni bir diktatörlüğün tezgahlanmasıyla sorunlara çözüm bulmak mümkün değildir... Bu tür darbeler olsa olsa birtakım iktidar açgözlülerinin koltuk yapma hırsı sonucu gelişebilir. Bunlar 1980'lerdeki kapitalizmin kördüğümünü çözme gibi bir rol oynayamayacaktır.

Rejimin çöküşü o denli hızla seyretmektedir ki, 1988 için öngörülen istikrar bozukluğu ve tıkanma daha '87'nin ortalarında iken gündeme gelebilmektedir. Ve gerçekten de, sosyal-demokrasi faktörü, Türk-İslam sentezi ve Demirel alternatifleri gibi yeni bir askeri diktatörlüğün de, faşist rejimin çöküşünü de önleme olanağı yoktur.

O halde yapılması gereken nedir? Gerçek durum bu iken, yani kemalist-faşist rejim içinde bulunduğu bunalım ve çöküşten hiçbir şekilde çıkış yolu bulamazken; öyle ki, ekonomik olarak ABD ve AET'ye, askeri olarak da NATO ordularına dayanmaksızın kendi başına ayakta bile duramaz bir haldeyken, Türkiye ve Kürdistanlı devrimci güçleri bekleyen görevler nelerdir? Elbette ki, devrimcilerin görevleri, faşist rejimin alternatifi durumunda olan devrimi gerçekleştirmektir. Bunun dışında bir yolla, emekçi sınıf ve tabakaların, Türk burjuvazisinin acımasız baskı ve sömürü cenderesinden kurtulmaları olanaklı değildir. Bunun için de egemen burjuvazinin faşist zoruna karşı, halkların ve proletaryanın devrimci zorunu dikerek kararlıca savaşmak kaçınılmaz olmaktadır. Yoksa, emekçi sınıfların öncülüğü ve devrimcilik adına burjuva "sol"unun, dolayısıyla faşizmin kuyruğuna takılmak, en başta bu anlayış sahiplerini hüsrana uğratacaktır.

Bugün PKK, önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini, tarihin ender tanık olduğu zorluklara göğüs gererek yaygın gerilla savaşı düzeyine vardırmış ve zafere götürecek doğru devrimci tavrın ne olduğunu bizzat pratiğiyle kanıtlamıştır. Bu gerçeklik, faşist rejimin tüm kurum ve kuruluşlarıyla çöküşe gitmesinde en temel rolü oynarken; Türkiye halkı ve emekçi sınıflarının faşizme karşı direnişte dayanacağı güçlü bir müttefik, sağlam bir zemin olmuştur. Halklarımızın, bu devrimci zemin üzerinde gelişmekte olan kutsal isyanı karşısında faşist Türk sömürgeciliği daha fazla tutunamayacak ve kaçınılmaz olarak yıkılıp gidecektir.

Musevi'nin Ziyareti, Türk-İran İlişkileri ve Kürdistan

Son yıllarda Ortadoğu önemli gelişmelere sahne olmaktadır. Ortadoğu halkları mevcut statükoyu parçalamak ve kendilerine biçilmek istenen kefeni yırtıp, yeni bir kimliğe kavuşmak için yoğun bir mücadele vermektedirler. Bir döneme kadar Ortadoğu halkları üzerinde katı bir egemenlik kurmuş olan emperyalizmin oluşturmuş olduğu statükonun korunaması, İran Şahlığının yıkılması, Filistin direniş hareketi ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesi ile, bu yapıda açılan gediğin daha da büyümesi ve henüz sosyalizm tarafından da bir çözümün bölgeye hakim kılanamaması, mevcut arayışların özellikle de günümüzde yoğunlaşmasını birlikte getirmektedir. Çeşitli yazı ve değerlendirmelerimizde, Ortadoğu'daki arayışların niteliği ve bölgede çözüm iddiası ile ortaya çıkan güçlerin durumu üzerinde durduk. Güncel gelişmelerin ışığı altında, bölgede meydana gelen olaylara baktığımızda bugün Ortadoğu'nun en önemli sorunlarından biri olarak, Körfezin kuzeyi ve doğusu diye de adlandırılan İran, Irak, Türkiye ve Kürdistan'da ortaya çıkan problemleri görmekteyiz. Bu ülkelerde ortaya çıkan sorunların temelinde ise, tarihsel ve güncel nedenler olmakla birlikte, günümüzde esas olarak iki ana noktada düğümlenmektedir. 7 yıldır aralıksız bir şekilde devam eden İran-Irak savaşı ve 1984 Ağustos'unda yoğunlaşarak gelişen faşist Türk sömürgeciliği ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi arasındaki çatışma, sözünü ettiğimiz bu iki düğümü oluşturmaktadır. İşte, bölgede meydana gelen gelişmeleri değerlendirirken, bu iki noktayı gözönünde bulundurmak gerekmektedir. Hemen belirtelim, bu gerçekliği dikkate almayan bir yaklaşım yüzeyselliğe ve tabii ki hatalara düşmekten kendisini kurtaramaz.

Basra Körfezinde son aylarda meydana gelen gelişmeler, bölgenin bu mıntıkasında çözüm ile çözümsüzlüğün içiçe yaşandığını göstermektir. Öyle ki, birçok olay, özü aynı kalmak koşulu ile yeni boyutlar kazandı. Bölgede böylesi gelişmelere yol açan mevcut çelişkilerin varlığı ve çözümü için harcanan çabalardır. Çelişkileri çözme iddiasında olan her güç ise, kendi yaklaşımını egemen kılmaya çalışmaktadır. Bölgede meydana gelen olaylara yaklaşımımızı ise, bu temelde yapmak zorundayız. Yaptığımız, bu kısa değerlendirmeden sonra, esas olarak ele almak istediğimiz konuya değinmek istiyoruz.

ORTADOĞU'DA TÜRK FAŞİST YÖNETİMİNİN VE İRAN'IN ROLLERİ

İran-Irak savaşı uzun bir süredir, bölgenin adeta kanayan bir yarası olarak devam etmektedir. Yine, bu savaşın devam etmesi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önemini daha da açığa çıkarmaktadır. Bölge açısından ciddi bir sorun oluşturan ve çözümlenmedikçe de esaslı bir çözümün gerçekleşmeyeceği bir sorun niteliğinde olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, özellikle de belirttiğimiz sahada bütün görüşmelerin, toplantıların ve değerlendirmelerin ana konusu durumundadır. Türkiye ile İran başbakanları arasında gerçekleşen bir dizi görüşmenin de ana konusunu, yine Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi oluşturdu. Her iki ülke coğrafik olarak biribirlerine yakın oldukları gibi, öteden beri Kürdistan üzerinde hakimiyeti bulunan iki devlet olarak da tanınırlar. Yine, son yıllarda gerek Şahlığın yıkılması, gerek İran-Irak savaşı ve gerekse de daha başka problemlerden dolayı, her iki devlet arasında çelişkiler bulunmaktadır. Bu çelişkilerin en başında geleni ise, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı takınılacak tavır gelmektedir. Faşist Türk devleti ile İran İslam Cumhuriyeti arasında, bu konuda daha önceleri de çeşitli görüşmeler yapılmıştı. Bu görüşmelerde alınan sonuçlar, özellikle de TC açısından hiç de tatmin edici olmamıştı. Buna karşın TC, bugün sonuç almak için büyük bir uğraş da vermektedir.

İran Başbakanı Musevi ve İran heyeti

Şimdi İran ve Türkiye başbakanlarının neler konuştuklarına, hangi konulara değindiklerine, yine gündeme gelen çeşitli gelişmelere değinmeden önce, kısaca İran ve Türk devletinin durumuna ayrı ayrı değinmek istiyoruz. Daha doğrusu İran ile faşist Türk sömürgeciliğinin bölgede oynadıkları role değineceğiz. Sanırız bu konuda, öyle kapsamlı ve geniş değerlendirmelere girmemize pek gerek de yok. Aslında her iki devletin oynamak istediği ve halen oynadığı rol de bilinmektedir. Bizim yapacağımız, bazı noktaları yeniden hatırlatmak olacaktır.

Faşist Türk devleti gerek içte ve gerekse dışta, özellikle de Ortadoğu halklarına yönelik saldırgan emelleri ile, emperyalizmin bir numaralı uşağı olmakla tanınmaktadır. Ülke içerisinde ve Kürdistan üzerinde kanlı bir faşist rejim kurduğu gibi, aynı şekilde bölge halklarına yönelik olarak da benzer bir saldırganlığı yürütmek istemektedir. Fakat, bugün karşısına önemli bir sorun olarak ortaya çıkan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bütün bu heveslerini kursağında bırakmaktadır. İşte, TC bölgeye açılmak için, Kürdistan engelini ortadan kaldırmaya çalışmakta. Bunun için de yoğun bir dış görüşme, destek alma çalışması yürütmekte, içte ise saldırılarını ve vahşetini katbekat arttırmaktadır.

TC'nin oynadığı bu role karşı, geçmişte emperyalizmin jandarması olan İran Şahlığının yerine kurulan İslam Cumhuriyetinin bölgede oynadığı rol nedir? Bu rolü nasıl izah etmek gerekir? Bunun için, İran'ın yakın güncel taarihine bakmak yetecektir.

İran'da Şahlık rejiminin yıkılması, emperyalizm aleyhine son derece önemli gelişmelere yol açtı. İran'ı tümden kaybettiğini gören emperyalistler ise, Irak Saddam diktatörlüğünü İran'a karşı saldırıya geçirttiler. Bu savaş ağır maddi ve manevi kayıplara yol açmasına rağmen, halen bütün şiddeti ile devam etmektedir. İran bir yandan bu savaşı lehine çevirmeye çalışırken, diğer yandan ise, bölgede ağırlığı olan bir güç olarak ortaya çıkmaya çalışmakta. İran yönetimi bugün bölgede var olan boşluktan yararlanarak çıkış yapmak istemektedir. İslam ideolojisini yayma adı altında hem Irak'a karşı savaş yürütmekte ve hem de Batılı devletlere karşı çıkmaktadır. İran böylesi bir görünüm altında ve daha çok da kitlelerin duygularına hitap eden bir politika ile savaşı ne kadar sürdürebilir? Dışta ve içte belli bir politikası olmayan İran'ı, bu nedenden dolayı gelecekte ciddi sonuçlar da beklemektedir. Bir başka deyimle, İran'ın böylesi bir ortamda varlığını sürdürmesi mümkün olacak mı? Kalıcı bir rejim olarak, varlığını koruması mümkün görünmemekte. Ama bölgenin mevcut durumundan da yararlanarak belli bir müddet de olsa varlığını sürdürecektir.

İran İslam Cumhuriyeti içte ve dışta bütün politikasının merkezine islamiyetin yayılması sorununu oturtmuştur. En azından bütün yaklaşımlarını buna göre yapmaktadır. İran, Humeyni yönetimi, en başta kendi halkına verdiği umutları gerçeğe dönüştüremedi. İran rejiminin bu özelliğine rağmen, bugün bölge açısından önemli gelişmelere yol açabilecek bir durumundan bahsedebilir miyiz? Yani, İran yönetiminin bölge halklarına yaklaşımı nasıldır? Şimdi de bu konuyu açmak istiyoruz. İran'da Şahlığın yıkılması ile birlikte emperyalizmin aleyhine bölgedeki statükoyu zorlayan Humeyni rejimi, bugün de bu mevcut durumunu devam ettirmektedir. PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaş, III. Kongre'de Ortadoğu'nun siyasal durumu üzerine yaptığı konuşmasında bu konuya da değinmiş ve şu görüşleri belirtmiştir: *"O halde, karşı-devrim bu statükoyu İsrail eliyle nasıl olumsuz yönden zorluyorsa, İran devrimi de olumlu yönden zorlamaktadır. Ve İran'ın bu konumundan ilerici güçlerin ve sosyalist ülkelerin rahatsızlık duymamaları gerekmektedir.*

İran, bir statükoyu parçalamakla uğraşmaktadır. Bu statüko ne kadar devrimci ise İran da o kadar karşı-devrimcidir. Veya parçaladığı bu statüko ne kadar karşı-devrimci ise İran da o kadar devrimcidir." Görüldüğü gibi, İran bölgede olumlu bir konumdadır. Mevcut durumu ile emperyalizmin bölgeye yönelik girişimlerini boşa çıkarmakta ve statükoyu zorlamaktadır.

Karşılıklı her iki gücün durumuna ilişkin olarak yaptığımız bu değerlendirmelerden sonra, şimdi kısaca da olsa İran-Türkiye ilişkilerinin yakın tarihine bakmak istiyoruz.

YAKIN TARİHTE TÜRK-İRAN İLİŞKİLERİ

İran ve Türkiye'nin bugün çok çeşitli yönlerden de ele alınsa, birbiriyle zıt politikalara sahip oldukları görülecektir. Bu sadece dış politikaya ilişkin zıtlık olmayıp, iç politikada da benzer bir durumu yaşamaktadırlar. Aslında her iki devleti biribirine yakınlaştıran veya görüşmeleri sürdürme zorunda bırakan sorunları; sadece bugün değil, geçmişten beri sürüp gelen ve ortak bir sorun niteliğini taşıyan Kürt meselesidir. Bilindiği gibi, Osmanlı İmparatorluğu döneminden bu yana İran ile Türkiye arasında Kürdistan'a hakim olma mücadelesi önemli bir yer tutar. Fars devleti ile Türk egemenleri arasında, Kürdistan üzerine büyük savaşlar verilir. Her iki devlet biribirleriyle olduğu kadar kendi ülkelerinde de Kürt sorunu ile uğraşmak zorunda kalırlar. TC, yüzyılımızın yarılarına doğru isyanları ezip, içte sorunu belli bir statükoya kavuşturma gücünü göstermesine rağmen, İran günümüze kadar, Kürdistan'da gelişen isyanların başarıya gitmesini her ne kadar engellemiş de olsa, fakat bir bütün olarak bastıramamıştır. En son 1980'li yıllarda Kürdistan sorunu yeniden gündemleştiğinde, bu devletlerin yaklaşımında da değişiklikler ortaya çıkar. TC, bitirdiğini sandığı Kürt meselesini yeniden karşısında görürken, güçlü bir temelde gelişen ulusal kurtuluş hareketini bastırmak içinse İran ve Irak'la işbirliği içerisine girmeye, Suriye'yle de aynı şekilde bir ittifak geliştirmeye çalıştı. Hatta, rejimin en ileri gelen temsilcilerinin sık sık tekrarladığı, "İran-Irak savaşı var oldukça PKK'nin silahlı eylemlerinin önüne geçilemez" sözleri de dikkate alınınca, TC'nin bu ilişkiye verdiği değer ortaya çıkmaktadır.

İran-Irak savaşı, bölgede Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesi için elverişli olanaklar yarattığı bilinmektedir. İşte TC, İran-Irak savaşının yarattığı otorite boşluğundan ulusal kurtuluş hareketimizin ustaca yararlandığını görmektedir. Bu nedenle özel olarak İran ve Irak sahaları üzerinde durmaktadır. Türkiye'nin İran ve Irak'a yaklaşımı ekonomik olmaktan çok siyasaldır. Her ne kadar TC, Irak ve İran'ın mevcut savaş durumundan, yine bu rejimlerin çeşitli sıkışıklıklarından yararlanıyor ve ekonomik yatırımlar geliştiriyorsa da, bunlar siyasal amaçların gölgesi altında kalmaktadır. İşte bu gerçeklerden hareketle, TC'nin gerek İran'a ve gerekse Irak'a yönelik politikalarının temelinde siyasal nedenler, özellikle de Kürt sorunu başta gelmektedir.

Bu kısa belirlemelerimiz çerçevesinde, İran ve Türkiye başbakanları arasında geçtiğimiz günlerde gerçekleştirilen görüşmenin konusu her iki devlet yetkililerinin de açıkladığı gibi, bu görüşme de ekonomik olmaktan ziyade siyasal amaç taşımaktadır. Nitekim görüşme döneminde basına da yansıdığı gibi, esas olarak İran'ın Kürdistan sorununda Türkiye'ye destek vermesi, Irak ile aralarındaki savaşı durdurması gibi sorunlar üzerinde duruldu.

Türk devleti, daha önce İran ile çeşitli dönemlerde yaptığı görüşmelere, aynı konuyu getirmişti. Bilindiği gibi bu görüşmelerde TC arzu ettiği sonuçları alamamıştı. Kaldı ki, Türk devletinin ABD ve Irak Saddam diktatörlüğü ile geliştirdiği ilişkiler, öteden beri İran'ı rahatsız eden bir durumu oluşturmaktaydı. Faşist Türk rejimi, İran'ın sıkışıklığından yararlanarak, Irak Saddam rejimine alabildiğine destek sunarken, İran'ı ise tehdit etmekteydi. Fakat günümüzde TC'nin bu politikası tutmamış ve dış politikası bir çıkmaz içerisine girmiştir. Diğer birçok konuda olduğu gibi Kürdistan konusunda da İran ile farklı yaklaşımlar içerisine girmişlerdir. Bir başka deyişle, İran, TC'nin giderek Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen kurtuluş mücadelesinin gelişmesi ile artan çıkmazını fırsat bilerek çeşitli dayatmalarda bulunmaktadır. Veya TC'ye karşı daha serbest bazı tavırlar geliştirmektedir. TC'nin birçok taviz vermesinin anlamı da budur. Yoksa başka bir neden bulunmamakta. TC'nin çizmek istediği yol Irak'ın yanısıra, en azından Suriye olmasa bile (ki, bu konuda da sürekli tehditleri var), İran'ı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı ortak bir ittifağın içerisine çekmeye çalışmaktadır.

TC geçmişte olduğu gibi günümüzde de bu konuda bir hayli çaba harcamaktadır. Fakat bu konuda öyle arzu ettiği bir sonuç alamamıştır. Bunun böyle olmasının nedenleri bilinmektedir. Bir kez İran ve Türkiye'nin bölgedeki sorunlara yaklaşımları farklılık taşımaktadır. Her ne kadar İran ve Türkiye Şahlık rejiminin başta olduğu dönem, bu konuda da tam bir uyum içerisinde olsalar da, İran İslam Cumhuriyetinin kurulusu ve ardından Irak'ın İran'a saldırması gibi gelişmeler ve sömürgeci Türk

devletinin bu gelişmelere karşı izlediği politika ayrılıkları daha da derinleştirmiştir. İran ile Türkiye arasında bugün var olan ekonomik ilişkiler de bir tıkanma içerisindedir. Daha bir yıl öncesine kadar Türkiye, İran pazarına yoğun bir şekilde ihracat yapmaktaydı. Bu konuda Türkiye ile İran'ın karşılıklı anlaşmaları ve geliştirdiği ilişkiler mevcuttu.

Türkiye bu ortamda bir yandan ekonomik gücünü İran pazarında daha da arttırmaya çalışırken, buna bağlı olarak siyasal konularda da ortak davranışa çekmeye çalıştı. İşte böylesi bir ortamda, Türk Başbakanı Özal İran'ı, İran Dışişleri Bakanı ise Türkiye'yi ziyaret ettiler. Fakat, TC'nin hem İran ile, hem de Irak ile ilişki sürdürmeyi amaç edinen dış politikası, İran tarafından rahatsızlıkla karşılandı. Özellikle de TC'nin Güney Kürdistan'a karşı geliştirdiği bütün hava saldırılarını, İran tepkiyle karşıladı ve protesto ettiğini Türk devletine bildirdi. 1987 Mart'ında gerçekleştirilen en son hava saldırısına karşı da İran tepkilerini dile getirdi. Bu dönemde Türkiye ile İran'ın ilişkileri yeniden gerginleşmişti. TC, Güney Kürdistan'a hava saldırısının kayıtsız-şartsız desteklenmesini istemesine rağmen, İran, Irak'la olan savaş durumunu ve TC'nin bu hareketi ile Saddam rejiminin güçlenmesine hizmet ettiğini öne sürerek protesto etmişti. Bütün bu gelişmeler de İran ile Türkiye'nin ilişkilerinde çelişkileri arttıran unsurlar oldu.

Bu gelişmelere rağmen, Türkiye, yine de İran'ın kendi politikasının bir ortağı haline getirmeye yönelik çabalarını sürdürmektedir. TC'nin şimdiye kadar İran'a yönelik yürüttüğü politikasının özü budur. Gelişen Kürdistan bağımsızlık mücadelesini ezmede ortak hareket etme gibi bir konuma, TC, İran'ı da sürüklemeye çalışmaktadır.

Son görüşmeyi de bu çerçevede değerlendirmek gerekir. TC, ancak ortak bir işbirliği sonucu başarıya gidebileceğine inanmakta. Bunun için de böylesi bir ittifağı sağlamaya çalışmaktadır. Yine, İran'ın birçok isteğini kabul etmesi de burdan kaynaklanmaktadır. Mesela; görüşmeye ilişkin olarak İran'ın istediği, protokolün gereklerine uymasının anlamı da budur. Türk faşist rejimi, eskisi gibi politikasını kolaylıkla yürütememekte, çıkmazı daha da derinleşmektedir. Bu nedenle birçok tavize yanaşmaktadır.

SON GÖRÜŞMENİN DE KONUSU KÜRDİSTAN

Bilindiği gibi, Türk faşist rejimi varlık ilkesi olarak kendisini Kemalizme dayandırır. Atatürk ilkelerini en temel varlığı olarak kabul eder. Buna rağmen, son görüşmede içerisine girdiği tavır, TC'yi kendi varlığını çiğner bir duruma getirmiştir. Her ne kadar faşist cuntanın başı Evren, *"Biz dostlarımıza, Atatürk'e verdikleri değer ölçüsünde önem ve değer veririz"* dese de, aslında Musevi'nin anıtkabiri ziyaret etmek istememesini kabul etmeleri nasıl sıkışık bir durumu yaşadıklarını göstermektedir. İran Başbakanı Musevi'nin anıtkabiri ziyaret etmemesi günlerce basının sayfalarında yer aldı. Bununla görüşmelerdeki başarısızlık ve anlaşmanın sağlanamaması durumu örtülmek istendi. Cumhurbaşkanından başbakanına ve bütün basın-yayın kurumlarına varana kadar hemen hepsi görüşmenin bu yönünü öne çıkardılar. Tabii bu sadece işin bir yanıydı. O da görüntüde kalan yanı. Ama görüşmenin esaslı konuları hakkında ise basın üstü kapalı bazı şeyler yazdı. Son ana kadar, Türk Başbakanı Özal'ın İran Başbakanı Musevi'ye karşı sergilediği uzlaşma yanlısı tavır ise, her türlü savaş kışkırtıcılığını yürütmektedir. Görüşmenin bu yönünden ziyade ele alınan ve kesin bir anlaşmaya varılamayan konular üzerinde durmak istiyoruz.

Görüşmenin esas olarak üzerinde durulan tek bir gündem maddesi vardı: O da, Kürdistan'dı. Diğer sorunlar ise buna bağlı olarak ele alındı. Bunun yanısıra halen süren İran-Irak savaşı, İran'ın Irak'ın petrol bölgelerine, yine Musul ve Kerkük'e yönelik saldırıları, faşist Türk devletinin bundan duyduğu kaygılar ile, Türk devletinin Güney Kürdistan'ı bombalaması ile Musul-Kerkük'e karşı taşıdığı emeller üzerinde de duruldu. Fakat esas olarak, bugün dev boyutlarda gelişen PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı ortak tavır sorunu tartışıldı. Bunların yanısıra, daha başka konulara da değinmiş olabilirler. Bu konuların çok tali kaldığını hemen belirtelim.

Nitekim faşist cuntanın başı Evren, İran Başbakanı Mir Hüseyin Musevi ile yaptığı görüşmede bu konuyu açıktan dile getirmiş ve İran'ı desteğe çağırmıştır. Faşist Evren, İran Başbakanına şunları söyledi: *"Türkiye'yi bölmeye çalışan aşırı uçlara, kim tarafından yapılırsa yapılsın, arka çıkılması bizi rencide eder. Doğu'da, Kürt devleti kurma hayali içinde olan eşkiya var. Onlar, zoru görünce komşu ülkelere sığınırlar. Uluslararası ilişkilerde 'sıcak takip' denilen bir husus var. Buna, bazen mecbur kalınabilir. O eşkiya, sizin Irak'la savaşmanızdan daima yarar görür. Savaş kargaşasında, bir yer kapacaklarını sanırlar. Bu hususlarda, dikkatli olmanızı tavsiye ederim. Bizim, Doğu'da verilecek bir karış toprağımız yoktur. Bu eşkiya ile mücadele, kesintisiz sürdürülecek ve onların kökleri, mutlaka kazınacaktır. Ortadoğu'nun coğrafi yapısının değişmesinden yarar uman güçler var. Biz, İran-Irak savaşının sona ermesini, bu yüzden istiyoruz. Siz de bu durumu iyi değerlendirin."* Bilindiği gibi, daha önceleri de bu konular çeşitli vesilelerle gündeme getirilmiş ve faşist cunta İran'ı yine açıktan tehdit etmişti. Hatta, buna Musul ve Kerkük petrol alanlarında, savaş nedeniyle Türk çıkarlarının tehlikeye gireceğini belirten çeşitli devlet yetkilileri, İran'ın yürüttüğü savaştan dolayı rahatsızlıklarını ve petrol alanlarına müdahale edebileceklerini gündeme getirdiler. Bütün bunlar ise, TC'nin İran'a yönelik politikasını açığa vurmaktadır. Ayrıca, aynı görüşmede faşist Evren, İran Başbakanına Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile ilgili çeşitli belgeleri de vermiştir. Aslında bütün bu belgelerin hangi amaçla verildiği de açıktır. Nitekim, Evren'in sözlerinde de dile gelen, tehlikenin (Kürdistan sorunundan yana) büyük olduğu gerçeği artık gizlenememektedir.

İran Başbakanı Mir Hüseyin Musevi, Türkiye ziyaretine başlamadan önce, Milliyet gazetesinde M. Ali Birand'ın, İran Başbakanı ve İran Ağır Sanayi Bakanı ile röportajları yayınlandı. Röportajlarda çeşitli konulara değinilmekle birlikte, esas olarak PKK üzerinde durulmaktadır. 15 Haziran tarihli Milliyet gazetesinde yayınlanan röportajın bir bölümünü buraya da alıyoruz. M. Ali Birand'ın sorusuna İran Başbakanının cevapları görüşmenin ana noktasını da ortaya koymaktadır.

M. Ali Birand: *"Biliyorsunuz, PKK Türkiye'de bir dizi girişimler yapıyor. Türkiye de karşılık vermek amacı ile, yerleşme noktası olarak görülen Kuzey Irak'ta zaman zaman askeri harekat düzenliyor. Aynı bölgede, sizinle birlikte Saddam Hüseyin'e karşı savaşan Talabani ve Barzani'nin de üsleri var. Siz bu durumlarda hemen tepki gösteriyorsunuz. Türkiye'yi çok rahatsız eden bu konuda ne yapıyorsunuz?*

Mir Hüseyin Musevi: *"Biz hiçbir zaman PKK'yi himaye etmedik ve PKK'nin İran'da üsleri yok. Bu tamamen söylenti ve propaganda ile ortaya çıkan bir sorundur. Onları koruduğumuzu kesinlikle reddediyoruz. Bizim için önemli olan, Irak'taki rejime karşı savaşanların zayıflamamalarıdır. Onları zayıflatıcı her heraketi Saddam hükümetine yardım olarak anlıyoruz."* Bir başka soru üzerine ise, İran Başbakanı Türkiye'den İran'a yönelik karşı faaliyetlerin var olduğuna değinerek, bunları Türk hükümetinin durdurmasını istedi. Musevi konuşmasında; *"İslam devrimimize karşı olan faaliyetlerden rahatsızız. İyi bir komşu olarak bizim rejimimize, düzenimize ve devrimimize karşı faaliyetlerin önünün alınmasını istiyoruz. Özellikle İstanbul'da ve Van'da bize karşı faaliyetler var. Bunları, ilişkilerimiz açısından iyi görmüyoruz"* dedi. 16 Haziran tarihli Milliyet'te ise M. Ali Birand, İran Ağır Sanayi Bakanı Nebevi ile yaptığı röportajda ise şunları yazıyor:

"Sanayi Bakanına, 'Türkiye, kendini rahatsız eden PKK adlı grubu vuruyor. O zaman siz neden müdahale etmiyorsunuz? Sizinle dost olan Kürt gruplara, PKK'ya destek vermemelerini neden söylemiyorsunuz?' şeklindeki sorumuza da şu yanıtı aldık:

'Bakın, biz sizden taraf tutmanızı istemiyoruz. Sadece bize destek verenleri vurmamanızı istedik, o kadar. Oysa siz bizden başka şeyler istiyorsunuz. Buna rağmen yine yaptık. PKK'ya destek vermediğimiz gibi, Talabani ve Barzani gruplarına da aynı şeyleri söyledik. Unutmayın ki, son kararı onlar veriyor. Biz değil. Üstelik, açıkça söyleyeyim; bizimle birlikte çarpışan iki grup da PKK'ya karşılar ve onlara destek vermiyorlar. PKK, bizim cephe tarafından desteklenmiyor."

Aktarmalardan da görüleceği gibi, yine gündemin ana konusunu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve bu mücadelenin öncüsü PKK oluşturmaktadır. Açık olarak bugün daha iyi görülebildiği gibi, faşist cuntanın gerek içte ve gerekse dıştaki politikalarını Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi boşa çıkarmaktadır. Yine, bugün ulusal kurtuluş mücadelemiz, TC'nin Kürdistan üzerindeki egemenliğini de parçalamaktadır. İşte, bütün bu gelişmeler faşist Türk sömürgeciliğini büyük bir korku içerisine sokmaktadır. Bunun için, İran'a karşı birçok tavizi vermektedir.

Bilindiği gibi, Türk sömürgecilerinin Güney Kürdistan'ı bombalamasına karşı İran tepki göstermiş ve bu saldırıyı kabul etmeyeceklerini açıklamıştır. Bu konuda da İran ve Türkiye arasında tartışmalar yapılmış ve karşılıklı tepkiler gösterilmiştir. Bu da görüşmelerin konusu haline getirilmiş, fakat herhangi bir anlaşma sağlanamadığı biliniyor.

Üzerinde durulan diğer bir sorun ise, İran-Irak savaşının durdurulması ve tarafların karşılıklı ateşkes yapmalarıdır. Türkiye, İran ve Irak arasında bir arabulucu gibi hareket etmek istemekte ve ateşkes sağlamak için çaba sarfetmektedir. Aslında, savaşın devam etmesini ekonomik açıdan TC istemekle birlikte, savaşın aleyhinde yarattığı koşullardan dolayı ise, ateşkesin sağlanmasından yanadır. Bu ise, TC'nin dış politikasının nasıl bir çıkmaz ile karşı karşıya ve çelişkilerle dolu olduğunu göstermektedir. Ayrıca, Türkiye'nin bir arabuluculuk rolü üstlendiği görülmektedir. Ama, bu rol, İran'ın görüşlerini Irak ve emperyalist devletlere götürmekten ibarettir. Bunun dışında bir rol üstlenmiş değil.

Türkiye ile İran arasında geçmişte ve güncel olarak da varlığını ağırlıklı olarak duyuran diğer bir görüşme konusu ise, ekonomik ilişkilerdi. Her ne kadar son görüşmenin ağırlıklı konusu olmasa da, TC'nin ticari ilişkileri İran'a karşı bir silah olarak kullanmak istediği görülmektedir. Nitekim, Türkiye'nin bu tavrına tepki duyan İran yetkilileri yaptıkları açıklamada, *"Türkiye'nin elde kalmış mallarını almak için, Atatürk'ün kokuşmuş kemiklerini ziyaret etmek zorunda değiliz"* dediler. Bu öyle sıradan bir tepki olmayıp, Türkiye'nin tutumundan kaynaklanan bir durumdur. İran'ın Irak'la savaşı, yine ABD ve Batı Avrupa emperyalist devletleriyle arasında var olan çelişkisini fırsat bilen ve İran'ın bu sıkışık durumundan yararlanmak isteyen TC, yoğun bir şekilde İran pazarına yöneldi. Başlangıçta beklenmedik bir şekilde de olsa küçümsenmeyecek bir ihracat artışı sağladı. Fakat son bir yıl içerisinde İran pazarı giderek Türk mallarına kapanmaya başladı. Savaş durumundan yararlanarak ihracatı arttırmaya çalışan ve böylece ekonomik krizini hafifleteceğini sanan TC, böylesi bir olanağı da yitirmeye başladı. Türk devlet yetkilileri de pazarın kapandığını inkar etmemekte, İran ile ticaretin önemli oranda tıkandığını açık olarak söylemektedirler. İran başlangıçtaki sıkışık durumunu biraz da olsa ekonomik açıdan yeni kaynaklar bularak gidermiştir. Bu açıdan TC eskisi gibi bu pazara girememektedir. Görüşmede bu konunun öyle çözümleyici bir tarzda ele alınmadığı görülmektedir.

Bütün bu etkenlere rağmen, Musevi'nin Türkiye ziyareti faşist Türk sömürgecilerine ne kazandıracaktır? Bu dikkatle ele alınması gereken bir husustur. Aslında hiçbir konuda İran ile tam bir mutabakata varmış değiller. Bu bakımdan, ziyaret TC açısından bir fiyaskodur. İran ise, Türk devletine bir kez daha görüşlerini iletme olanağına sahip oldu.

TÜRK-İRAN İLİŞKİLERİNİN GELECEGİ

Bu konuda gelişmelerin nasıl bir seyir izleyeceği daha çok İran'ın tavrına bağlı görülmektedir. Diğer bir deyişle, İran'ın, Türkiye'nin gündeme getirdiği sorunlara yaklaşımı bu ilişkilerin geleceğini belirleyecektir. Görüldüğü gibi, TC, İran'ı ortak bir ittifağa çekmek için epey çaba harcamaktadır. Ama bu konuda İran'ı ikna etmiş değil. Daha açık belirtecek olursak, İran Türkiye'nin şantaj ve tehditleri karşısında durmaktadır. Özellikle de TC'nin bölgeye, yine Musul-Kerkük'e karşı güttüğü emellerden büyük bir rahatsızlık duymaktadır. Daha önce de belirttiğimiz gibi İran'ın bölgede oynadığı rol olumlu bir şekilde devam ederse faşist sömürgecilikle, mevcut anlaşamama durumu devam edecektir.

Faşist Türk sömürgecileri, Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin gelişmesinden büyük bir korku duymaktadır. Aynı şekilde bunu diğer devletlere de yansıtmaktadır. Zaten İran'ı, Kürdistan sorununun büyük bir tehlike olarak geliştiğini söyleyerek ortak bir tavra çağırmaktadır. İran'ın da gerek Doğu Kürdistan üzerindeki egemenliği ve gerekse de Güney Kürdistan'da bulunan I-KDP ve diğer güçlerle ilişkilerinden dolayı Kürdistan sorununda hassas olduğu bilinmektedir. Ama bu hassasiyeti, TC ile ortak bir tavır içerisine girmeyi getirmedi. Bundan sonra neler yapabilir? Bunu da ancak önümüzdeki günlerde daha net olarak görebiliriz.

İran Başbakanı Mir Hüseyin Musevi'nin Türkiye gezisi ve yapılan bir dizi görüşmeye rağmen, İran ile Türkiye esas olarak üzerinde durdukları Kürdistan konusunda bir mutabakata varmış değiller. Her iki devletin Kürdistan politikasında benzer yanlar olmakla birlikte, biribirinin karşıtı görüşlere de sahip oldukları bilinmektedir. Önümüzdeki dönemde faşist Türk devleti ısrarla bu sorun üzerine giderek, tam bir görüş birliğine ve ortak harekete ulaşmaya çalışacaktır. Ama bunda ne kadar başarılı olur, bu konuda gelişmeler hiç de lehinde değil. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi sürekli büyüyen bir hareket olduğundan TC'nin bugün almak istediği tedbirler de yetersiz kalacaktır. Bu nedenle hangi taraftan bakılırsa bakılsın, faşist Türk sömürgeciliği tam bir çıkmaz içerisindedir.

MİLİTANLARIN DİLİNDEN

PKK III. KONGRESİ

"PKK Gerçekliğinin Büyüklüğü, Böylesi Bir Ortamda Bağımsız Kişiliği, Devrimci Kişiliği Yaratması Ve Bunu Ulusal Kurtuluş Düşüncesinin, Eyleminin Ürünü Yapmasıdır"

Selim

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

1983-86 Pratiğinde, Pratik Etkinliğim:

Faşist imha saldırılarını, tasfiyeciliği, örtülü iç tasfiyeciliği boşa çıkararak, ideolojik, politik, örgütsel yetkinliği sağlayarak ve bunları Kongre doruğunda karar düzeyine çıkararak ve bu kararlar doğrultusunda ülkeye dönüş tarihi hamlesini başlatan PKK'nin, bu tarihi hamlenin anlamını en büyük özgünlüğü ile Parti Önderliği, kaynağa dönüş ve faşist sömürgeciliğe karşı devrimci savaş bayrağı olarak şöyle açıklamaktadır: *"Hangi zorluklar ve olanaksızlıklar içinde olunursa olunsun herkesin iradesinin ve işgücünün uğruna seferber edilmesi gereken kutsal dava meşalesinin alevlendiği bağımsızlık hareketinin alanlara yürüme hareketidir. Direniş mirasımız ve bizi düşmandan koruyan halkımızın kaderinin kaynaştığı doruk noktalarına çıkma, Nirvana'ya ulaşma gibi bu kutsal eylemi gerçekleştirmedir. Açık ki PKK'nin gösterdiği yol başlangıçta bir umut ve özlem olan ama bugün bir gerçek haline getirdiğimiz direnişin soylu bayrağının da dalgalandığı yoldur. Bu yol halkımızı ilerici insanlığa bağlar. Diğer yol, emperyalist metropollere ülkemizin her tarafından emek, beyin, zenginlik akıtan, bizi biz olmaktan çıkaran bağımlılık yoludur. Öyleyse özgürlük meşalesini ülkemizin bu doruk noktalarında sönmemek üzere yakmalıydık. Bu alanlar salt silahlı mücadelenin geliştirileceği bir alan olmanın da ötesinde her şeyimizi arayıp geliştireceğimiz yerdir. Bunlar "Ya ölüm, ya bağımsızlık" şiarını kadın, erkek; yediden yetmişe tüm halkımıza maletmek için, egemenlik altında çürüyüp yok olmaktansa, gerekirse ölmesini bilerek yeniden yaşamı yaratmak için kahramanca bir halk hareketi ve bu hareketin militanları olmak için yaşam alanı olarak seçilen kutsal direniş sahalarıdır."* (Seçme Yazılar-Cilt I, A. Öcalan)

Direniş savaşımız ve direniş hamlemiz tarihi idi. Niteliksel olarak klasik ayaklanmalardan ve otonomistlerin silahlı mücadelesinden ayrı idi. İleri ve devrimci bir teoriye, halkımızın direniş geleneğine ve ulusal kurtuluş özlemine, proletaryanın ve ezilen halkların evrensel kurtuluş zaferleri ve savaşlarının derslerini Kürdistan gerçeği ile kaynaştırılmasına ve bu doğrultuda verilen yetkin ve inançlı mücadeleye dayanıyordu. Halk savaşı çizgimiz öncünün savaşından ve örgütlenmesinden, halkın topyekün örgütlenmesine ve savaşına, ülkenin doruklarında başlatılan öncü savaşından tüm ülkeyi kapsayan bir savaşı yaratmayı ve tüm bunları faşist sömürgeciliğe karşı devrimci direniş içinde yaratmayı hedefliyordu. On yıllık savaş pratiğimiz ve yaratılan gelişmelerin ortaya çıkardığı dersler, gelişmenin bu yönünü daha da netleştiriyordu. II. Parti Kongresi kararlarıyla yetkinleştirilen Parti siyasal ve askeri örgütlenme taktiği, öncü örgütlenmesi ve savaşı olarak başlatılacak atılımın coğrafik ve toplumsal olarak en uygun olan —Doğu ve Güney Kürdistan'a sınır olan— Hakkari, Siirt, Van, Ağrı vb. gibi alanları kapsayan bölgelerden başlamasını ve stratejik çizgiye uygun taktik planlamalarla adım adım ülkeye yaygınlaştırılmasını öngörüyordu. Faşist politika, emekçi kitlelerin direniş talebini olgunlaştırmış, İran-Irak devletleri arasında devam eden savaş ve Doğu ve Güney Kürdistan'da mevcut direnişler Parti direniş taktiğinin hayata geçirilmesini daha da kolaylaştırıyordu. Net taktik görevler, güçlü devrimci birikim, donanım, uygun siyasal-pratik koşullar ve güçlü kadro potansiyeli ile başlatılan ulusal kurtuluş hamlesinde, bir devrim partisi ve bir devrimci için zorluklar gerekçe sayılamayacağına ve devrimcinin asıl görevinin de zorluklara rağmen gelişme yaratmak ve mutlaka amaca ulaşmak olduğuna göre yeni dönemde başarısızlığın tek gerekçesi ve nedeni yetmezlikler ve zaaflar olabilirdi.

Dönem örgütlenmesinin ilk adımı, —yönetim dahil— öncünün kendi içinde örgütlenmesi ve örgütlü birimler halinde, taktik planlamalar doğrultusunda ülkeye yayılması, kitlelere ilk direniş işaretlerini vermesi, ilk toplanmayı sağlaması, ilk üslenme odaklarını oluşturması, sömürgeciliğin kurum ve güncel politika ve uygulamalarının, işbirlikçilerinin tespiti, bu veriler için silahlı örgütsel atılım ve gelişmenin örgütsel-askeri, eylemsel-pratik planlamalara gitmesi ve bu ilk adımların deneyiminden yararlanarak ayrışmaya varması olarak özetlenebilir. Parti kadrolarının oluşturduğu keşif-propaganda-eylemsel planlama adımı olarak bilinen ve dar birimlerle yürütülen silahlı propagandanın bu ilk evresinin görevleri arasında kitlelerin silahlı mücadeleye çekildiği, üslenmenin içeri taşırılarak derinleştirildiği ve yaygın eylemliliğin yaşanarak silahlı propaganda evresine ve oradan, halkın ulusal kurtuluş cephesinin savaş içinde örülmesine ulaşarak, silahlı mücadele ve eylemlilikte yaygın gerillaya ulaşmak, bütün bu gelişmelerin önünde seyreden güçlü bir öncü kurumlaşmasına ulaşmaktır. Ancak bu görevler yerine getirilebildiği ölçüde faşist sömürgecilik ve işbirlikçileri sürekli olarak parçalanan bir gerileme içine sokulacak, ilkel milliyetçilik, sosyal-şovenizm ve küçük-burjuva milliyetçiliğinden kaynaklanan provokasyonlar ve komplolar aşılabilecek, siyasal teşhir ve tecritleri, pratik tasfiyeleri sağlanacak, siyasal yenilgiye uğratılan örgüt içindeki tasfiyeci ve reformist eğilimler pratik tasfiyeye uğratılacak, ancak o zaman taktik görevleri yerine getirmiş ve kitleselleşen silahlı mücadelenin saygın komuta öncülüğünden bahsedilebilecektir. 1983'te on'un üzerinde özgürlük kadrosunun şehit olması pahasına öncü birim görevleri yerine getirilebilindi. Fakat pratik yürütme zaaflarından dolayı hamleyi ilerletemedi, hamleyi irdeleyemedi, anlamının bilincinde olamadı, pratik öncülük yapamadı, kadroları denetleyemedi, ileri talimat ve planlamalarla kadroların önünü açamadı, soruna hep ideolojik baktı, ilkel milliyetçiliğin 'alanı olan' ve tasfiyeci oyun ve komplolarını olanaklı kılan bu alanlardaki geçici üslenmeyi açık biçimleriyle kalıcılaştırdı, pratiği büyütmede tutucu, sağcı ve korkakça davrandı, kadroların gelişim sorunları olan pratik yetersizlikleri abarttı, kadroları ard alanların dağıtıcı ortamında fazlasıyla tuttu; mücadele saflarında düşmanın varlığı olan ve mücadele sertleştikçe can telaşına düşerek tahribatlarını arttıran tasfiyeci, bozguncu anlayışların üzerine yeterli enerji ile gidememiş, tam aksine onlarla mücadele adına sonuçsuz bir çekişmeyi temel uğraşı yapmış, oportünizm, reformculuk ve tasfiyeciliğe karşı mücadelenin sömürgeciliğe karşı mücadele ile bir bütünlük oluşturduğu gerçeğindeki ilkesellik muğlaklığa dönüştürülmüştür. Denetlenemeyen, uyarıcı ve ilerletici eleştirileri alınamayan, üretken bir çalışma tarzından ayrılmayan birimlerde moralsizlik, iç çekişme ve çalışma tarzından ayrılmalar çoğalmıştır. Parti taktik tezleri basite indirgenmiş, subjektif yorumlara açık duruma getirilmiş, kollektivizm ve yetkin denetim yerine idari önlemlerle yetinilmiş; raporlar, tartışmalar ve toplantılarda vücut bulan ve o olmadan, gelişmeden söz edilemeyeceği eleştiri-özeleştiri, demokratik merkeziyetçilik ve kollektivizm, dönemin karakteri, "devrimci hassasiyet" ve "merkeziyetçiliğe" sığınılarak biçime indirgenmiş, bunların yerine subjektif, tepkici, bastırmacı yönetim geçirilmiştir. Neticede devrimci birimler sömürgeci ordu, ajan ve milislerin saldırı ve komplolarına açık duruma gelmiş, bozgunculuk ve yıkıcılık almış yürümüştür. Tasfiyeci-reformist kampın sözcülüğünü yapan IKP'nin tasfiyeci emelleri hiç yere ürün vermiş, sömürgecilerin uşağı I-KDP bile Partimize yönelik tasfiyeci emellerini açıkça ilerletme cesareti bulmuştur. Bu sağcı tutum ve pratik nedeniyle bir türlü Parti taktiği ve halkın, kadroların dayatması olan direnişi yükseltme adımları atılmıyor ve boş yere pasif kalınarak dağıtıcılığa zemin yaratılıyordu.

Ancak Parti Önderliğinin dayatmalarıyla şanlı 15 Ağustos '84 Atılımına gidilebilindi. HRK'nin kuruluşu ve devrimci eylemler, faşist sömürgeciliğe, işbirlikçilere ve tasfiyeciliğe olduğu kadar, sağcı, bürokratik yönetime de darbe oldu. 15 Ağustos Atılımının yol açtığı siyasal, askeri ve örgütsel sonuçlar faşist Türk sömürgeciliğini sarsmış, iç karşıdevrimin otoritesinin kofluğunu ortaya çıkarmış, otonom-reformist politikaların iflasını getirmiş, Parti içindeki uzantılarının yenilgisini pratik düzeye vardırmıştır. Atılımın anlamını hemen yorumlayamayan faşist sömürgecilik, büyük ayaklanmalar beklentisi içinde olmuş, ilk şoku atlattıktan sonra toparlanmış, hamleyi durdurma ve ulusal kurtuluş direnişini imha etmek için askeri, siyasi ve ekonomik biçimleri ile özel savaşı geliştirmiştir. Otoritesi yıkılan, teşhir ve tecrit olan aşiretçi-feodal egemenler ve onlardan kaynaklanan otonomi örgütleri, tasfiyeci-reformist küçük-burjuva örgütlerini yedeğine almış, bunlar vasıtasıyla komploculuğu ve milisliği geliştirmiştir. Mutlak pratik alan, hiçbir umutları kalmayan, faşizm ile devrimci direniş arasında sıkışarak, mücadelenin sertliğini kaldıramayan mücadele saflarındaki küçük-burjuvalara el atmış, yaşam ve aileci zaaflarına hitap etmiş, bu doğrultuda "Pişmanlık Yasası"nı çıkararak, bu ögeler vasıtasıyla mücadele içinde yıkıcılığı, komploculuğu ve ihanetleri dayatmıştır.

Pratik yönetime düşen, 15 Ağustos'un açtığı direniş ve eylem coşkusunu söndürmemek ve mutlaka ilerletmek için her türlü tedbiri almaktı. Özellikle de HRK'nin kuruluşundan sonra, fiili yaşanan ve 1985- 21 Mart'ın örgütsel ilanı yapılan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin eylem içerisinde örgütsel biçimlerini yaratmak gerekiyordu. Silahlı propaganda düzenlemesi, yaygın gerilla düzenlemesi ve eylemliliğine vardırılması, örgütlenme ve eylemin kapsamına mutlaka kitleleri —köylülüğü— koymalı, kitleleri örgütlemenin temeline silahlı eylemi koymalı, bu görevlere varmak için de birimlerin sayısı, bileşimleri, donanımları ve özellikle yönetimleri güçlendirmeli, birimlerin eylem potansiyelleri arttırılmalı, bu amaçla aşılan hareket tarzı terkedilmeli, birimler üretken planlamalara vardırılmalı, bunları yapmak için de yönetim üslenmesini içeri taşırmalı, etkin bir denetim ve pratik yönlendirme gücüne kavuşturulmalı idi. Bunlar yapıldığında yaygın eylemlilik ana bölgelerden başlayarak, ülkenin dört bir yanına ve şehirlere yayılabilecek, yerel kabarmalar yaratılarak ve değerlendirilerek kitle savaşçılığı örgütlendirilebilecekti. Savaş geliştirilirken, taktik planlamalardan ayrılmamak, bağımlı üslenmeden kaçınmak, Parti güvenliği ve disiplinine ağırlık vermek ve bunun örgütsel önlemlerini almak ve her şeyden önce de savaş pratiği içinde büyümeyi, savaş kurmayı olmayı gerçekleştirmek lazımdı. Fakat bunlar yapılmadı, yapılabileceği halde yapmaktan kaçınıldı. Benim içinde bulunduğum pratik yürütmenin bunda rolü belirgindir. Düşmanın üzerine gidilmekten korkuldu, açık komploları ve provokasyonları olanaklı kılan bağımlı üslenme terkedilmedi, iç üslenme savsaklandı, yapı düşmanın taktiği ve hazırlıkları konusunda duyarlı kılınamadı, kadro ve savaşçı potansiyeli denetlenemeyecek düzeyde dağıtıldı, aşılan silahlı propagandanın dar birimler döneminin üslenme, eylemlilik ve hareket tarzı terkedilmedi, birimler sayı, bileşim ve donanım yönlerinden zayıf kaldılar, sağcı ögelere kaldıramayacakları düzeyde görevler verildi, birimler bürokratik-şematik planlamalara bağlı tutuldular, bu durum birimlerin hantallaşmasına, dönemin talebi olan eylemliliğe varmamalarına ve üst üste darbe almalarına yol açtı. Gelişmeler karşısında içine düşülen ürkeklik ve acizlik, bir yandan maceracı karar ve uygulamalara neden olurken, diğer yandan ilkel milliyetçilik ve aşiret egemenlerinin milisleşmesine seyirci kalmayı doğurarak, komplo ve tahribatın gelişmesine yol açtı. Parti güvenliği ve disiplini konularında duyarsız ve önlemsiz kalındı. Disiplinin savaş düzeni ve eylemlilik olduğu unutuldu. Yapı, ilerletici denetim, talimat, planlama ve uygulama öncülüğünden yoksun bırakıldığından, belleri kırılmış sağcı unsurların tekrar hortlamasına, Parti ve halka karşı büyük tahribat yapmalarına yol açtı. Sömürgeciliğin "Pişmanlık Yasası" ses vermeye başladı. Denetlenemeyen bir kısım birimlerimizin başındaki sağcı ögelerden bazıları işi ajanlaşmaya kadar vardırdılar. Devrimin en temel sorunu olan ve gelişmeleri koşullandıran kadro sorununda büyük duyarsızlık içinde olundu. Üç yıl denetlenemeyen, talimat ulaştırılmayan ve raporu alınmayan ve değerlendirilmeyen birimler ve kadrolar oldu. Atıl görevlerde tutuldular, yetenekleri konusunda erken kararlara varıldı, uzmanlaşmalarını önleyecek şekilde durmadan yerleri değiştirildi, demokratik hakları olan kararlara katılım, eleştiri ve toplantı silahından hemen hemen yoksun bırakıldılar; "komünist ruhu ve dayanıklılığı geliştirme" adına hiç yere yaratılan suni koşullar içinde tutuldular, Parti içi savaşıma dahil edilmediler, hata ve yetersizliklerinden ürkütüldüler. ERNK ilanına rağmen savaşın maddi ve manevi yükünü çeken ve her türlü fedakarlığa katlanan yoksul köylü kitleleri, talepleri olan savaşa çekilemediler. Pasiflik-eylemsizlik, açık üslenme, uzlaşıcılık, yanlış hareket tarzı vb. konularda kitlelerin yaptığı eleştiri ve uyarılar dikkate alınmadı. Halbuki "dayandığı yığınlara demokrasi uygulamayan, çoğunluğun talepleri ile yürümeyen, eleştirilerini hesaba katmayan" bir yönetim halk önderliği bir yana, böyle bir yönetimin yönlendirdiği yapının çizgi ve taktiği ne kadar doğru olsa bile gelişme yaratması olanaksızdır. Nitekim, Türk ordusu özel savaşını kitleler üzerinde yoğunlaştırdı. Pasifikasyon uyguladı, kitlesel göçe zorladı, şiddet uyguladı, köy yaktı, ekonomik faaliyetlerini durdurdu, tutukladı, işkenceye aldı; karşılığında devrimden uzaklaşmayı, direnişi desteklememeyi, ajanlığı, milisliği, komploculuğu dayattı. Belirtilen yönetim zaafları nedeniyle önlenemeyen kitle pasifikasyonu kaçınılmaz olarak mücadele saflarına yansıyarak ve diğer yetmezliklerle birleşerek, onları azdırarak özellikle köylü savaşçılar

ve küçük-burjuva eğilimliler arasında teslimiyet, komplolar ve diğer ihanetlerin gelişmesine yol açtı.

Pratik yönetimin tutucu, oportünist, subjektif-bastırmacı kesiminin bu taktiği yozlaştıran, inançsızlığı doğuran sağcı, korkak, bürokratik yönetim pratiği maceracı, tepkici, provokatif, tasfiyeci uygulamaları ile birleşince taktik uygulamada büyük çıkmazlar meydana geldi ve bundan sömürgeci ordu ve uşakları, komplocu-tasfiyeci milis güçler yararlanarak büyük kayıplara yol açtı. Kitlelerin her türlü acıya katlanarak sundukları özverili destek, kadroların inançlı pratiği ve pratik yönetimin yetkin, taktiğe güvenli ögelerinin, Parti Önderliğinin yetkin müdahalesi ve bütünleşen pratikleri; pratik yönetimin neden olduğu tıkanmaya rağmen, faşist-sömürgeci ordunun yüzbinlerce kişilik ordusu, milisleri, otonom, tasfiyeci uşakları, "Pişmanlık Yasası" ile yürüttüğü ve 1985 yılında yoğunlaştırarak ulusal kurtuluş savaşını tasfiye etme saldırılarını boşa çıkarmış, 1986'nın görkemli gelişmeleri yaratılmış, nihayet bu gelişmeler Parti III. Kongresi'nde ifadesini bulan siyasal-örgütsel doruğuna ulaştırılmıştır. Tarihe mal olmuş bu dönemin "pratik yönetiminin" tarihe, halka ve Partiye karşı yerini, Parti Önderliği şöyle koymaktadır: *"Ülkeye yönelimde Parti taktiğine sonuna kadar inanan ve onu hayata geçirmek için büyük bir fedakarlık ve cesaretle ileri atılan devrimciler bulunmaktaydı. Partimiz ülkeye yönelişi devrimci bir tarzda yapmıştır. Fakat bu soylu yöneliş içerisinde, Partiye ve direnişine inanmayan ve bu tutumunu çok çeşitli gösterilerle ortaya koyanlar da ortaya çıktı. Biz Parti tarihimizde bu ögelerden hep olumsuz bir yönetimin ifadesi ve faaliyetleri geriye çeken bir örnek olarak bahsedeceğiz. Yine bu ögeler Kürdistan devriminin silahlı temelde gelişebileceğine inanmayan, bu taktiğe doğru yaklaşmayan, onu bol demagojilere boğan ve böylece inançsızlıklarını açığa vuran bir konumu da yaşamaktadırlar. Bu dönemde, bir yandan kendisini korumaya çalışan, militanları savaş içerisinde terkeden, bol bol demagoji ile uğraşan, ama Partinin yaratıcı taktiğini hayata geçirmek için fazlasıyla uğraşmayan reformist kişiler, tasfiyeciler ortaya çıkarken, diğer yandan ise ileri atılan, bütün donanımsızlığına, yetersizliğine rağmen Parti taktiğini uygulamak için büyük bir çaba sarfeden devrimciler de görüldü."* (PKK Önderlik Gerçeği, Nisan '87 talimatından)

Yürütmesinde yer aldığım 1983-86 pratiğinin, devrimci yönetim ve taktikle çelişen, taktiği çoğu yanıyla çıkmaza sokan zaaflı bir pratik uygulamanın sahibi oldum. Neden, kaynak, pratik görünüm ve sonuçları ile değerlendirilen bu pratiğime ve anlamına ideolojik, politik, örgütsel olarak değinmek, bir yığın değerin kaybına ve acıya neden olan tarihsel bir süreci belli yönleri ile belgelemenin yanısıra, devrimci mücadele ve örgüt içinde, özellikle de yönetim birimi içinde yer alan devrimci olmayan eğilimlerin başta davranış, alışkanlık ve ruh belirtisi biçiminde olsa bile aşılmadıkları oranda yerlerinde durmayacakları, mücadelenin sertleşmesi ve buna karşın devrimci etkinlik ve sorumluluğun artması karşısında bu ruh belirtilerinden, alışkanlıklardan başlayarak oportünist, tasfiyeci biçimlere bürüneceği, ve kişinin "iyi niyetine" rağmen bu biçimi alarak büyük tahribatlar yaratacağı, ama bu tahribatına rağmen alacağı biçimler ne olursa olsun mutlaka devrimci örgüt ve disiplin karşısında mağlup olacağı gerçeğini bir daha göstermektedir. Pratiğimde tümüyle devrimci değerlerle dolmayan milliyetçi küçük-burjuva aydının devrimci ulusal kurtuluşçuluk içindeki anlayış ve davranış evrimi çok net olarak gözlemlenmiş, bilimsel doğrular ve ulusal kurtuluş karşısında reformculuğun çıkmazı ve yenilgisi bir daha yaşanmıştır.

Parti taktiği ile çelişme noktasına gelen pratik zaaflarımın kaynağı; pratiğe yönelirken taşıdığım küçük-burjuva aydın anlayışı, ve bu anlayışı aşıp devrimci ölçülere ulaşmak için yeterli inançta bir çaba içinde olmamamdır. Örgütsel yönetimde sergilediğim bürokratik, sekter, bireyci ve denetim tanımayan yöneticilik küçük-burjuvaziye hastır. Devrimci yönetim, kollektivizme, yetkinliğe, alçakgönüllülüğe, üretkenliğe ve uyuma dayanır. Yönetsel önderliğe bu yaklaşımım, devrimci teoriyi de dogmatik ve subjektif yaklaşımı doğurmuş, pratiğimde teori eylem kılavuzu haline getirilmemiş, gerek mücadelenin canlı pratiğinin ortaya çıkardığı zengin deneyler ve dersler, gerekse faşist sömürgecilik ve işbirlikçilerine ait karşıdevrimci özel savaşında somutlaşan askeri, siyasal, ekonomik, kültürel, sosyal vd. politika ve uygulamalarına ait taktik değerlendirme, araştırma, yazı ve planlamalara dönüştürülememiştir. Tam aksine, ya pratik salt teoriye indirgendi, ya da ideolojinin üretkenliği, ideolojik tekrar, soyutlama ile bir yerde pratiği ilerletmeyen aydın demagojisine dönüştürüldü. Halbuki savaşıp savaş kurallarını yaratmama, bu konuda kitap, broşür vb. gibi ürün yaratamama, ulusal kurtuluşun berrak programsal teorik tezlerinin ve bu doğrultuda verilen inançlı pratiğin derslerini değerlendirememenin "teorik tutuculuk ve teorik dogmatizm"den başka izahı yoktur. Teorinin yönetsel pratiğimde bu denli sığ ve ilkel duruma getirilmesi, ve kazanımların pratik ürünlere dönüştürülememesi, doğrudan yapının pratiğine yansımış, şematizm ve eğitimsizliği doğurmuş, "maneviyatı da" taktik uygulamada ciddi oranda etkilemiştir. Bu durum pratik verimsizliğin önemli bir nedenini oluşturmuştur. Devrimci önderlikte temsil edilen politikacılık, ulusal kurtuluşun genel ve taktik çıkarlarını günlük politika ve uygulamada temsil etme ve mutlaka pratik uygulama üretkenliğine dönüştürmek ve bu konuda değerlendirmelere ve planlamalara varabilmektir. Kısaca, günlük bütün düşünce ve davranışında ulusal-kurtuluşun çıkarları ile hareket etmek, bu konuda büyük bir kıskançlık içinde olmak ve hiçbir koşulda devrimci davanın politik çıkarlarından ayrılmamak, bu konuda politik esneklik ve politik katılığın hangisinin nerede ne düzeyde kullanılabileceğini kestirebilmek ve bunun planlı davranışı içinde olmaktır. Devrimci politikacılık, hem düşman, hem dost, hem de 'tarafsız' güç ve sınıfların genel politik konumlarından hareketle somut taktik ve günlük politikalarını belirlemek, buradan hareketle devrimci tavrı belirleme ve uygulamaya geçirebilme gücüdür. Kürdistan'da aşiret egemenleri, feodaller, dinsel egemenler ve kompradorlar tarafından temsil edilen politikanın tarihsel işbirliği, güncel uşaklığı ve aşılmışlığı ortadaydı. Bütün bu konulardaki Partinin stratejik ve taktik tespitleri netti ve bunlar doğrultusunda hareket eden bir devrimci için politik uygulamalarını bu doğrultuda geliştirmesi aynı zamanda emirdi. Bizlere kalan, inanç ve uygulama yetkinliğimizi kullanarak pratiği geliştirmekti. İlkel milliyetçiliğin temsilciliğini yapan I-KDP ile taktik ilişkilerimiz vardı. Ancak bu ilişkinin anlamı ve hangi koşulların ürünü olduğu biliniyordu ve bu ilişkide anlaşılmayacak bir yan yoktu. Kaldı ki, Lenin'in deyimiyle, *"en güvensiz müttefiklerle yürümesini bilmeyen devrimcilik eksik kalan bir devrimcilikti."* I-KDP, sömürgeci güçlere bağımlı, halkın devrimci potansiyelini tarûmar eden, sömürgeciler adına ulusal kurtuluşçuluğun gelişmesini önlemeyi hedefleyen, bağımsızlık ve sosyalizmi hedefleyen düşünce, örgütlenme ve eyleme düşman, ve bu düşmanlığını Kürt aşiretçi-feodalizminin özellikleri olan komploculuğu ile sürdüren, tarihi bu komplolarla dolu gerici bir güçtü. Partimizin bu güçle ilişkisi özgül koşulların ürünü idi. I-KDP, baştan beri Partimize olan saldırı ve komploları himaye etti, bunları destekledi, 15 Ağustos Atılımımızla, I-KDP, Partimiz üzerindeki tasfiyeci ve ilhakçı emellerini doğrudan komplo ve saldırılarla yürütmeye başladı. IKP gibi sosyal-şoven güçlerle Partimize ve 15 Ağustos'a karşı saldırı bloku oluşturdu. Türk faşizmi ile işbirliğine girerek Kuzey Kürdistan'daki aşiret egemenlerinin milisleşmesine önayak olmuştur. Bu durum tarafımızdan görülüyor ve yorumlanabiliyordu. Aynı şekilde Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye faaliyeti yürüten ve bu doğrultuda komplocu güçleri besleyen IKP'nin pratiği ve hazırlıkları biliniyordu. Aynı şekilde sömürgeci dayatmalarla devrimci gelişmeler karşısında sıkışan aşiret egemenlerinin esas eğiliminin sömürgecilerden yana olduğunu ve ulusal kurtuluşa karşı milisliğin onların talepleri ve meslekleri olduğunu görmek zor değildi. Olsa olsa devrimin gelişmesi geçici olarak bazılarını tarafsızlaştırabilirdi. Sonuna kadar dayanılacak kesim geniş yoksul köylü yığınları idi. Yapılması gereken halkın mücadele çıkarlarını temel alarak, buna uygun politikaları ve devrimci zoru dayatmak, komplo ve provokasyonlara zemin yaratmamak, açık ve bağımlı üslenmeyi terketmek, örgütü risk altına sokan yersiz ve zamansız çatışmalardan kaçınmak, milisliği şiddet temelinde dağıtmak, bunun örgüt düzenlemesi ve eylemi içinde olmak, tasfiyeci-komplocu kampın politik teşhir ve tecritini hızlandırarak, bunu devrimci taktiğin çıkarlarının gereği olarak ve gerektiğinde devrimci şiddetle birleştirmek, Doğu ve Güney Kürdistan yurtsever kitleleri ile mücadele dayanışmasını otonomist güçlerin tekelinde görmeyerek, halkımızın yüce bağımsızlık çıkarlarına uygun örmek ve bunun yöntemlerini geliştirmek gerekirdi. Devrimci politikacılık bu iken, pratikte ilkel milliyetçilikle uzlaşma durumunda oldum. Üslenmeyi büyük ölçüde onlara bağımlı kıldım. Öyle ki sözde dayanışma, özünde uzlaşma ve bağımlılık anlamına gelen ve onların dar politik çıkarlarına yarayan ortak eylemlere gittim. Her biri azgın birer milis başına dönüşen aşiret egemenlerinin, aşiretler üzerinde çoktan aşılmış kof otoritelerine ve sahte yurtseverliklerine kanarak, sözde onları kullanma ve otoritelerinden yararlanma adına, daha ziyade görüşmelerle ve ikna ile onları milislikten vazgeçirme yolunu tuttum. Bu uzlaşıcı ve yerel milliyetçilik, kokan politikacılığım zararlı sonuçlar doğurdu. Bu politik liberalizmin diğer bir ucu da sekter politikacılık oldu. 15 Ağustos gerçekliği ilkel milliyetçilik ile sosyal-şovenizmin artık Kürdistan'da yerinin olamayacağını gösterdi. Bunu hazmedemeyen IKP, uşakları ile beraber I-KDP destekli olarak 1985 kışı ile provokasyon hazırlıklarını arttırdı. Bu amaçla I-KDP ile toplantılar yaptı, kararlar aldılar. Türk sömürgeciliğinin askeri istihbarat yetkilileri ile görüştüler. Sekter ve tepkici, kısa süreli çıkarları gözeterek bu provokasyonları kolaylaştırdım. 1985 Bahar çatışmalarının güçlerimiz üzerindeki maddi ve manevi kayıpları büyük oldu.

İdeolojik, politik ve yönetim anlayışımdaki küçük-burjuva yan, çalışma tarzımı tümü ile koşullandırdı. Çalışma tarzı, stratejik hattın taktiğe yoğunlaştırılmış uygulama gücü, diğer bir deyişle çizgiyi taktik düzeyde ve taktik üretkenlikle uygulama gücü ise ve asıl olanı, pratiği örgütleme, yönetme ve ilerletme ise, bürokratik, ürkek, bireyci ve tepkici yönetim tarzım pratiği önemli ölçüde koşullandıracaktı. Özellikle örgütlenme ve örgütlenmenin temel yöntemi olan ve taktiğin özünü oluşturan silahlı mücadele konusunda tutucu ve sağcı bir pratik sergiledim. Planlamalarım şematik ve pasiflik koktu, denetim tarzım bürokratik ve yüzeysel oldu, birimleri sayı olarak az, bileşim ve yönetim gücü olarak zayıf tuttum; eylemsel hedefler muğlak, eylemler tekdüze ve tacizci oldu. Bu durum kayıplara yol açtı. Kitleleri savaşa çekmenin ve pasifikasyonu ve düşman saldırılarının şiddetinden ve kayıplardan etkilenerek devrimci eylemi daraltan, gittikçe gelişme yönünü kaybeden bir pratik yönlendiricilik içinde oldum. Sorumluluğun genişini gaspetmeme ve pratiğe hükmetme yetkime rağmen kayıplardan ürkerek insiyatifsiz ve görebildiğim, ama adımlarını atmaya cesaret edemediğim pratik üretkenlikten kaçındım. Dimitrov'un deyimi ile, *"Sorumluluk yüklenmekten kaçınan, önder değildir"*, yine *"girişkenlik göstermeyip 'ben ancak söyleneni yaparım' diyen Bolşevik değildir. Ancak bozgun anlarında şaşırmayan, zafer anlarında gururdan başı dönmeyen ve kararları uygulamada yılmaz bir sağlamlık gösteren kişi, gerçek bir Bolşevik önderdir."* (Kadrolar Meselesi, G. Dimitrov) Bu zaaflı yönetim tarzı olanca ağırlığı ile kadrolar sorununa yansıdı; kadroyu verimsiz pratikler içinde tutma, denetimden yoksun bırakma, kollektivizm ve eleştiri-özeleştiri ortamına çekememe, demokratik haklarını gaspetme, sorunlarına yüzeysel yaklaşım vb. yetersizliklerle, kadroyu tanıma, yeteneklerini değerlendirme, eğitme, görevlendirme, terfi ve sistemli yardım zincirine bir bütün olarak yaklaşımdan ziyade, parçalayarak yaklaştım vd...

Parti içi savaşım konusunda ilkesizliğe varan yetmezlikler içinde oldum. Örgütlenmenin bileşim güçlülüğü her şeyin temeliydi. Halbuki mücadelenin yükünü kaldıramayan kararsız ögelerin yol açtığı tahribat biliniyor, ve mücadele sertleşip, sömürgeci dayatmalar çeşitlendikçe ve reformist-tasfiyeci güçlerin davetiyeleri arttıkça sağcı, kararsız ögelerin buldukları her fırsatta tahribata yönelecekleri, artık direnişi önleme güçleri olmadığı için, bireysel kurtuluş için her türlü soysuzluk ve ihanet içinde olabilecekleri ve oldukları beklenen bir gelişmeydi. Sorun örgütlenmenin ve direnişin iç sağlamlığını koruma sorunu idi, ilkeseldi. Bunlarla savaşı, pratiği geliştirmeye bağlı kılarak ve ondan ayırmayarak büyük bir duyarlılık içinde olmak gerekiyordu. Örgütsel düzenleme ve pratik eylemin geliştirilmesinde sergilediğim yüzeysellik ve eylemsizlik, yönetimde sergilenen bürokratik ve çalışmaları denetlemekten, bu gücü yitirmekten aciz durumlar nedeni ile, örgüt içindeki sağcı, kararsız, oportünist eğilimlerle mücadeleyi bir yana bırakalım, yaratılan örgütsel zaaflarla tahribatlarına gerekçe oluşturuluyordu. Halbuki mücadelenin güvenli gelişiminin ön koşulu pratik gelişme ile bütünlük içinde mücadele saflarında bozguncu, yıkıcı vb. küçük-burjuva anlayışların gözünün yaşına bakmamak gerekirdi. Politik-pratik olarak tavır almama rağmen, tavrımın özde taşıdığı yetersizlikler nedeni ile objektif olarak "uzlaşıcılığı" doğuruyordu.

Özetlersem; pratik zaaflarımın kaynağı, proleter militanlık ölçülerine ulaşamayan, milliyetçi aydın bireyciliğinin ruh halinin, alışkanlıklarının, sınıf güdülerinin devrimci gelişme karşısında tutunamaması, bu gelişmeye karşı direnmesi ve aydın oportünizmine dönüşmesidir. Bu aşamada uygulamaların artık yıkıcı, maceracı, taktiği tıkayıcı, tepkici ve tasfiyeci tahribatlar yaratması kaçınılmaz olmaktadır. Küçük-burjuva politik anlayışının kişiliğimde yaşadığı evrim ve sonuçları nesneldir. Kürdistan küçük-burjuva politikacılığı reformcu ve uzlaşıcıdır. Küçük-burjuvazinin proleter öncülüklü ulusal kurtuluş mücadelesinde, özel olarak örgütünde varlığı hep zaaflıdır; hata yapmadan —özellikle de kritik anlarda— zaafa ve büyük yanlışlara düşmeden edinemezler, ana eğilimi reformculuktur. Sosyalist maske takınır, proleter sloganları atar, ama bunları özümsemez, çünkü katılımı samimi değildir. Marksist-leninist ideolojiyi kabul eder görünür ama onu özü ile değil, biçimi ile uygular, sınıf çıkarlarına göre yorumlamaya çalışır; attığı bütün "devrim" sloganlarına rağmen anti-kapitalist değildir, özünde küçük-burjuva gelişimine uygun

burjuva demokrasisi peşinde koşar, bu nedenle reformist ve kuyrukçu bir politik tutum takınır; örgütlenmede özerk ve bireyci, eylemde tutucu ve geriye çekicidir. Kürdistan'da küçük-burjuvazinin reformist, teslimiyetçi politikası genel olarak dışımızda olan küçük-burjuva örgütlenmelerde ve özel olarak da Parti saflarımızdaki uzantılarında çok iyi gözlenmiş, ulusal kurtuluş saflarında kararsızlığın, tahribatın ve dönekliğin yatağı oldukları Parti tarihimizin dersleri ile ispatlanmıştır. Devrimin maddi ve manevi çıkarları ile küçük-burjuva sınıf eğilimleri arasında sıkışmanın ürünü olan pratiğim, yaratacağı bütün tahribatına rağmen, küçük-burjuva kararsızlığının ve aydın oportünizminin ve alacağı bütün biçimlerinin proleter devrimcilik ve ulusal kurtuluş karşısında mutlaka yenilgi alacağını göstermiştir.

PKK III. Kongresi'nin Ortaya Çıkardığı Ulusal Kurtuluş Görevleri ve Bireysel Tutumum Üzerine:

Üçüncü PKK Kongresi'nin anlamını kavramak, her şeyden önce PKK'nin kısa fakat kazanımlarla dolu ulusal kurtuluş pratiğini, bu pratikte sergilenen yetkinlik ve fedakarlığı, bu süreçte halkımızın her türlü acıya katlanarak sunduğu desteğin anlamını, faşist Türk sömürgeciliğinin halkımız ve Partimize karşı politikalarını, Kürdistan hakim ve ara sınıflarından kaynaklanan ihanet politikalarını, mücadelemizin gelişimine paralel olarak nasıl sömürgeciliğin milisleri haline geldiklerini, ulusal kurtuluş mücadelemizin Kürdistan-Türkiye ve Ortadoğu'da yol açtığı politik gelişmeleri ve nasıl bölgenin saygın bir başat devrimci mücadelesi haline geldiğini, Parti tarihimiz boyunca iç engelleme, ihanetlerle mücadele ve bunların boşa çıkarılmasını, özellikle son üç yıllık silahlı mücadele ve deneyimimizi, faşist sömürgecilik ve işbirlikçilerinde yol açtığı çıkmazları ve buna karşı Partimize karşı sürdürülen her türlü iç ve dış imha ve tasfiye çabalarının nasıl boşa çıkarılarak ve ulusal kurtuluşun soylu kazanımları korunarak Kongre zirvesine ulaşılması, ve politik, pratik koşulların ve yol açtığı gelişmeleri kavramak gerekmektedir. Ulusal kurtuluş kazanımlarımızı korumanın, öncüsünü her yönü ile güçlendirmenin ve halkımızın Bağımsızlık, Özgürlük ve Sosyalizm mücadelesinin soylu ileri hamlelerine yönelmenin politik-örgütsel zemini olan Kongre'nin önemini birkaç yönü ile şöyle izah edebiliriz:

Birincisi: Üçüncü Kongre, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devriminin, dünya sosyalizm ve demokrasi cephesinin bir parçası olduğu gerçeğinden hareketle, dünya devrim ve karşı-devrim güçlerinin stratejik ve güncel taktik ve sorunlarını, bu konulardaki devrimci parti ilkeleri doğrultusunda incelemiş, emperyalist-kapitalist sistemin yapısal bunalım ve sürekli mevzi kaybetmesinden kaynaklanan saldırganlığının içyüzünü sergilemiş, buna karşın ileri kazanım, potansiyel ve gücüne rağmen, emperyalist-kapitalist sistemin saldırılarını geriletmede ve sosyalist inşalarda, enternasyonalizmin yorumlanmasında ve pratiğinde, dünya sosyalist ve devrim güçleri arasında var olan sorunlara dikkati çekmiş, "dünya barışını koruma" "emperyalist saldırganlığı frenleme" ve "sosyalist inşanın kazanımlarını koruma" adına özellikle SSCB'de güdülen ulusal kurtuluş mücadelelerini araç yapma, geride tutma politikasındaki 'uzlaşıcılığa' ve 'leninist ruhun' zayıflatılmasına dikkat çekmiş, bu politikanın nasıl enternasyonalizmi pratikte aşındırarak doğrudan ve "komünist" maskeyi takınmış küçük-burjuva reformist güçler vasıtası ile halk kurtuluş hareketlerine taşırılarak, çeşitli alanlarda devrimci mücadeleleri güçsüz düşürdüğünü ve bunun son derece olumsuz sonuç ve dünya devrimi açısından taşıdığı sakıncaları vurgulamıştır. Yine sosyalizmin özgünlüğü adına, Avrupa'nın çoğu ülkesinde yaygın olarak görülen Leninizmi yadsıyan "Avrupa komünizmi-nin" özündeki burjuva anlayışa ve Çin ile Arnavutluk'ta sergilenen 'sosyalist' örgütlenmelerin, proleter sosyalizmden uzak, küçük-burjuvazinin özgün milliyetçi sosyalizmleri olduğuna parmak basılarak, dünya devrim cephesi arasında ayrılıklar çıkaran ve dünya devrimlerini emperyalist saldırganlık karşısında güçsüz bırakan bu anlayışların, "basmakalıpçı, dogmatik, bürokratik, milliyetçi küçük-burjuva" anlayışlar olduğunu göstererek mahkum etmiştir. Dünya devrim ve karşı-devrim cephesinin durumunu, çelişkilerin en yoğun olduğu savaş alanımız Ortadoğu'ya indirgeyerek inceleyen Partimiz, bölgede karşı-devrim güçlerinin sorun ve çıkmazına ve halkların toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri ve mücadele dayanışmaları için mevcut son derece uygun koşullara rağmen, klasik komünist partilerinin ve mevcut direniş örgütlerinin küçük-burjuva milliyetçi karakterlerinin yarattıkları tahribatlar, uzlaşıcılık ve reformcu pratikleri nedeni ile ortaya çıkan sorunları güçlü bir değerlendirmeye tabi tutmuş, mevcut sorunların ve çıkmazın bu burjuva, küçük-burjuva karakterine ve bunun ideolojik, politik, örgütsel, savaş sorunlarına tarihsel olarak yaklaşan Kongre, Kürdistan devriminin Ortadoğu'da işgal ettiği objektif başat rolü ve şimdiye değin bu rolü oynayamamanın tarihsel ve güncel nedenlerini vurgulamış, Kürdistan ulusal-demokratik halk gelişiminin Ortadoğu'daki halk savaşı ve devrim çıkmazını önleyecek ve giderecek fonksiyonlara sahip olduğu ve son yıllardaki bu rolüne uygun değişmeler yarattığını politik, pratik ürünleri ile göstermiş, ve devrimimizin gelişim olanakları ile sorunlarını irdelemiştir. Faşist-sömürgeci Türk devletinin tüm bölge halk direnişlerini hedefleyen karşı-devrimci saldırgan konumu vurgulanarak, mücadelemiz karşısında çıkmazı ve bunun bölge halkları açısından önemi gösterilmiş, buna bağlı olarak, devrimci halk kurtuluş savaşımıza karşı faşist sömürgeciliğin özel savaş taktikleri incelenerek bu savaşındaki çıkmazı belgelenmiştir. Parti Kongremiz, sadece faşist Türk sömürgeciliğinin değil, Kürdistan'daki işbirlikçileri olan ilkel milliyetçi örgütlenmeler, küçük-burjuva reformist örgütlenmelerin ve rejimin soluna dönüşen tasfiyeci, sosyal-şoven Türk solunun devrimci mücadelemiz karşısındaki durumlarına tarihsel yaklaşım göstererek, güncel politika ve durumlarını, halkımızın haklı davasına karşı oynadıkları olumsuz rolü ve iflaslarını göstermiştir. Kongre, İran-Irak devletleri arasında devam eden savaşın bu iki ülke hakim sınıfları açısından taşıdığı çıkmazı tarihsel ve güncel nedenleri ile göstermiş, savaşın yol açtığı politik gelişmeleri ve bunun halklar açısından önemini, ve otonomist Kürt örgütlerinin tahribatlarına rağmen, Kürdistan'ın Doğu ve Güney parçalarındaki direnişlere ve halk potansiyeline dikkat çekerek, mücadelemizin bu ve diğer bölgesel taktik olanaklarını değerlendirip, ulusal devrimci savaşımızın taktik ittifak, olanak ve manevra olanaklarını belirlemiş, ulusal kurtuluşun ve buna bağlı olarak bölgesel devrimin gelişimindeki inancı bir daha sergilemiştir.

İkincisi: Mücadelemizin geçmiş, mevcut ve gelecek sorunlarını hiçbir engel ve tasaya meydan vermeden tarihsel bir yetkinlik, katılım, belge ve tartışmalarla değerlendiren Partimiz, Marks'ın *"proleter devrimi, bütün öteki devrimlerden ayıran şey, başka şeylerin yanısıra, onun kendini eleştirmesi ve kendini eleştirmekle güçlendirmesidir"* (Luis Bonaparte'in 18 Brumeri) belirlemesine bağlı kalarak, en büyük duyarlılıkla ve açıklıkla eleştiri-özeleştiri silahına başvurmuş, mücadelenin ideolojik, politik, örgütsel, eylemsel bütün sorunlarını irdelemiş, hiçbir çarpıtmaya, gizliliğe, yersiz böbürlenmeye yer vermeden, aynı zamanda değişik alanlardaki Parti örgütlerinin ve aktif yurtsever çevrelerin tartışma, eleştiri ve önerileri ile kongreye katılımlarını sağlayarak, geçmiş pratiği bu değerlendirme süzgecinden geçirmiş, hata, yetersizlik, yanlış ve zaafları ortaya sermiş ve mahkum etmiş, aşılmalarının örgütsel zeminini hazırlamış, Parti taktiğinin doğruluğu ve bu doğrultuda sağlanan gelişmeler onanarak geleceğe güçlü yönelmenin değerlendirme, karar ve planlamalarına varılmıştır.

Üçüncüsü: Üçüncü Parti Kongresi ile halkımız ordu ve cephe silahına kavuşmuştur. Ordu örgütlenmesi ve silahlı mücadele halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin temel örgütlenme ve mücadele yöntemidir. Faşist Türk sömürgeciliği bütün olanaklarını kullanarak halkımızı ve Partimizi bu silahtan yoksun bırakmaya çalışmıştır. Silahlı mücadele, gelişme ve devrimci varoluşun temel koşulu olduğu gibi, devrimciliği reformculuktan ayıran kıstastır. Bu nedenle Kürdistan'da her şey bu silahın oluşturup geliştirilmesine tabi kılınmalıdır. Bir halkı var eden ve var edecek olan onun silahlı devrim gücüdür. Kongre, genelde Kürdistan tarihinde, özelde pratik mücadelemizde silahlı mücadelenin gelişimini ve sorunlarını incelemiş, devrimci silahlı mücadelemizin önceki direnmelerden niteliksel farkı, proleter öncülük yürütülen bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizmi hedefleyen karakterini vurgulamış, bu doğru çizgiye, halkımızın ulusal kurtuluş talebine, yetkin taktiğe, engin proleter-yurtsever yaratıcılık, fedakarlık ve kahramanlığa dayanan silahlı mücadele pratiğimiz içinde direniş şehitlerinin ve savaş esirlerinin sürekli öncülüğüne dikkat çekmiş, bu bağlılığı çeşitli kararlar düzeyine çıkarmış, ve son olarak 15 Ağustos '84 ile girilen yoğun silahlı mücadele pratiği irdelenerek, bu mücadele içindeki tutuk, uzlaşıcı, dar pratikçi, tekdüze eylemci, sağcı ve tasfiyeci anlayışları mahkum ederek, diğer yandan silahlı devrimci taktiğimizin doğruluğu ve yol açtığı gelişmeleri şelamlayarak, yaşayan ve gelişen silahlı mücadele dersleri ve kazanımlarına dayanarak, silahlı propagandadan yaygın gerilla mücadelesine geçişi doğuracak Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK)'nun kuruluşu karar altına alınmış ve fiilen yaşanan gelişme onaylanmıştır. Kongre, gerilla örgütlenmesi, eylem ve gelişim sorunlarını, evrensel deneyleri özgül deneylerimizle birleştirerek incelemiş ve bu konuda ileri örgütlenme ve mücadele araştırma, program ve planlamalarına varmıştır.

III. Kongre, halkımızın siyasal savaş birliği olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi-ERNK-'nin örgütlenme ve gelişim sorunlarına açıklık getirmiş, Partimiz öncülüğündeki yurtsever halkımızın, bağımsızlık ve özgürlükten yana bütün sınıf ve katmanlarının bilinçli birleşmiş siyasal ve askeri gücünü bütün gelişmelerin temeli olarak almış, ilkel milliyetçiliğin ve küçük-burjuva reformculuğunun halktan kopuk, halk değerlerini tarûmar eden gerici, suni cepheleşmelerini, ve Parti saflarındaki pratik koşulların, Parti taktiğinin dayatıcılığına, fiili olarak 1978'le cepheleşme faaliyeti yaşanmasına, buna 1985'te ERNK ilanı ile örgütsel ifade kazandırılmasına ve kitle kabarmasına rağmen, devrimci örgütlenme ve eylemi kitleleri savaşa çekme merkezi haline getirmeyi becermeyen, cepheleşmeyi savaş ve savaş örgütlenmesinden koparan, yığınları örgütlemeyen, tam aksine pasiflik içinde bırakan, uzaklaştıran, cepheleşmenin milis, komiteler vb. gibi örgütsel biçimlerini geliştiremeyen, kitleleri örgütlemeden ve savaştırmaktan çekinen, diğer Kürdistan parçalarındaki halkımızı ulusal kurtuluş mücadelemizi desteklemeye ve onunla dayanışmaya çekmeyen tam aksine bu konuda otonomistlerin vizesine bağlı kalan tutuk, sağ, sekter ve tasfiyeci anlayışları mahkum ederek, ERNK'nin örgütsel biçimlenmesini karar altına almış, cephenin örgütlenme ve eylem sorunlarına geniş bir yaklaşım göstermiş, her alandaki yurtsever halkımızı, her türlü olanakları ile bağımsızlık ve özgürlüğümüzün garantisi olan cephe birliklerinde yer almaya, savaşmaya ve onları güçlendirmeye çağırmış, bu konuda kararlara varmıştır.

Dördüncüsü: III. Kongrenin en büyük zaferlerinden biri Parti içi sorunlara getirilen devrimci çözüm ve Parti içi ortamın daha da devrimcileştirilmesi olmuştur. III. Kongre, demokratik merkeziyetçilik ve aleniyetle geçmişi ve Parti içi sorunları değerlendirmiş, Partimizin hemojen, kararlı, bilinçli yetkin birliğini ve çalışma disiplinini, kararlarını, taktiğini zayıf bırakan, boşa çıkarmaya çalışan ara sınıflardan; aydın, aristokrat, feodal, çıkarcı köylü zihniyetler vb.'den kaynaklanan eğilim ve davranışları, anlayışları ideolojik, politik, örgütsel ve pratik görünüm çözümlemelerini yapmış; özelikle 1983-86 pratiğinde ortaya çıkan ve belirtilen kesimlerden kaynaklanan tutucu, oportünist, bastırmacı, tasfiyeci vb. anlayışların çözümlemelerine gitmiş, bunların taktik tahribatın en temel nedeni olduğunu göstermiş ve Kongre'nin yetkinliği içinde bu anlayışları tasfiye etmiştir. Bu anlamda III. Kongre faşist sömürgecilik ve komplocu tasfiyeciliğin yenilgisi olmuştur. Partimiz bu yetkin savaşı verirken, yeni dönemin bilinci ile hareket etmiş, Marksizm-Leninizm'in yetkin çözücülüğünü kullanmış, halkın çıkarlarını temel almış, bu çıkarların emirlerine uygun kararlılık içinde olmuş, savaş içinde çelikleşmiş, zorlu devrim mücadelesinde büyümüş, devrimci gelenekleri zengin mirasına, şehitlerin anısına ve gelecek görevlerin sorumluluğuna dayanarak, bu mücadelede hiçbir "fetiş" tanımamış, ilkesel davranıştan ayrılmamış, hiçbir sorunu örtmemiş, Kürdistan'a 'has' örtülü küçük-burjuva hastalıklarını ortaya çıkarmış, en büyük açıklıkla tartışmış ve tasfiye ile gidermiştir. III. Kongre'de bir daha kazanan Marksizm-Leninizm ve ulusal kurtuluşçuluk, kaybeden ise tasfiyecilik ve reformculuk olmuştur.

Beşincisi: Kongre, Parti kadroları için bir politik-örgütsel okul olmuştur. Aynı zamanda yüksek bir devrimcilik sınavı olmuştur. Kongre platformlarında büyük bir tartışma ortamı içinde çözümlenen ideolojik, örgütsel, eylemsel sorunlar ve Parti içi savaşımın anlamı; kadronun inançlı, yetkin, uyumlu, kitlelerle kaynaşan öncülüğünün ürünü, ve gelecek görevlerin yerine getirilmesi esas olarak bu görevlere layık bir örgütsel yönetim gücüne kavuşan kadronun bu yönetim pratiğinin ürünü olacak ise, Kongre platformu, tartışma ve kararları kadroya bu formasyonu sunmuştur. Bu nedenle de kadronun yetkinleşmesi, hata ve yetersizliklerinden arınması, proleter ölçülere ulaşması Kongrenin en temel sorunlarından biri olmuştur. Kongre, kadronun eleştiri-özeleştiri geliştirme, kendini çözümleme, olumsuzu atma ve yerine olumluyu koyma platformu olmuş, bunun yol ve yöntemlerini geliştirmiştir. Parti Önderliği'nin belirttiği gibi, *"Partinin iç ortamı partinin aynasıdır. Dürüstlük, açıklık ve netliğin en son haddine kadar sergilenmesi gereken zemindir."* (III. Kongre belgelerinden-Parti içi sorunlar) Kadrolar bu sorumluluğa uymuş, yetkin bir çözümlemeye varmış, olgun bir Bolşevikleşme sınavından geçmiş, kadronun kişiliğinde toplum çözümlenmiş, bu başarılı sınav halkımızın geleceği için bir hazine olmuştur.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin siyasal-örgütsel zirvesi olan Kongrenin yetkinlik, karar ve sonuçları silahlı ve siyasal mücadelenin, Cephe faaliyetlerinin plan ve eylemsel çalışmalarına yansıtılmış, bu çalışmalar bu doğrultuda da kadro yetkinleşmesi ile beslenmiş ve kaynaşmış, her alandaki pratik Parti çalışmalarına ve yurtsever kitlelere yansımış, 1987'nin kış ve

Devamı 23. sayfada

"PKK Gerçekliğinin Büyüklüğü, Böylesi...

Baştarafı 10. sayfada

bahar atılımına yol açmıştır.

Kazanımların anlamı tarihseldir. Bütün bu çözümlemeler, ulusal kurtuluşun daha güçlü görevlerine yürümek içindir. Önümüzde, kadro, savaşçı ve halk olarak Kongre kararlarını en büyük yetkinlik ve inançla pratiğe aktarmak görevi durmaktadır. Bu görevlerin temel olanları, halkımızı ordu örgütlenmesine çekmek, bütün gücü silahlı mücadeleye sarfetmek, sömürgecilik ve işbirlikçilerinin her türlü varlığının imhasını hedeflemek, yaygın gerilla eylemliliği ve örgütlenmesini gerçekleştirerek güçlü halk ordulaşmasına varmak, her an bunun bilinci içinde olmak ve bunun kurallarını oluşturmak, faşist sömürgeciliğin özel savaşını boşa çıkarmak, her alandaki halkımızı Cephe birliklerinde toplamak, bilinçli ve savaşkan halk birliklerini oluşturmak, Kürdistan hakim sınıfları ve ara sınıflarından kaynaklanan milis örgütlenmesini dağıtmak, ve bu güçlerin politik tasfiyelerini sağlamak, savaşın geliştirilmesini temel alarak, halkımızın bölgede ve uluslararası alandaki politik konum ve bağlantılarını arttırmak, deneylerden çıkarılan derslerle mücadele saflarında "iç kurtları" yaşatmamak vd.'leridir. Bu görevler Kongre çizgisi ile kaynaşmış, pratiğin önünde seyreden, pratiğe hükmeden kadroların yetkinliğinin ürünü olacağının bilincinde olarak savaş içinde örgütsel yönetim gücümüzü artırma görevleridir. Parti Önderliği, dönemin bu yakıcı sorununun önemini şöyle koymaktadır: *"Önderlik, başaşağıya giden bir tarihin bir kişide, bir halk ve özgürlük tarihi olarak yeniden yaşanmasıdır. Bir ülkenin talan edilen kaynakları, zenginlikleri ve güzelliklerinin bir kişide temsilidir. Kurtuluş isteyen onmilyonlarca insanın bir kişide ses vermesidir. Yine o, çağdaş devrimler biliminin bir kişide en yetkin teoriye dönüşümüdür. O, bütün bunlarla mücehhez olarak geleceğin özgürce yaratılmasından ibaret olan kollektif bir varlıktır. Artık burada bireysellik ve mahalli özellikler kalmamıştır. Bunlar gerçek dışı ve ütopik şeyler midir? Hayır, sonuna kadar özgürlükler tarihinin temsilcisi olmak, sonuna kadar milyonların çıkarlarını konuşturmak, bunları devrim bilimi ve devrim teorisi ile yorumlamak, öteki toplumsal etkinlikleri; sanat, ve yaşamın daha binbir çeşit biçimi ile ilgilenmek ve geliştirmek, devrimin esas gelişimine göre bunların hepsini kendinde temsil ettirmektir."* (PKK'de Önderlik Gerçeği, Mart-Nisan '87 değerlendirmelerinden)

Her açıdan devrimcilik, üretkenlik ve yeniden doğuş platformu ve eylemi olan III. Parti Kongresi, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş davasına ve sosyalizme inançlı bireyin, var olan bütün toplumsal zaaflarını ve yetmezliklerini aşmanın, ulusal kurtuluşçu militanlık ölçülerine ulaşmanın zemini olduğu gibi, bireyin bu savaştan galip gelmesinin bütün araçlarını sunmuştur.

Platform değerlendirme ve tartışmalarında bulunmadığım Kongre'nin bütün değerlendirme ve kararlarının bilincinde oldum. Her bir kararın emek ve acı olarak nelere mal olduğunu ve halkımızın geleceği açısından ne denli önemli ve tarihsel kararlar olduğunun bilincindeyim. Özgür olarak değerlendirmeden geçirdiğim Kongre belgelerine, kararlarına ve bu doğrultuda yapılan uygulamaların tümüne katılıyorum. Bu katılımıma, benim hakkımdaki karar ve uygulama da dahildir. Bu demektir ki Kongre çizgisini son noktasına kadar kendi çizgim olarak benimsiyor ve pratik uygulamaya geçirmek için bütün bilinç ve gücümü kullanacağım. Özellikle de kadroların yetkinleşmesini en önemli kazanım olarak gördüm. Bu açıdan, Kongre kararlarının hayata geçirilme öncülüğünün, Kongre'nin ürünü olan kadrolara tanınmasını, onlara tanınmış halka hizmet onuru olarak değerlendiriyor, ve kadroların bu onura layık olacaklarına dair inancımı belirtiyorum.

Kongre, bana kendimi aşma, proleter olmayan toplumsal zaaflarımı atma ve halkın devrimci mücadelesinde bu koşulla tekrar yer alabilme fırsatını tanıdı. Özünde halkımızın bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm davasına ve bu doğrultuda verilen savaşa inancımı hiçbir zaman yitirmediğimden, bana tanınan benim halkıma karşı görevimi yerine getirebilmem için tarihi fırsat olarak değerlendirdiğim bu fırsatı güçlü bir özeleştiriye çevirebileceğime inandım. Bu doğrultuda pratiğimin ve kişiliğimin devrimci ölçütler doğrultusunda çözümlemesine vardım. Bende var olan milliyetçi küçük-burjuva özelliklerimin —ki bunlar çoğu kez bünyemde egemen yan oldular— mücadelede yarattığı tahribatın, ve bu zaafları taşımanın devrimci örgütte hangi anlama geldiğinin bilincinde oldum. Toplumsal zaaflarım aşılmayacak zaaflar değillerdir. Hiçbir örtülü zaafın mücadele saflarında kendini gizleyemeyeceğinin ve sonunda kaybedecek olanın sahibi olduğunun bilincindeyim. Teori ve örgüt pratik içindir, devrimi ilerletmenin aracıdırlar, belirleyici olan da pratik ilerleme sağlamaktır. Bu anlamda teorik, politik ve örgütsel olarak yapılan çözümlemenin ve özeleştirinin sınavı ve asıl belirleyici olanı pratiktir. Sorunu daha yalın ve kısa koyarsam, devrimci kişi sözüne sadık olan kişidir, kendini çözümlemek, olumsuz ve yanlışı tespit etmek, onlara yönelmek ve bu kararlı adımı pratikte sürdürerek sözünde durmak; inançlı bireyin özeleştirisinin tek yolu budur.

Bu anlamda kendimi çözümleme zorluğu ve benden kaynaklanan bilinçli engelleme içinde olmadım. Kendime ve Partiye karşı ilkesel davrandım. Öze ilişkin tasam olmadı, Partiye hiçbir konuda sorun çıkarmak istemedim. Soruna salt kendi sorunum olarak değil, Partinin özeleştiriler sürecinin payıma düşen sorunu olarak yaklaştım.

Pratiğin konuşacağı önümüzdeki ve içinde bulunduğumuz süreçte, Partinin tanıdığı pratik özeleştirimi üretkenlikle vereceğime inanıyorum. Bu vesile ile bir daha belirtiyorum, tüm benliğim ile benimsediğim Parti III. Kongresi kararlarını en büyük inanç ve çaba ile hayata geçireceğim. Beni tekrar Parti çalışmaları ile bütünleştirecek ulusal kurtuluş ve sosyalizmin yüce çıkarlarını her şeyin üstünde tutacağıma ve hiçbir bireysel tasaya kapılmadan bütün gücümü sarfedeceğime söz veriyorum.

Saygılarımla devrimci başarılar dilerim

6 Mayıs 1987

Zafer Kazanacak Adımlar Sağlam...

Baştarafı 11. sayfada

lıyız. Uzun süreden beridir yeni bir atağa kalkışın yoğun hazırlıkları yapılmaktadır, ve bugün büyük oranda tamamlanmıştır.

Bilindiği üzere yakın zamanda Partimizin III. Kongresi yapıldı. Tarihi bir eylem olan III. Parti Kongremizde önemli çözümlemelere ve sonuçlara ulaşıldı ve geleceğe ilişkin ciddi kararlar alındı. Geçmiş pratiğimiz tüm yönleriyle değerlendirildi. Olumlu ve olumsuz yanlar ortaya çıkarıldı. Kayıplar ve kazanımlar netleştirildi. Geçmiş mücadele döneminde yaşanan taktik dışılık, sağa sapma durumu, neden ve sonuçlarıyla birlikte açığa kavuşturuldu ve taktiği uygulamadan geri çeken her türlü yanlış anlayış, tavır ve davranış mahkum edildi. Gerçekleştirilen eleştiri ve özeleştiri ve düzeltme hareketiyle, Parti safları olumsuz ögelerden önemli oranda arındırıldı ve bu hala devam etmektedir ve edecektir. Parti ortamı bugün her zamankinden daha duru ve aydınlanmıştır. Parti içi sınıf mücadelesi mantığına uygun olarak yürütülen mücadele de pratiğimizin doğru devrimci çizgisi ve militanlığı, proletarya dışı sınıf uzantılarına, anlayış ve tutumlarına karşı zafer kazandı. Kongremizin zengin ve çözümleyici içeriği sadece geçmişle sınırlı kalmadı. Bu temelde geleceğe ilişkin önemli ve tarihi kararlar alındı. Önümüzdeki dönemi, gerilla savaşı temelinde ordulaşan ve savaşan bir halk gerçekliğini yaratma süreci olarak belirledi. Ve bunu yaratacak mücadele taktiği, planlama ve uygulama esasları netleştirildi ve karara bağlandı. Savaşı örgütleme ve yönetmede gerekli tüzük, yönetmelik ve kanunlar çıkarıldı. Yani geleceği yaratacak taktik, plan ve uygulama esasları nettir. Tüm bu çalışmalarla birlikte yapılan pratik hazırlıklar tamamlanmıştır.

Uzun bir zamandır Kongre çizgisini ve kararlarını özümsemek amacıyla tüm arkadaşların katıldığı çeşitli toplantılar, tartışma ve değerlendirmeler oldu. Daha somut ve ayrıntılı uygulama planları oluşturuldu ve karar altına alındı. Tüm benliğiyle partiyle bütünleşme ve bu temelde yeni bir döneme hazırlanma iddiasıyla bu çalışmalara sarılanlar açısından küçümsenmeyecek bir bilinç, deney ve tecrübe birikimi ortaya çıktı. Bunun yarattığı büyük bir coşku, moral ve çalışma azmi vardır. Yeri gelmişken şu noktayı bir kez daha hatırlatmakta yarar var: Hepimiz açısından bir eleştiri-özeleştiri süreci yaşandı. Parti gerçekliği karşısında kendimizi tanıma, çözümleme ve kişilik dönüşümü gerçekleştirme olarak da adlandırılacak bu süreci yaşama temelinde, yine iflah olmaz bazı tipler dışında yapının ağırlıklı bölümü, PKK'li olacağına, bu mücadeleyi çizgisine, kurallarına göre yürüteceğine dair söz verdi. Şimdi bu söz yalnızca Parti Önderliğine, halka ve mücadele şehitlerine verilmemiştir. Bu, dünya ve Ortadoğu halklarına da verilmiş bir sözdür. Şu nokta bilinmektedir: Söz, bağlı kalmak ve gereklerini yerine getirmek üzere verilir. Verilen sözün anlamı derin, sorumluluğu ise ağırdır. Bunu her an hissederek, ama ürkmeden, endişelenmeden hareket etmek zorundayız. Bu söze bağlı kalmak, genel olarak yeni dönemi, özel olarak da 1987 yılını görkemli bir direnişle kazanmakla eş anlamlıdır. Militanlar ve halkımız açısından bunun anlamı, böyle bir devrimi ve yılı kazanmak için her bireyin üstlendiği rolü layıkıyla oynamasıdır. Bugünkü mevcut siyasal ortam, yapılan hazırlıklar ve dayanılan imkanlar dikkate alındığında, dönemi zaferle kapatmak kesinlikle mümkündür.

Görevler açık ve nettir. Dönem, gerilla savaşı temelinde ordulaşan ve savaşan bir halk gerçekliğini yaratma dönemidir. Partimiz önderliğinde tüm halkımızı, ERNK ve ARGK saflarında örgütleyerek ayağa kaldırma ve **"Bir parça özgür vatan"** yaratmak için hedefe yürütmedir. Dönemi zaferle kazanmada öncü rolü oynaması gereken militanların rolü belirleyicidir. O halde, militanlar, dönemi yaratacak taktik komutanlar, önderler olma sıfatlarına ulaşmak kaydıyla adımları sağlam atmalı, yürüyüşü kahramanca yapılmalıdırlar. Ve bunu tüm halkımıza mal ederek, ulusal bağımsızlığı kazandıracak esas tarz haline getirmelidirler. Bunun için yapılması gerekenler açıktır. Yüksek bir duyarlılık ve yaratıcılıkla, Parti taktiğini, dönemin görevlerini ve planlarını somut uygulama planları haline getirmek ve bunu uygulamak için gerekli hücum ruhu, çalışma azmi ve kararlılığını göstermek, cesaretli ve atak bir konumda olmaktır. Yani hangi parçayı düşmandan nasıl koparacağız, bunu hangi plan, örgüt ve uygulama biçimiyle elde edeceğiz, hangi adımı nerede ve nasıl atmalıyız, küçük zaferlerin toplamından büyük zaferlere nasıl ulaşacağız vb. vb. her adımı hasaplı atmak durumundayız. Ama bunu yaparken, aşırı heyecanlılığa, kuşku ve endişeye kapılmak felaket getirir. Büyük bir coşku, moral ve yüksek bir cesaretle yürümek durumundayız. Önümüz, arkamız, sağımız ve solumuz aydınlıktır. Bilerek gözlerimizi yummazsak, başımıza büyük felaketler getirecek engellere takılmayız. Bizi bu yürüyüşten alıkoymak isteyenler, yani iç engeller çıkabilir. Beyinleri kararmış, yürekleri küçük ve ürkek bunak ruhlar şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da çıkacaktır. Uyanıklılığı ve duyarlılığı elden bırakmazsak, bu tür engeller çıkarsa, en azından kolundan tutup kenara fırlatabiliriz. Kurallarımız, kanunlarımız var. Bunları esnetmeden yerinde ve zamanında mutlaka uygulayabilmeliyiz. Yani, yeni dönemi engel tanımaz bir devrimcilikle, tuttuğunu koparan, bilinciyle aydınlatan, eylemiyle parçalayan, sürekli geliştiren ve büyüten, küçük parçaların toplamından büyük değerler yaratan bir devrimciliği yaratma görevimiz vardır. Şimdi böyle bir döneme ve devrimciliğe yürüyoruz. Bir anlamda "fetihçi militan, fetihçi komutanlar" olma mücadelesi vereceğiz. Başarılması durumunda, önderler topluluğu olarak militan PKK gerçekliği yaratılmış olacaktır. O halde, sözümüzün eri olacağız. Her sözümüz, tavır, davranışımız, duygularımız bile militanca olmak zorundadır. Hep kazanmak, başarmak, bunun için saldırmak durumunda olmalıyız. Beynimiz aydın, yüreğimiz şen, gözlerimiz hep zaferi yakalamak için bakmalıdır. **"Düşmana ait ve ona hizmet eden ne varsa, her şeyi imha etmek, ortadan kaldırmak veya etkisizleştirmek meşrudur."** Bu anlayışı temel alacağız.

Önümüzdeki günler, aylar, yıllar, düşmana ait olan ve onunla birlikte hareket eden her şeye karşı açılmış bir savaş sürecidir. Halk olarak saldıracağız, parçalayıp dağıtacağız, ama yerine özgürlük ve bağımsızlık adına yenilerini koyacağız, savaşın öncü militanları bu işin başına gerçeceklerdir. Söz ve eylemle güçlü olmak, güçlü vurmak durumundadırlar. Eylemlerimiz kapsamlı ve yaygın olmalı. Günler, saatler dolgun geçmelidir. Söyleyeceğimiz her söz, atacağımız her adım, insanımızı savaşa davet edici ve çekici etkiyi göstermelidir. Niyeti ne olursa olsun, iyi veya kötü ama, hiç kimseye "yazık, günah" vb. vb. sözlerini dedirtmeyelim. "Abi niye bunu söylüyorsun, bir daha söyleme" biçiminde yasaklar koymasın. Söz ve eylemiyle zavallı bir konumu temsil eden, mızmız, paspal, uyuşuk birine, herkes bu sözleri söyler ve kaldı ki söylememesi tuhaftır. Halk, öncüsünün şahsında geleceğin özgür kişiliğini görmek ister, savaşçısını dipdiri ve bir ateş parçası olarak kabul eder. Bu durumda görmediklerine itibar etmez. Yani, her tarafa dirilik saçan, coşkun ve saygın olmak zorundayız. Bu halkı savaşa çekmek eylemin yarısıdır. Diğer yarısı ise düşmandan her gün, her saat parça koparan eylemliliktir. Hedefler bol, bu konuda sıkıntımız yok. Generalinden sıradan askere, validen muhtara, muhbirden üst düzeydeki MİT mensubuna, bir telefon direğinden fabrikaya, oradan köprü, dozer vb. araçlara kadar hepsi hedeflerimizdir. Tüm bunları genel hareket planı çerçevesinde uygun bir planlamaya tabi tutarak yok edebiliriz. Yani kısacası düşmanı, her şeyini savunmak, her şeyin başına koruyucu nöbetçileri dikmek zorunda bırakarak, uğraştıracak ve yıpratacağız. Sese boğacak, şaşırtacak, sağa-sola koşuşturacak ve bu ortamda dal-budak sarmış kollarına vurup imha edeceğiz. Bir bütün, savaşı akli-selim bir şekilde alınmış kararlar, planlarla yürütecek, güçleri harekete geçirecek komutları isabetli, yerinde ve zamanında vereceğiz.

Yeni döneme yürürken şunu hep birlikte söyleyebilmeli ve sorumluluğunu duymalıyız: **Tüm dünya şahit olsun, adımlarımız sağlam, yürüyüşümüz kahramanca olacaktır.** Düşmana kahredici-ölümcül darbeler vuracak ve zaferi mutlaka kazanacağız!

14 Nisan 1987

"GERİLLA, KURALLI KURALSIZLIKTIR"

Kürdistan ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel ve her alanda sömürgeci egemenlik altına alınmış bir ülkedir. Toplumsal yapıda insanlık vasıfları bile tartışılır hale gelmiştir. PKK önderliğinde geliştirilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bağımsızlıkla sonuçlanabilmesi için düşmanın adına Kürdistan'da ne varsa parça parça sökülüp atılacak ve yerine toplumumuzu geliştirecek bağımsızlıkçı olgular konulacaktır. Bu faaliyetlerimizin bugünkü geldiği aşama, gerilla savaşını hızla geliştirmek ve belirlenen hedeflere ulaşmaktır. Gerilla savaşı rastgele seçilmiş bir olay değildir. Ülkemizin özgül durumu ile düşman durumunun somut tahliline dayanarak seçilen en doğru yoldur. Gerilla savaşı halkımızın yürüteceği temel savaş biçimi olup diğer savaş biçimleri buna hizmet temelinde uygulanacaktır. Ülkemiz koşullarına bakıldığında stratejik savunma döneminde durum böyle iken, diğer aşamalarda da gerilla stratejik bir öneme sahiptir. Gerilla savaşı kendine özgü kuralları olan bir savaş biçimidir, zayıfla güçlüyü yenme, az güçle çok güce karşı koyma ve düşmanı parça parça imha etme, yüksek moral gücü ve kararlılıkla düşman ordularını dize getirme savaşımıdır. Denilebilir ki, nasıl olur da az güçle çok güç yenilir? İlk etapta gerillanın amacı toprak savunma ya da kurtarma değil; düşmanı maddi-manevi çökertme, kitleleri örgütlendirme savaşımıdır.

Sabit bir yeri olmayan, sürekli hareketli, batıda görünüp doğuda vuran, anında uzaklaşan vurucu bir güçtür. Onun için düşman nerede ve ne zaman saldırıya uğrayacağını bilmez. Akla gelebilecek ve düşmanın aklının ermediği çok çeşitli yöntemlerle saldırır. Bu vuruşlarıyla düşmanı sersemletir ve inancını yitiren düşman kaçma yolları arar. Sayı olarak çoğalan, teknik olarak donanan gerilla güçleri ordulaşarak düşmana vuracağı son darbeyle amacına ulaşır.

Gerillanın taktiği küçük zaferler kazanarak adım adım büyük zaferler kazanmak ve güçlü yanlarına dayanarak düşmanı ezmektir. Gerillanın en güçlü yanları halk desteği, haklılığı, ve savaş yürüttüğü ortama her bakımdan egemen olmasıdır. Onu düşmana karşı başarılı kılan diğer önemli olgular ise gizlilik, hareketlilik ve insiyatiftir.

Çokça söylenir; gerilla savaşı "kurallı kuralsızlıktır", bu ne anlama gelir? Her şeyden önce bugün gerilla güçlerimiz, TC ordusuna, özel yetiştirilmiş kontralara ve yerli çeteciliğe karşı, sayı ve donanım olarak az, fakat güçlü savaş yürütmektedir. Partimizin taktiğini uygulamada büyük insiyatif sahibidir. Dönemimizin hedefi olan bir parça özgür vatan yaratmak için çıkarılan planlamaların uygulayıcısıdır. Fakat bu hedefe ulaşmak için özgül durumlara göre düşman hedeflerini somut tahlil edip, önem derecesine göre planlayıp, gelişme yaratmada insiyatiflidir.

"Yapılan planlamalar son derece doğru ve kapsamlı da olabilir, ama bir an gelir ki koşullar değişir. Mevcut kararlarımızı sözkonusu planlamalarla hayata geçirmeliyiz. O halde gerçek devrimcilik bu tür durumlarda, objektif koşulları tahlil gücü göstermeli, bu temelde yeni planlamalar çıkarabilmeli ve uygulayabilmelidir. Şunu hemen söyleyelim, gerekirse bu plan 24 saatte değişebilir veya herhangi bir planın bir bölümü uygulanmadan kaldırılabilir, yerine somut koşullara uygun yeni bir bölüm geçirilebilir. Yine koşullar öyle gerektirebilir ki, mevcut planlamaya sonuna kadar bağlı kalınabilir. Burada çok önemli olan husus somut koşulları iyi değerlendirme ve buna göre hareket etme olgusudur. Böyle bir devrimcilik yıkılmazdır. Katı kurallar her zaman somut koşullara uymayabilirler. Böylesi durumlarda gerekli esnekliği göstermeyen devrimcilik çoğu zaman eli kolu bağlı durumda kalır ki, mücadelemiz açısından tehlike arzeder. Bu kurallara uymamak anlamına gelmez, ama gerillanın aynı zamanda kurallı kuralsızlık olduğu da unutulmamalıdır. Bu sonuna kadar esneklik demektir, bu somut koşullara uygun hareket etmek demektir. Bu büyük bir insiyatif gücüyle hareket etmek demektir."

Parti Önderliğinin yukarıdaki belirlemesinde de görüldüğü gibi gerillanın kuralsızlığı her alanın özgül durumundan ve somut koşulların gerekli kıldığı ihtiyaçtan kaynaklanır, ve burada gerilla bu koşullara göre esnek ve insiyatifini kullanarak yeni bir plan geliştirmelidir. Düşman hedefleri her ne kadar doğru belirlense de öyle anlar olur ki, plana alınmamış bir olgu hedef olarak önüne çıkabilir, ya da hedeflediğin bir düşman gücü değişik biçim alabiliyor. Burada en doğru tavır ön plana geçen düşman hedefini iyi görüp fırsat vermeden insiyatifini koyup kaldırmak, bu temelde devrimi ilerletmektir. Çünkü devrim için yapılacak her yararlı iş için merkeziyetçilik engel değildir. Gerilla, savaşında düzenli ordular gibi her şeyi merkeze iletme imkanına sahip değildir. İstediği an talimatları alma imkanına sahip değildir. Bu gerillanın talimatlara göre çalışmadığı anlamına gelmez. Örneğin bir düzenli ordu kendi sahasında gördüğü bir düşman hedefini gücü dahi yeterse merkeze iletir. Gerekirse güç ister. Merkezden alacağı emirle, ona göre tavır belirler. Bu anlamda düzenli ordularda kurallar katıdır.

Fakat bir gerilla birliği her zaman merkezle irtibat sağlama imkanlarına sahip değildir. Ancak gördüğü hedefi eğer üstün yanlarına dayanarak imha edebiliyorsa insiyatifini koyar, eylemini gerçekleştirir. Sonuçlarını detaylı merkeze iletir. Devrim yararına her konuda planı esnek, kendisi insiyatiflidir. Bu, gerilla yaşamının her alanında böyledir. Eylemde, örgütlenmede, yürüyüşte, kitlelerle ilişkide ve en basit yaşamda belirlenen kurallar var, yerine ve zamanına göre bunları uygun bir biçimde uygular. Duruma bakıldığında bu temelde, yani her zaman direktifleri üstten alamadığından, değişikliklere uygun yeni uygulama ve harekat biçimlerini belirler.

Gerilla, iç işleyişinde yasalarını uygulamak zorundadır. Alt üst ilişkileri, kollektivizm, disiplin, eleştiri-özeleştiri, yoldaşlık ilişkileri, moral, devrimci ahlak ve uyumu en iyi bir şekilde işletir. Gerilla birliği gönüllü bir birlik olduğu için, partiyi bulunduğu zeminde en iyi bir biçimde temsil eder. Gerilla sadece düşman hedeflerini yıkıp yakmakla yetinmez. Bu işin bir yanı, yakıp yıktığının yerine yeniyi inşa etmekle de görevlidir. Eğer bir gerillacılık bunları yapmıyorsa, gerçek anlamda bir gerillacılık değildir. Gerillanın bilinen kurallarını ve görevlerini uygulamayan bir gerilla birliği ölüme terk edilmiş, bitmiş demektir. Bu bilinen gerilla kurallarını ve görevlerini zedeleyen, aksatan yanlış anlayışları görüp uygun yöntemlerle üzerine eğilip mahkum edemiyorsa, o gerillacılık her zaman düşmana açık kapı bırakıyor demektir.

Geçmiş pratiğimizde gerillacılığa uymayan çeşitli anlayışlar ortaya çıktı. Bu anlayışlar basit biçimleriyle şöyle görüldü: Değişen koşullarda kendisi sorumluluk duyup tavır koyma yerine, işte "sorumlular var, üst var ya da başkası müdahale etmiyorsa ben mi edeyim?" diyerekten boyun eğmeci, orta yolcu, bireyci, tutucu anlayışlar çıktı. Bu anlayışların olduğu yerde gerilla savaşı kavranılmayıp daha basit mücadele biçimlerinde ayak diretilerek, insiyatif ve esneklik adı altında kişisel niyetler, kaygılar ve tasarılarla mücadeleye (güçlerimiz atıl bırakılarak) zarar verildi.

III. Kongre bu anlayışları mahkum ederek saf dışı etti. Sağcılık, solculuk ve orta yolcu anlayışlar gerillanın en büyük düşmanıdır. Gerilla kendi içinde bu alayışlara müsaade etmez. Bu anlayışlara karşı yürüttüğü acımasız savaşla gelişip güçlenebilir. Gerilla sahte bağlılıklara karşı panzehirdir. Geçmiş pratiğimizde bu insiyatif ve esneklikten yararlanan birçok devrimleşmemiş kişiler, merkeziyetçilik adı altında birçok Parti gücünü aylarca eylemsiz bırakabildiler veya heder edebildiler. Bunu da çeşitli "uyduruk laflarla" işte "merkez bile demedi", ya da sorumlu yoktu", bilmem "randevu bekliyorduk" veya "aradığımız hedefi aylarca uğraştık, bulamadık" vb. vb. gibi objektif olmayan gerçeklerle izahata, kendilerini savunmaya kalkıştılar. Bu tür anlayışların ortaya çıkış koşulları ele alındığında düşmanca faaliyetler olduğu açıktır. Geçmiş pratiğe baktığımızda çoğumuz yaptıklarımızdan ürperiyoruz. Düşman güçleri avucumuza girmedi mi? Açık ki girdi. Şuna inanıyoruz ki, gerilla kuralları uygulanmış olsaydı, düşmanın hezimete uğraması kaçınılmazdı. Durum böyle olunca, birçok kayıp vermememiz gerektiği yerde, kayıp verdik.

Ülkemiz koşullarında bir insan mücadeleye katıldığında, değişik sınıf ve tabakaların anlayışlarını da kendisiyle birlikte getirir. Toplumumuz gözönüne getirildiğinde işçi sınıfı dahi gerçek anlamda sınıfsal özelliklerine sahip değil. Onun için yapı köklü değişikliklere uğratılarak, sağlam ve yeni yapı inşa edilmelidir. Bu anlamda gerilla disiplinize olmamış bir yapıyla karşı karşıyadır. Bu bozuklukların tüm kaynağı ve suçlusu düşmandır. Düşman ülkemizde var olduğu müddetçe bu tür anlayışlar inceltilerek değişik kılıflarla karşımıza çıkacaktır. Sorumlu devrimcilik bunlara karşı duyarlı olmaktır. Bu olgular dikkate alındığında yetkinleşmeyen gerilla, ortaya çıkan zor koşullarda insiyatifli de olsa kendisini koruyamaz. Koşulları objektif değerlendirerek ve var olan çelişkiler yumağını görüp, değişen koşullarda ortaya çıkan temel halkayı yakalama kabiliyetinde olunmalıdır. Bu olmadı mı çözümsüzlük içine girilecek, devrim gerileyecektir. Bugün genel hedefler programına göre her gerilla birliğimiz gideceği alanların özgül durumuna göre planlar çıkarmıştır. Asgari ulaşılacak hedefler de belirlenmiştir. Örneğin; şu kadar gerilla, köy komitesi, üst komiteler..., temsilcilikler... vb. çıkarılacak. Her plan, ulaşılacak ve gerçekleşecek somutluktadır. Bu temelde de her birliğimiz planlı, programlı ve büyük bir şevkle pratiğe adım atıyor. Fakat belirlenen planlar doğru olmasına rağmen, yarın pratikte koşullar değişebilir. En başa aldığımız bir hedef yerini ikinci durumdaki bir hedefe bırakabilir. Onun için katı kurallar konusunda, bunun gerektiği halde değiştirmeden uygulanacağı söylenemez ve bu doğru değildir. Diyelim ki, bir köy baskını için gerekli olan keşif, istihbarat alınmış, tüm koşullar dikkate alınarak çıkardığımız plan uygulama safhasında, düşmanın alacağı çeşitli tedbirler ve engellerle anında karşılaştık. Bu durumda en doğru tavır, o an, o eylemi ertelemek, devrimi geliştirecek başka bir hedefe yönelmektir. Bu durum bizim o köydeki eylemden vazgeçeceğimiz anlamına gelmez.

Diğer bir durum ise gerilla birliğimiz en iyi tespit ettiği bir yol güzergahında yola çıkabilir. Çeşitli engeller gündeme geldiğinde, yol güzergahını değiştirerek belirlenen hedefine değişik yollardan varmayı bilmelidir. Yoksa engeli beklemek, illahi o engel üzerine gitmek mantığı gerillacılıkla bağdaşmaz. Fakat düzenli ordularda durum farklıdır. Katı kurallara göre işler yürür, merkezle her zaman bağlantı kurma imkanlarına sahiptir. Bir köyü mü basacak, çıkacak herhangi bir engelde merkezi haberdar eder, merkezden alacağı emire göre, o eylemi yapıp yapmayacağını belirler. Yol yürüyüşlerinde engel mi çıktı, yolunu değiştirme insiyatifine sahip değildir. Merkezle bağlantı sağlanmazsa ölüm pahasına da olsa, o engel üzerine gitmek zorundadır. Bu anlamda gerilla ile düzenli ordular kıyaslandığında, gerillanın kurallı yaptığı işler, düzenli orduya göre kuralsızlıktır. Gerillanın kuralsızlığı devrimi uygular, yanlış hedefleri çıkarır, yerine somut koşullara uygun olanı koyar, bu, merkezle irtibatlı olmadığı için (her an), ona merkez tarafından tanınan esneklik ve insiyatifinden gelmektedir. Yoksa koşulları değerlendirmeden, somut yapı görülmeden rastgele hedeflere yönelme; değişik bir yöntemle etkisizleştirilecek bir kişiyi illahi imha etmek, bir kişiyi imha ederken yüzlercesini kaybetmek vb. durumlarda devrime hangi yöntem hizmet ediyorsa ona başvurulur.

Gerilla, iç işleyiş kurallarında demokratik merkeziyetçilik, kollektivizm, disiplin, eleştiri-özeleştiriyi eksiksiz olarak işletir. Yanlış anlayışlar görüldüğünde o anlayışların durumuna göre yöntemler uygulayarak tasfiye eder. Devrimci ahlak, otorite ve uyumu sağlar. Gerillanın bu kurallarını uygulamak istemeyen ve saldırı ruhunu bozucu anlayışları sergileyen ikircikli, dogmatik ve otorite tanımaz anlayışları mahkum eder. Bir gerilla birliğinin faaliyetinde bu anlayışlar kendisini nasıl gösterir?

Bir gerilla birliği, politik koşulları değerlendirerek tespit ettiği hedefin kaldırılmasıyla, diğer düşman hedefleri peşpeşe düşürecek yolları görür. Buna uygun keşifini, istihbaratını, siyasal ve donanım gücünü vb. hesaba katarak planlama safhasına geçerken, sözkonusu anlayışlar, çeşitli biçimlerde kendilerini daha çok bu safhada gösterir. Çünkü bu safha karar safhasıdır. Sözkonusu bu anlayış sahipleri, ikircikli ve kararsızlık durumlarını şöyle gösterirler: "Aslında bu hedefin başka ayrıntıları da olabilir, birkaç gün bekleyelim, daha ayrıntılı planlar çıkarabiliriz, sayı ve donanımımız yetersizdir" vb. bahaneler ileri sürerek eylemi sabote etmeye çalışırlar. Bu konuda tüm olanaklara sahip, eyleme geçmemek için hiçbir neden yok iken, bu ikircikli yapı karakteri gereği bunu yapmaya yanaşmaz. Bu anlayış sahipleri ne tümden bağlarını düşmandan koparır, ne de devrim için çalışırlar. Yaşamlarında orta bir yol izlerler. Bu, bütün ara sınıfların anlayışıdır. Çıkmaza girdiği anda düşmanca faaliyet yürütmekten de geri durmaz. Bu anlayış sahipleri, gerilla saflarında oldukları müddetçe, gerilla birliğinin eylem gücünü düşürür ve başarısız kılarlar.

Burada şuna da dikkat çekmek gerekir: Pratiğe egemen bir militanın çıkardığı planın yanında, değişecek muhtemel durumlara göre yedek uygulanabilir planları da olmalıdır. Ani durumlarda fazla zaman kaybetmeden bu yedek planlarını uygulamaya sokar. Bu gerillanın düşmana karşı savaşımında en büyük avantajıdır. Gerilla birliği konakladığı üs alanlarda uyumu bozmamak koşuluyla demokratik bir tarzda faaliyetleriyle ilgili çeşitli konularda tartışır, düzenli toplantılar yapar, değerlendirmelerde bulunur ve çıkarılan sonuçlar grubun onayına sunularak karara dönüştürür. Bu kararlar, birlik komutanının insiyatifinde hayata geçirilir. Gerilla düşmanın otoritesini kırıp, yerine parti otoritesini kurmaya çalışırken birlik içerisinde otoriteye karşı çıkma, emirleri dinlememe, alınan kararları uygulamamak için tepki gösterme, verilen görevi kabul etmeme vs. parti otoritesine karşı her ne anlamda olursa olsun bu tür davranışlara karşı acımasız bir savaş yürütülmelidir.

"Buna karşılık hiçbir arkadaş kurallarımızı liberalize etme, her türlü olumsuzluğa karşı liberal davranma, tavırsız kalma yetkisini kendisinde görmemelidir. Kesinlikle her türlü eksikliğe anında müdahale eden, zayıflıkların boy vermesine müsaade etmeyen bir devrimcilik esas alınmalıdır."

Gerilla, kurallı kuralsızlık temelinde gerektiği zaman katı kurallara göre hareket etmeli, gerektiği anlarda da esnek davranmalıdır. Bu, eylem yapma, örgüt yaratma, gücünü koruyup büyütme; gerektiğinde dağılıp, gerektiğinde toplanmak için insiyatifli ve esnektir; yoksa hiçbir şey yapmamak, güçleri atıl bırakmak, olumsuzluklara göz yummak anlamına gelemez.

Sonuç olarak şunları söylemek mümkündür: Gerillanın kuralsızlığı, onun yaşamda, harekatta, halkla ilişkiler ve örgütlenmede, plansız, lalatayin kendiliğindenci olmasından gelmiyor. Eğer kurallı kuralsızlık olarak tanımlanıyorsa bu, gerillanın insiyatifine dayanarak savaşı geliştirebilecek, devrimi yükseltecek her türlü çalışmayı, eylemi ve örgütlemeyi, sorumlu olduğu zeminde yapma güç ve yetkisinde olmasından ötürüdür. Bu anlamda gerilla, sonuna kadar "kuralsızlık" işleyebilir. Ama, düşmanın düzenini bozmayan, onun kurallarını ve planlarını işlemez kılmayan bir gerillacılığın kendisi, tepeden tırnağa devrime zarar veren bir kuralsızlık hareketi olur. O halde gerilla savaşına yürüdüğümüz önümüzdeki dönemde, savaşı geliştirip büyütecek, halkı örgütleyip eyleme kaldıracak "kuralsızlıkları" sergilemekten kaçınmayalım. Tabii, unutmamak gerekir ki, böylesi kuralsızlıkları işleyen bir gücün kendi iç yapısında son derece kurallı, disiplinli ve yüksek bir morale dayanan uyumlu bir çalışma ortaya koymuş olması da gereklidir.

— Yaşasın Halk Kurtuluş Ordumuz ARGK!

— ARGK'nin Güçlü İnşası İçin Silah Başına!

Mahir
20 Nisan 1987